

העולם הזה

הסיבוב החמישי

המלחמה האטומית
בין ישראל למצרים:

זה קרה בי-1975

מס' 931
ל' באב תשמ"ו
18. 8. 1955
350 פרוטה

סיפור השער:

עולם הקסמים
של וולטר דיסני

בלי מורא -
בלי
משוא פנים

העולם הזה

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כהן
עורכי-משנה:
דוב איתן, ברוך נאלי, אורי סלע

עורך כיתוב:
איתן נבירול
הכתב הראשי:
עמנואל פרת
חבר המערכת:
עורך דפוס:
אריה אריאל
מנהל מעבדה:
נתן רוזן

רח' גליקסון 8 תל-אביב. מען המברקים:
"עולמפרס" ת. ד. 136, 1919 26785.
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס "ישראל בע"מ", ת"א טל. 23204.

אין המערכת אחראית עבור תוכן המידעות.
מלבד עבור מודעות המפרסמות תחת הכר
הת, "דו"ח לצרכי", "דו"ח לבחור", "דו"ח
לנוע" וכו' המוכנות על-ידי חברי המערכת
ונבדקות על-ידי. המור, "דו"ח לבחור" כולל
מודעות מטעם מפלגות וארגונים ציבוריים
אשר אין המערכת אחראית לתוכןן ולי
דעות המובעות בהן ושאינן משקפות כי
שום צורה שהיא את דעות המערכת.

העתון הנקרא ביותר במדינה

2' 4' 2'

"הללך זה, ולא פיר" אמר הפתגם. לנו נדמה לפעמים כי מהלל העולם הזה נמצאים דווקא בשורות איביו המושבעים. יש ואנו נמצאים במצבם של אבותינו הנבוכים, שלא ידעו אם לגשת אל בלעם וללחוץ את ידו, או לסטור על לחיו.

קחה למשל, את עלון קיבוץ נאות מרדכי, משקו של אהוד אבריאלי. יהודה מ"ה, חבר המשק, מספר על האווירה שמצא בין חבריו, תלמידי הטכניון, הדור העולה של מהנדסי המכונות ואדריכלי-הבנין, מתכנני-המבנים וכובשי-האוויר. יהודה מ"ה, אינו מרוצה, ובצדו: "העתון בה"א הידיעה שממנו הם שואבים את ידיעותיהם על הנעשה במדינה ועל הנגהת המדינה הוא העולם הזה. הוא ממלא אותם ידיעות כריזמן, וכל ויכוח מעמיק על ענייני המדינה אינם לא יתכן, כי "מה תספר לי" והוא מיד מוציא טופס של העולם הזה ומראה לך בהרחבה, "הרי כתוב שחור על גבי לבן!" ובוה מסתים כל ויכוח איתם. כאן סיף פסוק. זה עצוב למדי לצייר תמונה עגומה זו של הקצונה והאינטליגנציה של מחר — אך לצערי זו האמת העגומה.

אל תתיאש, חבר יהודה. הקצונה והאינטליגנציה של מחר לא תהיה גרועה מן הקצונה והאינטליגנציה של היום, שגם היא שואבת את ידיעותיה על הנעשה במדינה מן העולם הזה. לפי משאל הקוראים שתוצאותיו פורסמו בשעתו בהעולם הזה (919), הרוב המכריע של הקצינים, האדריכלים, המהנדסים, הפקידים והמורים אשר למטה מגיל 35 קוראים עתון זה. יהיה הדבר עגום או משמח: 79,5 אחוזים מבין קוראי העולם הזה הם בעלי השכלה תיכונית. 12,5 אחוזים בעלי השכלה אקדמאית — אחוזים העולים באופן מכריע על האחוזים המקבילים בכלל האוכלוסייה. הוא הדין לגבי האחוזים המקצועיים: 23% מבין הקוראים הם פקידים, 4,2% מורים, 4,5% אנשי מקצועות חופשיים, 16,5% סטודנטים. וזהו האינטליגנציה הצעירה שגדלה בארץ, האנשים שיעצבו את גורל המדינה מחר.

ישנם הסבורים כי עובדה זו מחייבת את השילום הזה יותר מכל עתון אחר. מקטרגים אלה סבורים שלא די כי ימלא את תפקידו העתונאי, עליו גם לקחת חלק מעשי פעיל בהכרעות פוליטיות.

כן מגיב קורא חפאי, שביקשני להימנע מהזכיר את שמו, על מאמרי האיש, במדור זה, ערב הבחירות. דעתי: "אתה מאחד בלב קל את המפלגות כולן באותה דייסה של קנוניות וריקבון, מבלי שתבחין בין סגים לכפץ, ולא אתמה: אין מפלגה שהיא מכירה יכולה, אך יצויר אנוש שכולו טוהר גם כן אינו קיים, ומפלגות יצוירי אנוש הן... ושם שבחר אדם בחבריו, חייב אדם בעל הרהר לבחור גם במפלגה הקרובה לו."

יתכן וקורא זה צודק. אולם פשוט אינו מסוגל להסיק את המסקנה שלו. אולי מתייחס אני ביראת-קודש רבה מדי לפוליטיקה, ואולי זו שגיאת כל דור. אולם מי שהתמרס אי-פעם בחייו לארגון לוחם, מי שזיהה את עצמו בכל נימי נפשו עם תנועה התובעת קרבתו שנראתה לו כנושאת תעודה היסטורית — שוב אינו מסוגל להושיט את ידו לארגונים חצי-קרקובים, רבע-קרקובים או קצת-קצת-קרקובים. כשם שאין אשה חצי-הרהר, רבע-הרהר או קצת-קצת-הרהר.

גימה קיצונית עוד יותר נשמעת במכתבו של הקורא אריה לבנה מרמת-גן. הוא דורש, לא פחות ולא יותר, מאשר פעולה פוליטית עצמאית של עורכי העולם הזה. "אם הכל רע כל כך, והמצב כה גועל לעיני, ואחיה היחיד (אין כל פנים הקולני ביותר) היודע את הדרך האמיתית — האם מותר לך, ברגע בו ניתנת האפשרות, להימנע ממעשה? עמדתך היא ציבורית, והכלי שבידך הוא כלי שרת ציבורי, ואחיה חייב לענות על השאלה: אם אמנם יש לך הזכות המוסרית להסתפק בעצה לבחור נגד מי לבחור. אמנם נכון, לא יתכן להטיל חיבה מוסרית זו על כל עתון אחר במדינה, אך דווקא משום כך כפילה ומכופלת אחריותך המוסרית!" מה אענה לקורא לבנה?

אורי אבנרי

מכתבים

עיר ואם בישראל

00:1 גדול גדול לטובת אבא'לה! מי יתן ואמא'לה תת-אביבית (היעדרה) תהיה חקוי של חושי ההיפא!

יחיאל עיאמי, תל-אביב

למען גולדיטסון לא תחשה!

מטבע עובר לבחור

הרשימה "כנסת להשכיר" (העולם הזה 926) פנתה בקנודה הרגישה ביותר: אין דימוקראטיה בישי ראל... בכל זאת, מה הצעתכם לפתרון הבעיה?

זקופים, בעלי דעות משלהם, מלאים שאיפות יאיראליים, הפכו לעדר מוכה, הפוזר כל הזמן לעבר השטן...

דוד קרני, באר-שבע
כה אמרה (הגברת) ניטצ'ה: "בלכתך אל הנבר, אל תשכחי את השטן!"

חברי העורך האמריקאי צילצלו באוזני כלענ לרש. האשה האמריקאית היא חוכמת לעומת האשה הישראלית, שינקת בצעירותה את הרעל הכפול של חינוך היידישה ממגע ושל סרטי הליברל. היא בולעת את בעלה על שערותיו (המסורקות למשען) ועל צפורניו (ההנוזות) הורפת את עצמיותו וכולאה אותו בכית-הסוהר של דירת שיכון. מרוחשת ברהיטים ועיריבורגניים איממי, נא לא לפרסם את שמי, כי אני נשוי.

אלמוני, חיפה
האובית מאזינה?

שומו שמים

עורך הכיתוב של (העולם הזה 930) ניר לה ברורות פושעת בר שפתו של דוב האנני שות.

במקום המלה "אנ" (ושמיי) כתבתם בטעות, "סני" (כעל). אמנם, שני הסימנים דומים זה לזה, אולם ישנו הבדל חשוב. בן האדם בסימן "סני" נבנה יותר מאשר בן סימן "טניא". הסיני, לפי האנדה הסינית, אשה חריבת לרי אות את בעלה כנבונה מן השמיים. פ. עמנואל, רמת-גן
נשואיו ראשו בעננים בילבל את היוצרות.

פי

"פרו ורכו"

...אמרתם כי עדה מכנס (העולם הזה 926) איננה טיפוס של "אירישע מאמע" נלוותה, ומה בדבר נשואיה? האם היו הם רכניים או אורחיים? אמנם אין (עריין) חוק נישואין אורחיים בישראל, אבל כבר קראנו מעל דפי העולם הזה על הונות האמיצים שהעניו התמרדר והצליחו להגן על כבוד דם על-ידי נישואין אורחיים. עדה מכנס על הפניה כל יומה בכיוון זה. עליכם, בקנודה זו לפחות הריהו, "אירישע מאמע", כמו אלפי אחרות.

אטו שפיץ, נהריה
ד"ר ליוה קורט, הורשת במכתביה, את ציטומם היולדה (העולם הזה 930) שכתב רק דבר אחד: אם תתקבל עצמה, חדר היולדה דווקא בחי נים המשכילים האירופאיים פלאים, ואילו החור נים הנחשלים, בני עדות המזרח, יצאו את הארץ בלידהם.

יולדה גדולה של הישוב האשכנזי הוא ציו הנה העצמית! עלינו להישאר ראשונים גם בשטח זה.

אסתר יעקובסון, טבריה
ראשונים תמיד אנחנו / לאור היום ובחש...

בין המכתבים היה אחד מתל-אביב, בו נכתב כי אין הבדל בין אמהות דורנו לסבתות בכתיבה ליקבה. השוואה מעין זו היא לדעתי שגויה מאד.

מאחר שתמה קדחת הבחירות, על העולם הזה להמשיך ולהתעניין בבעיה, על-ימנת להראות מהו תפקידה של אשה, אם לשני בנים, הורה בעיר, העומדת בשנות העשרים המאוחרות שלה. אי הדרך, בשנה השמינית למדינת ישראל?

פרס בורד מזכין באופק

הכתבה על שיוט ראובן וקר (העולם הזה 927) כללה סילופים יסודיים. שטות היא לייחס את מתן הוביע לניסחם מצד הפועל בתים שלא היה להם כל חלק בשפיטות. בין השופטים היו שלושה בלתי-חלולים המאגורות הפועל, וכולן וצופיים, והם שפסקו על פסילת בוק מאחר ש" פויה תל-אביבית אחת פונתה לה דרך אל קו הנמר. על עובדה זו אין עוררין.

דן גתר, בתים

...כאיש הסירה ראובן המנצח, ובצופה די אובייקטיבי, יש לציון שהעובדות עמדו בסתירה לתוכן הכתבה בהעולם הזה. השופטים החליטו בדבר קולות על מסירת הנביע לסירה הארזון. הסירות בוק שפדושיין נפסלו, מאחר ששקרו על הנוהג הספורטאי. למארגני השוט, אנשי הפועל בתים, לא היה יד בדבר, כיוון שלא נמנו על חבר השופטים.

יגאל תומרקין, בתים
המברקים הוציאו את הרוח ממפרשי עורך הספורט.

רוח גדולה בבוגריה

לרגל פעילותה של התנועה הישראלית להקר נסיבות האסון המחורר (בבולגריה), הניי מבית תמהני על כך שלועדה הזאת צורה גם יואה פלני, עסקן ציבורי שנכשל בשליחות לא-מית השובה ביותר, וגם לכך ששיטלי ספק נכבדות הדברים שהוא נוהג להשמיע בציבור. את הכרזות בוועדה יש לשלול מכחינה עניינית ומזוהרת גם יחד.

מאחורי הגב

...אנו, התחומים מטה בראשי התיבות של שמו, חינו, הקוראים מדי שבוע שבכוח את העולם הזה, תמחים על אי-העקיבות של עורכיה-עתון המת בטאת בהפסקת פרסום המנוגות של גרליבר, החל בליון 928. לא לפרסום מתענעים אנו. אלא לפיפיה הנמצאת מאחורינו!

ד. ה. ע. רמת-גן
לא משנות המן, אלא מאהבת מרדכי?

כלום אפשר לשכת וללמד את תושבי המעברות את תורת הבחירות על רגל אחת בו כזמן שאינם יודעים קרוא וכתוב? או אולי להוציאם מרשימת הבחורים? (לא חתמנו בשמותינו כי הדינו אפרו עלינו את קריאת העיתון).

קבוצת תלמידים, תל-אביב
הדמוקראטיה מתחילה בבית.

...קשה להבין איך ניצחו ההתים בבחירות... על-כיל-פנים, נכונה לנו מלחמה קשה. לי ברור דבר אחד: כיום בו יאושך החוק נגד החור — אכנים בקביעות לתפריט היומי שלי מנת חור!

שמחה שחור, חולון
...לראשונה נודע לי על קניית קולות בארצות הברית (המישה דולאר לכושי). לבן, אין לתת, לדעתי, זכות-כחירה לאנשים שאינם יודעי קרוא וכתוב, אולם אז, מי יפסיד מזה? יותר מבניו שלכם?

מנחם כהן, תל-אביב
...מדוע זה יותר הנון לקנות בדרים בהכנסות כחובות שאין להם כיסוי, מאשר לקנות אותם בחכמה לירות אמיתיות במזומן?

דבורה שטיין, נהריה
הססף עינה הקול.

...מכא"י ידעה בפירושה שהיא בירדה גדולה, וזו היא עומדת ליפול. לכן, נייסה ושכרה אנשים בכסף מלך, הוציאה הונוקופות על מנת לשמור על כסאותיה, ולמרות כל זאת ירדה.

אני מקווה שהעם יידע להקדום על הפשע ויעמיד את האשמים לדיו. ידאג העולם הזה לה קמת וועדת-חקירה במידון, שבמסמכותה לפסול את הבחירות ולקבוע ממשלה זמנית מבין המפלי נות אשר לא השתתפו בפשע, עד לעריכת בחירות חדשות.

א. קיבי, ירושלים
את מאמרכם על קניית הקולות מראתי בד בבד עם ידיעה במעריב על מעצר שני מתחזים ש' עסקו בקניית קולות בהורים אמנם רוב אנשי המשטרה ועובדי המדינה המתנדבים-בעשרות-לירות היו עסוקים בשמירה על הסדר ובאכילת כריכים על-יד הקלפיות, לכן לא הספיקו לנלות במעברות מה שנילו אנשיכם הספורים. בכל אופן, הודות לעוברי-אורח ששמעו את שוהת האנשים על קניית קולות — נעצרו השונים.

ואתם עוד מעיזים לומר כי טוהר הבחירות לא נשמר! הנה תראו, אם רק יצליחו להוכיח במשפט וכתוקף השונים יגיעו למשפט! שהם אשמים, תראו איזה עונש הם יקבלו! אבל, אל דאגה — רק הם, לא שולחיהם החילה... דימוקראטיה או לא דימוקראטיה?

אלעזר נוה, ראשון-לציון
דימוקראטיה — שלטון משלמי דמי קולות.

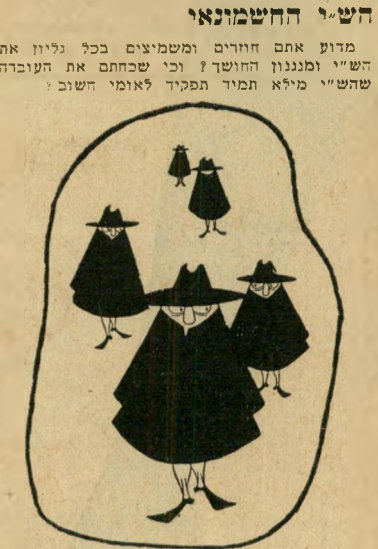
עברי, כתוב לאטנית!
Samakht li'roth be-ha-Olan le-hanlig et ha-otioth le-ha-latiniot ba-safah ha-ivrit. Atem zodkin meod. Higia ha-zaman!

רוברט קליין, ירושלים

Na'eh doresh, na'eh mekayem.

השני החשמונאי

מדוע אתם חוררים ומשמיצים בכל נליון את השני? ומננו הושוש? וכי שכתם את העובדה שהשני מילא תמיד תפקיד לאומי חשוב?

הלא גם מתתיהו החשמונאי חמשת בניו היו אנשי מודיעין.

מרג הגברים

ובכן, עורך העתון האמריקאי האדסרים מרג על שלטון הנשים בארצו (העולם הזה 930) ! אם הוא רוצה למצוא נחמה בצרת רבים שיבוא לישראל, כי בהשוואה לאשה הישראלית, האשה האמריקאית האיומה ביותר אינה אלא מלאך מן השמיים.

האשה הישראלית הממוצעת מקדישה את 20 שנות חייה הראשונות לצדו בעל, את 20 שנות חייה הבאים לשברו ולאלפי. אחרי זה ואם עוד נשאר בחיים היא רובבת עליו עד סוף ימיה. אין פלא שהאשה הישראלית אינה מחזיקה כלבים. בעלה ממלא תפקיד זה, למרות שהוא מוחזק ברצועה שאינה נראית לעין...

גבר נשוי, נתניה

...צורה-שעה: להקים הגדרה בינלאומית להגנה על נכרים נשואים, לא גורל דה, בלום או לשון?

חיים און, תל-אביב

"זער בעלי נשים" ?
...אשר מורב על אילוף הבעלים, דומני שכתר האליפות בנית דווקא לאשה הישראלית...בתרשים האחרונים התחתנו כל חברי, עכשיו נצטב לבי לראותם: הבחורים שזינו פעם נכרים

הסיבוב

החמישי

**„התפללתי לרגע הזה,“ אמר אהוד דיין. „התפללתי שתצליחי...
עתה תיפול ההכרעה — לכאן או לכאן! אין לנו ברירה...”**

מאת אורי אבנרי

היא היתה יפה, יפה מאד. לחייה היו סמוקות בחדוות-הנצחון. עיניה התכולות הבריקו. לרגע קט עלה בלבו של אהוד הרצון לחבקה. אולם הוא התאפק. אדם לא היה מחבק סתם ככה את דוקטור ליאורה אורנת, סגנית-מנהל המעבדה הגרעינית של ממשלת ישראל.

„אתה רוצה שאכביר לך את הענין?“ שאלה. „ובכן...”

„אין צורך!“ חייך אהוד. „לא אבין מאומה. תמיד הייתי חלש בפסיקה.“ הוא השקיף סביבו. האולם הגדול, שהיה רק חלק קטן מן המעבדה התת-קרקעית האדירה שהיתה חצובה בסלע הרהגריזים, היה מלא מתקנים בלתי מוכנים לו. „העיקר הוא הסוף. יש לך פצצה אטומית. היא די קטנה כדי להתאים לראשי הקליעים המונחים שלנו. נכון?“

„נכון,“ נהנתה אוריק. אהוד לא יכול לרמות אותה. למרות קולו האדיש-כמעט ידעה שהוא מתרגש מאד. היא הרגישה זאת מיד, שעה שגילתה לו כי ההמצאה הושלמה סוף סוף.

„כמובן,“ התנצלה. „זוהי פצצה פרימיטיבית מאד. צעצוע לעומת פצצות-הקובאלט שהאמריקאים התחילו לייצר לפני שהאויים אסר את ייצור הנשק הגרעיני. זה לא ישמיד את העולם. זה ישמיד בקושי את עיריגנים. עיריגנים, לשעבר גינן, היתה בעלת אוכלוסיה של 130 אלף תושבים.

„את מוכנה לנסיון?“

אוריק פרצה בצחוק מצלצל. „נסיון? השתגעת? אם תפוצץ את המכשיר בנגב יקלוט זאת הסייכמוגראף ברומא. תוך שלוש שעות יהיו כאן מפקחי המשטרה הבינלאומית. שכחת מה קרה ליפאן?“ יפאן פיצצה פצצה נסיונית לפני שמונה שנים. האויים הטיל עליה חרם, והיא נאלצה להרוס את כל מיתקניה.

„איני מתכוון לנסיון סתם, אוריק. אני מתכוון לפעולה.“

במשך כמה שניות שררה דומיה עמוקה באולם. האור המלאכותי עוד הדגיש את החוורון הפתאומי שעלה על פני הצעירה. היה זה כאילו תפסה אוריק בפעם הראשונה מה טיב ההמצאה שהמציאה. היא הסתכלה בפני אהוד, ידיד נעוריה, כמעט בשנאה.

„אתה... אתה... רימית אותי!“ הפליטה לבסוף בקושי. „אתה אפרת שזה יהיה נשק רורבי... משהו שישתמשו בו רק במקרה האחרון ביותר, כשהמים יגיעו עד נפש... הייתי צריכה לדעת שזה שקר! אתם הגברים,“ היא אמרה את המלה בבזז עמוק, „אתם לא מסוגלים להתאפק. אתם מוכרחים לכבוש! להשמיד, להוכיח שאתם גיבורים!“ עתה פרצו המלים מתוכה

„עלינו להשתמש בנשק הסודי שבידינו...“

בשטף ספוג מרירות. „וגם אתה. אתה צריך מלחמה.“
„אוריק!“ ניסה זה ד לשטע את דבריה. לשוא.

„ברור! מי יזכור אותך אם תשב כל ימך במשרד? אתה צריך להילחם. לנצח. אלוף אהוד דייך, האיש שכבש את... את מה? בגדאד? קאהיר? מה עוד אתם רוצים?“
היא עצרה בעדה, הוסיפה בשקט: „אבל אני לא אתן. זוהי ההמצאה שלי. רק אני יודעת את הנוסחה. אני אשמיד אתה. לא עמלתי כדי לרצוח מאת אלפי אני שים חפים מפשע. אני יודעת מה זה. קודם אבי, אחר כך בן-דודי, ובסוף אחי. מספיק, אתה שומע? מספיק!“

מפקד הפלוגה ישראל אורנשטיין נהרג בסיבוב הראשון, בקרב על לטרון. סגן-אלוף דן אורנשטיין נהרג עליידי רימון בסיבוב הרביעי, בקרב ברחובות יריחו. רב-חובל שי אורנשטיין, גיבור ישראל, הוטבע בסיבוב הרביעי, בקרב על משחתת בפתח מפרץ אילת.

אהוד לא השיב. הוא תחב את ידו לכיס מעילו, שלה מתוכו גליון נייר מקופל. הוא הגישו בדומייה לאוריק. עיניה קראו את השורות, מבלי לתפוס את מובנן. המלים רקדו לעיניה.

מסל-מודיעין — סודי ביותר.

ראשי-המסות של צבאות ערב הוזמנו לכי נוס דחוף עליידי צלחא אדיין. הפגישה תתקיים ביום הראשון הבא, 3.2.75, בארמון

זעפראן בקאהיר. היא עלולה להסתים בחת לטה להקים פיקוד אחיד בראשות המצרים. הפגישה נשמרת בסוד כמס.

„אז מה?“ שאלה אוריק. „אני עוסקת ב“ מדע. אני לא מבנה בפוליטיקה. מה יש בזה?“
אהוד רמז לה לשבת, התיישב מ לה. הוא דיבר בסבלנות, כמרה בכיתה א'.

„את שמעת על האויבים?“
אוריק ניצנצה בראשה. „זו איזו מפלגה ערבית, לא?“

האלוף הצעיר לא יכול להבליג על חינוכו. „איזו מפלגה ערבית. כן. אבל לא סתם מפלגה. היא נקראת על שם משפחת האויבים.“
אוריק משכה בכתפיה, לאות אדינות.

„שם אביו של צלחא אדיין ההיסטוריה היה איוב“. הוא היה כורדי מסוריה שהשתלט על מצרים. בעזרת הצבא המצרי הוא כבש את כל ארצות-ערב. אחר-כך ריכז את כל הכוח הערבי נגד הצלבנים. הוא ניצח אותם בקרב ליד קרני-חטין, מול הכנרת. הוא גירש את הצלבנים מארץ-ישראל.“

„אני מתחילה להבין!“ מלמלה המדענית הצעירה.

„ובכן, מפלגת האויבים הנוכחית נוסדה בדמשק אחרי הסיבוב השני. הם רוצים לאחד את כל העולם הערבי ולזרוק את תנו לים. הם הכריזו על מנהיגי מדינות ערב כעל בוגדים ורוצים לחסל את הות. לפני שלוש ארבע שנים השתלט עליהם קצין של הצבא הסורי, הקורא לעצמו צלחא אדיין. הוא אירגן הפיכה במצרים והוכרז ש לנשיא. עכשיו הוא מנהל משם את המחתרת האויבית בכל ארצות ערב.“

„אז מה?“ חזרה אוריק על שאלתה.

אהוד קם ממקומו, התכופף אליה, הסיף

• מתחרז עם „חבוב“.

כמעט בלחש: „ברגע שהערכים יתאחדו נהיה אבודים.“ קולו הצלול, חסר-הרגש, השתנה לפתע. „את לא מבנה? את חושבת שסתם עקבתי בעניין כזה אחרי העב דה שלך? ידעתי שזה מרוץ. את שומעת? מרוץ. אמרתי שנישמש בה רק אם יגיעו מים עד נפש. ובכן, הם הגיעו. עלינו להנחית את המכה לפני שהם יספיקו לגמור את העניין. לנתץ אותם בקליעים אטומיים, להכניע אותם לפני ש יספיקו לרכוז את כוחם. אוריק, התפללתי לרגע הזה. התפללתי שתצליחי, התפללתי שתצליחי בעוד מועד.“

א ריק הסמיקה. „ואני חשבתי שזה... שזה בגלל...“

קולו של אהוד חזר לקדמתו. „אוריק, אני מחבב אותך. מאד. אבל את לא חשובה. אני לא חשוב. המדינה חשובה. השנה תיפול ההכרעה — לכאן או לכאן. אם נפסיד, נהיה כמו הצלבנים — נימחק מן המפה. נישאר פרק יפה בספר ההיסטוריה. וחטל.“

„אבל כל הנצחונות, ארבעה סיבובים, הן צבא דבלתי-מנוצח...“

„פראות, אוריק, פראות. הם“, הוא אמר את המלה בבזו, בלחית תנועת-יד רחבה ש הקיפה את כולם, את הממשלה, העסקנים, שריה-אלופים המודקנים, הם מאמינים בזה. אולם כל זה היה רק הקדמה. עכשיו באה השעה. אוריק, את צריכה להאמין לי. את מאמינה לי?“

א ריק הסתכלה בו. היא ידעה שניצחה. היא הרימה את שתי ידיה, כנכנעת. אפילו אהוד ריחם עליה. הוא נטל את ידה בין ידיו: „לכי לנות, אוריק. סעי לביירות. אסור לך מקום בחוות-הנופש של צה"ל על הלב-נון. עכשיו יהיה שם מקום“, הוסיף כאילו לעצמו, „הרבה מקום...“

אלף. אהוד דייך, ראש-אגף-מבצעים, צ"ב הגנה לישראל, השקיף מבדל לחלור נו על מסד עומר. הוא כתב את תזכירו. מבלי לדעת זאת, היה מאושר מאד. לבו התרוגן לנוכח המראה כי אהוד היה חייל מקצועי. הוא לא אהב את המלחמה לעמה — הדור הישראלי ש כבר חזר בארבע מלחמות לא היה מס גל לכך. אולם הוא אהב את ההגין הקר, הצי לול של המקצוע. הוא השתמש באומלל ההגיון כמנתח, חתר בתנועות קטנות וזריזות לתוך גוף העניין, חשף את האבירים החשובים, ללא התרגשות, ללא משא פנים, כאילו לא היה נוכח כלל, כאילו לא היה אלא מוח אלקטרוני.

הוא ידע שבנין מסקנותיו מוצק, בנוי כראוי מן היסוד עד לגג, שאי-אפשר יהיה להרסי או להזיזו. הוא לא ניהל תעמולה לשום כיוון. הוא פשוט רשם, בשפה שתהיה מובנת ל אוזניים מטומטמים-למצצה, קו הגיוני.

במלחמה קיימת רק מטרה אחת: הנצחון. אין שום תחליף לנצחון.

הנצחון מושג כאשר עולה בידי צד אחד להרוס את כיש-ההתגוננות של הצד היריב. לא הושגה מטרה זו, לא הושג הנצחון, לא הוכרעה המלחמה.

מלחמת 1948 (הסיבוב הראשון) נסתיימה בתיקו בשדה-הקרב. אמנם לא הצליחו הערבים לזרקנו לים, אולם גם הכוחות הישראליים לא הצליחו מצידם להנחית מכה כלשהי על מרכזי הכוח הערביים. מיגור ההתקפה הערבית לא היה, איפוא, בחזקת נצחון. מדינת ישראל נשארה מוקפת אויבים, שכושרם הצבאי נפגע רק זמנית.

במלחמת 1958 (הסיבוב השני) הצליחה ישראל ליישר את גבולותיה עליידי חיסול רצועת-עזה והזזת החזית המזרחית עד ל ירדן. אולם מרכזי הכוח הערביים, מצריים ועיראק, נשארו מחוץ לתחום הפגיעה. לפיכך לא גרם סיבוב זה להכרעה צבאית, וממילא לא לנצחון אמיתי במובן הצבאי.

במלחמת 1964 (הסיבוב השלישי) הרחיב בה המדינה את גבולותיה המזרחיים בכבשה את צפון עבר-הירדן ואת הרהדוזים. והדבר הקל על מערך ההגנה ואיים מקרוב על דמשק. אך גם סיבוב זה לא שינה את מערך הכוחות.

מלחמת 1968 (הסיבוב הרביעי) פרצה

בעקבות ההפיכה המארגנית הלבנונית, שמני היגיה ביקשו את עזרת צה"ל. בצורה זו צורף לישראל המחוז-המארגני-העצמאי עד מצפון לביירות. מעשי האיבה לא השגו שום תוצאה נוספת, פרט לכיבוש חוף מפרץ אילת ופתיחת הדרך הימית אל האוקינוס ההודי. כל המערכות האלה נוהלו בידי חובבים פור-ליסיים וצבאיים. לכן לא נותח המצב האיסט-ראטגי כראוי ואחרי כל סיבוב נוצרה האש ליה הכוחות והמסוכנות כאילו הושג נצחון של ממש...“

אהוד עצר בו. הוא זכר את שרי-האלוף פים המודקנים שבאו להרצות בבית-הספר הגבוה לקצינים ב רמת-אל (רמאללה) והשתפכו מרוב הת-

להבות בתיאור המערכות על נגבה, גשר אלני בי ואי-הסירה (סיראן). חובבים חשוכי-חיתק וזה, ספוגים רומנטיקה פסולה. כבר אז הת אפקו התלמידים בקושי מלחייך בגלוי, אולם אהוד ביקש עתה לשכנע, לא להרגיז. הוא מחק את שני המשפטים האחרונים, פתח בסעיף מחדש:

„מבלי לזלזל בהישגים החשובים שהושגו עליידי ההנהגה הפוליטית והצבאית בארבע מערכות אלה, יש לשקול בדעה צלולה את היתרונות והחסרונות שהושגו. מבחינה זו יש לקבוע בראש ובראשונה כי בניגוד למר-שנים צבאיים מיושנים, כיבוש שטחים והרחבת גבולות אין פירושה בכל מקרה יתרון. חבת חשוב היכן הגבול, אלא מה יש מאחור-ריו — גודלם וכיבושם של הכוחות האויבים אשר ממול.“

אהוד עבר שנית על המשפט האחרון. נד-

צלחה אד-דין חטף את המיקרופון ופנה לעבר הפיטריה המתאבכת בשמים. "אחי, בני ערבי" הוא צעק. "הציוני החליט במקומו!"

עצמי. "וכיצד תצוד את הגמר שלך? מהו הנשק המסתורי הזה?" האלוף הסתכל ברמטכ"ל. הלה ניענע בראשו. הגיעה השעה לגלות. "אנו קוראים לו קמע."

"קמע?" "כן, ראשי תבות. קליע-מונחה-עשר. תור צרת המפעל בבית-לחם. שיפור ניכר לגבי תשעת הדגמים הקודמים. טווח עד 700 ק"ל לומטרים, דיוק של 100 מטר במקום הפגיו ע"ה. הכוונה היא לחבל במפתיע במרכזי השלטון ולמנוע מראש היערכות רצינית לקרב."

שרהחוק התנגד. מעשה תוקפני כזה מן ההכרח שיקומם את העולה, וכמעט מובן טח מראש כי המעצמות הגדולות יתארגנו להטלת ענשים חמורים. כמה שרים אחרים הושפעו מדבריו. אהוד הרגיש כי הגיע הרגע המכריע.

"אם מותר לי להעיר הערה נוספת", אמר בקול שקט. באולם השתרר שקט. "חברי, ראשי האגפים והחילות, קיימו שורה של בירורים פנימיים לליכון בעיות הבטחון של המדינה. בתום בירורים אלה החלטנו פה אחד כי עריכת מלחמה מונעת מיידית, ברוח התכנית שהוגשה עלייך אגף המילי צעים, ומתן סמכות עליונה למטה הכללי להפעיל את סוגי הנשק הנמצאים ברשותו, אהוד הפסיק לרגע. כדי שייקלט מלוא משמעות המלים, "היא הדרך היחידה להציל את המדינה משואה".

כאילו נזכר במשהו, הוסיף: "נאבקנו (המשך בעמוד 12)

פנים... איך להגדיר את הפנים? היה בהם משהו פרוץ, כאילו עצרו בקושי גל יצרים מתפרצים.

איפה היתה הפגישה? הם נודדו במקרה יחד בביתה של סטודנטית הודית, שהיתה בקורס של חיל-הרפואה. הם התווכחו והתווכחו, ולבסוף, ההתפרצות: "יש לנו זמן! הרבה, הרבה זמן! יש לנו סבלנות! לחמנו מאה שנה עד שגרשנו את הצלבנים מירושלם, ועוד מאה שנה עד שזרקנו אותם סור פית לים. כמה זמן תחזיקו אתם? עוד עשר שנים? עשרים שנה? יכולתם להיות ידידי דינו, אבל בחרתם להיות אויבנו. ברגע ש נתאחד יקץ הקץ, אתה שומע — ברגע שנתאחד, מתר מחרתיים, או בעוד מאה שנה..."

"אתה פוחד מפניו?" ליגלג שרה-הבריאות, נציג דתי שהיה שנוא על חבריו בשל עסי קיו המפוקפקים.

אהוד, שקוע בוכרונותיו, לא הגיב על הדגימה העולבנית. "כן", אמר בקול נמוך, כמ עט בלחש. "אני פוחד מפניו. הוא חית טרף, נמר. אם לא נהרגו אותו, יהרגו הוא אותנו." שרה-הבריאות השמיע צחוק של בטחון

השפופרת. "אלוף דין, נא לקשרני עם הרמטכ"ל."

מי זה צלחה אד-דין הזה?

ישיבת הממשלה נתקיימה, כרגיל, ב"קומת-הקרקע של משכן ראש-הממשלה שהיה פעם ארמון ה"נציב הבריטי ומפקדת מפקחי או"ם. השואל היה שרה-אוצר, שמעון הורן.

אהוד, שישב ליד הרמטכ"ל, מסר את הד פרטים. שמו האמיתי יוסוף עזמי. הוא סורי מחלב, כנראה יש דם כורדי במשפחתו. קצין מוכשר. תועמלן מצויין. משוכנע שיש לו תפקיד היסטורי לחזור על פעולותיו של צלחה אד-דין בימי מסע-הצלב. אצלו זה שגעון לזכר אחד.

שרה-חנינוך, יגאל דין, סיפק כרגיל את הפרטים ההיסטוריים: "מקרה מעניין. גם צלחה אד-דין המקרי היה כורדי, וגם שמו היה יוסוף."

"אתה מכיר אותו?" שאל ראש-הממשלה את האלוף.

"כן, נפגשתי עמו בשעה שלמדתי בבית הספר לשרותי מטה באמריקה. אז היה סרן בצבא הסורי...". התמונה רדפה את אהוד. גבר שחרחר, מצח נמוך ורחב. עיניים כגחלים לוהטות.

מה היה לו שאמר בו את כל אשר היה צריך להיאמר. אולם ליתר זהירות הוסיף:

"מבחינה זו, ספק אם הסיכויים האחרון גים הביאי טובה לישראל. אמנם התרחבו גבולות המדינה ונוצר מרחב-הגנה בעל ערך מק, אולם הצלחות צה"ל בשדה-הקרב המ ריצו במידה מכרעת את תהליך ההתקדמות של העולם הערבי, וגרמו לשרשרת תגובות מדיניות אשר הפכו את איחודו של העול הערבי כולו נגדנו בעתיד הקרוב לוודאי."

אהוד נח שעה קלה. ירושלים העתיקה היתה שטופת שמש חורפית. פה ושם דיגדו פעמוני הכנסיות הנוצריות. מראה של שלום ורוגע.

"אין בכוחה של מדינת ישראל לעמוד בעת ובעונה אחת במלחמה בשתי חזיתות. אי-הצלחתנו בעבר לשבור את שני מרכזי הכוח הערביים, אזור ארם-נהרים ואזור בק עת-האור, גורמת עתה למצב צבאי המחייב אותנו לגפץ במלחמת-בזק את אחד משני המרכזים לפני שהמרכז השני יצליח לגייס ולהפעיל את מלוא כוחו."

לצורך זה עיבד אגף המבצעים את התכנית למיבצע "יאר" שמטרתו לשבור את הצבא המצרי ולכבוש את אזור-התעשייה קאהיר אלכסנדריה תוך שלושה שבועות, מתוך הנ שה שיעראק לא תתערב תוך תקופה קצרה זו.

מיבצע זה יוכל להסתיים בתקופה הקצרה הקבועה רק אם תינתן למטה הכללי הסמכות להשתמש בנשק הסודי העומד לרשותו."

התוכנית כולו לא מילא אף עמוד אחד. אהוד חזר ועבר עליו בפרפרון. הכל נאמר. עתה לא נותר אלא לשכנע את הזקנים. חוב בים חסרי תקנה. אהוד נאנח והרים את

העם

הקונגרס רוקד

לאחר שחברי המקהלות ומנצחיהן החליטו לשבת ורקא על הבמה, עשו זאת באיטיות מפתיעה, הוצמו האורות, החלה התוכנית. מאזיני הרדיו, ששמעו את הודעותיו התווך רת ונשות של הקריין: "בעוד זמן קצר נעבירכם אל היכל התרבות, ממנו נשדר את תוכנית הזמירה השנייה", השמיעו גם הם אנחת רוחה משהחלו נשמעים ברמה קולותיהם של שלושת קרייני הערב שניצבו במרומי הפיגומים. כל מי שנגע אי פעם בפרחוי"ש, הבחין מיד בפאתוס לעת מצוא הידוע של חיים גורי. הקוראים — חנה מרון, יוסף ירין וזלמן לביש — נשמעו כאומללים בנסותם להחזיר טיפה של אמת לפאטוס מופרז זה. אחרי שנאמרה המלה "ברוכים הבאים" בעשרות גלגולים וגינונים שונים, הוצפה הבמה באור, ובין קטעי הפאטוס הפיגומי שזורו גם שירי המקהלות.

הרשעות קודמות. לפני שלוש שנים פצתה את פיה הזמירה הראשונה בקול תרועה גדולה, נצדה עד מהרה וסיימה בקול ענות חלושה. בהישמע האקורד הי אחרון במרד יקבי וזכריו יעקב, פסקו הכל פה אחד: כשלו. נתעוררו חששות רציניים שהמפעל לא יוסף להתקיים. החששות נמוגו, משנתברר כי המארגנים הקודמים מילאו ראותיהם איר, העלו את המסך על המערכה השנייה.

ברגע של התרוממות הרוח קבעו מייסדי ישראל (על גבי הגייר) כי תהיה זאת מדינה יהודית. כדי להלביש בשר על עצמות מושג זה, קבעו כי כל יהודי זכאי אוטומאטית להיכנס לישראל ולהיות לאזרח. הם רק שכחו לפרש מה זה יהודי: אדם המאמין בדת מסוימת, אדם שמוצאו בגזע מסוים, או אדם (ממין זכר) שעבר, ביום השמיני לחייו, טכס מסוים.

לרוע המזל, פחתה בהתמדה התעניינותם של בני ישראל במסורת ובתרבות של אחיהם, האזרחים האוטומטיים-בכוח של המדינה. כשהתכנס השבוע קונגרס הברית העברית העולמית, ארגון שמטרתו להפיץ את תרבות היהודים ושפת העברים ברחבי הפזורה, לא שם כמעט איש את לבו לכך. פרט למשתתפים עצמם, כמוכין: אלה קיננו מרה על אדישות זו. הקונגרס רקד ברובו לצלילי מנגינת-אבל זו.

קרא ברוך בן-יהודה, המחנך הקרן ועגול האף: "יש להחליף בבית הספר הישראלי את המקצוע ידיעת-הארץ במקצוע ידיעת העם!" כוונתו: לסגן לחוך מחו של התלמיד הישראלי הסרבני מנה גדושה עוד יותר של מרכיז-אב פיאברג ובוקי בן

הוכן להפתעת חיך כאשר תוכה לראות, בחודש הבא, את הצגת הסרט "אין מולדת". הסרט, פרי יצירתם של נורי חביב חביב וצוות עובדים ושחקנים שכולו ישראלי, יעמיד בצל את כל הסרטים שהופקו עד כה בארץ, גם בעזרת במאים ושחקנים זרים, עשוי להיות לסנסציה גם בפסטיבל הסרטים הבינלאומי בונציה. יסייעו לו בכך לא רק מישחק של כוכבי הסרט, בראשם שושנה דמארי (ראה תמונה) אלא במידה מכרעת גם רמה הישגים טכניים

מיוחדים במינם, פרות המצאותיו של נורי חביב עצמו. לפי שעה נשמרים הישגים אלה בסד. כמס, ואין בארץ כולה תריסר אנשים שראו אף קטעים ממנו.

משפט קסטנר יעמוד במרכז החיים הציבוריים של ישראל גם בשנת תש"ז. שלוש וועדות סודיות, של הממשלה, הסוכנות וחוג קסטנר, הנהנות יחד מתקציב של רבע מליון ל"י, אוספות בקדחתנות בכל רחבי הגלם חומר העלול לסייע לק. שרת-קסטנר. למטרה דומה יצא בשבוע שעבר לסיר נרחב לחוף-לארץ מאשים קסטנר שמואל תמיר. אל תופע אס אישים בינלאומיים חשובים, ביניהם סופרים בעלי שם עולמי, יתגייסו למאבק.

כבר עתה מתנהלת כבר רחבי העולם היהודי מערכה מרוכזת מטעם שופרי מפא"י. המעלים על נט את האוביקטיביות של מגיני-קסטנר, משחצים את מתנגדי-קסטנר בכל האמצעים האפשריים.

עז אף השמועות המפוצצות על נכונותו להקים קואליציה רחבה, בה תהיה מפא"י במעמד, אין סיכוי רב שכן-גוריון ידך בדרך זו. אין למפא"י כל חשק למסור מידה את עמדות השלטון המרכזיות בארץ, שבעדניהן עלולה מפא"י לרדת עוד יותר בבחירות הבאות.

אם ככז תקום בקרוב ממשלה, כמעט וודאי שתהיה זאת קואליציה מינימלית של מפא"י וערכיה, שני הפזנים הרתיים והפרוגרסיביים. מתוך 67 הקולות של קואליציה זו יהיו למפא"י ולערכיה 45, דבר שיבטיח לה את השליטה בכל התיקים החשובים.

לו הייתה מפא"י מקימה את הקואליציה הרחבה המפורסמת (הנ"ל בתוספת מפ"ם, אחדות-העבודה והצ"כ) היו לה רק 45 מתוך 99 קולות, היינו פחות מחצי הכוח הממשלתי. במקרה זה היה נוצר מצב שבעניינים חשובים מסוימים, כגון מנגנון החוץ, פרשת-קסטנר והשחיתות, יתאחדו הימין והשמאל נגד מפא"י בהצבעות ממשלתיות.

שום שינוי יסודי לא יחול בהרכב הממשלה אחרי הרכבת הקואליציה המינימלית. גולדה מאירסון, שתהפוך לראש עיריית תל-אביב (תמורת מסירת ראשות העירייה בירושלים לידי דתי) תפנה את מקומה לידי שולחן הממשלה למרדכי נמיר, האיש העולה המפא"י, שמקומו בהסתדרות ייתפס על-ידי עקיבא גוברין. הדתיים יזכו לפחות בתיק אחד נוסף, כנראה תיק החינוך שיימסר למורה יוסף בורג. מפא"י תישאר במקרה זה עם 10 תיקים, במקום 12 התיקים (ושר בלי תיק) שיש לה כעת.

אם אתה צעיר בריא, חשוב על קאריירה ימית במסגרת חיל-הים הישראלי. מאזן הכוחות הימי במרחב לטובת ישראל.

אין כל סיכוי שחילויים אמריקאיים יסתובבו בעתיד הקרוב בחוצות ישראל, וכי בסיסים אמריקאיים יוקמו בגנג. חתימת ברית-צבאית עם אמריקה, מטרתו העליונה של משה שרת, ירדה למעשה מן הפרק לא רק בגלל תוצאות הבחירות בישראל ואי-רצונה של אמריקה להגדיל את הערבים, אלא מפני שגם אמריקה וגם ברית-המועצות משתדלות עתה לצמצם עד למינימום את פיזור כוחותיהם בארצות-העולם. **בעוד שכרית-המועצות מחסלת כזה אחר זה את כפסי הצבא הסובייטי כבר רחבי אירופה המזרחית,** עומדת גם בפנטגון על הפרק שאלת היסולס ההדרגתי של בסיסים רבים שאין להם חשיבות מכרעת.

היחסים בין ישראל וברית-המועצות ירדשו בשנה הבאה צורה הרבה יותר נורמלית. אפילו לא תעשה ישראל מאמץ מכוון בכיוון זה, הרי הפשרת הקרן הבינלאומי והנהגת סגנון פוליטי חדש בכל רחבי העולם ישיעו בהכרח גם על המוג בפניה זו. **יווצר מגע הרבה יותר רחב בין ישראלים ואזרחים סובייטיים, ביניהם יהודים.** הדבר לא יגרם לעלייה ניכרת מרוסיה, כפי שדורשים המוסדות הציוניים, מאחר שרוב יהודי ברית-המועצות השתלבו מזמן בחיים הסובייטיים, תופסים עמדה חשובה דווקא בשכבות הגבוהות יותר בחברה. לעומת זאת יש להניח שבמרוצת הזמן תגדל עלייתם של זקנים ומקרים סוציאליים.

מנצח קפלן ומקהלת

הנה מזמורת גופותינו, שורה —

כלימודי-כשלו, החלו בהכנות מבעוד מור עז, שלחו שלחים לארצות אירופה, ארצות הברית וקנדה. קשרים אחרים הופעלו באמצעות הצניגויות הדיפלומטיות של יש ראל. נשלחו הומנות למקהלות מכל המדינות המקיימות קשרים מדיניים עם ישראל, מלבד ברית-המועצות והדימוקראטיות העממיות, אשר היו עלולים להכניס, לדעת המארגנים, דיסונאנס להארמוניה האידילית של הפסטוראלה הישראלית.

אחת-עשרה מקהלות מתשע ארצות נענו להזמנה, הגיעו לישראל לאחר שמימנו את הוצאותיהן בדרכים שונות. לרבות מימון עצמי. לאחת-עשרה מקהלות-חוץ אלה הצטרפו חמישים ואחת מקהלות ישראליות שחולקו לשלושה אזורים.

מסיבות מקיורות. משעלו המקהלות בנו אחר זו על במת הזמירה השנייה, ניכר מייד הבדל תהימי בין ההתקהלויות הקורניות הישראליות לבין המקהלות האורחות, בהן בלטו במיוחד היוגוסלאבים, האנגלים, הצרפתים והאיטלקים. מבין הישראליות היו מקהלת צדיקוב (שעלתה מבולגריה) והמקלה המקובצת של איחוד הקבוצות והקרי ב-צים, היחידות הראויות לשם מקהלה.

הפעם הוזדו המארגנים ללמוד מהנסיון. בשתי ההפעות שלאחר הפתיחה הוכנסו שינויים קיצוניים: הפאטוס של משורר הפלמ"ח גננו, מספר המקהלות צומצם לטובות ביותר, התוכנית גוונה.

היה זה, ללא ספק הישג גדול בהשוואה לפרמיירה, שהתבטא גם ביתרונות ארגוניים. אולם לגבי המפעל כולו נראו שרי פרים אלה כמותן מסיבות מקילות שהביאו פרקליטו של נער שנאשם ברצח אביו ואמו, טען: "רחמו עליו, הרי הוא יתום!"

פרשת קסטנר

הנאצי יכריע

"הוא היה גבוה, בלונדי, בעל טנייים כחולות. הוא היה יפה כאלוהים..."

* ספר שיריו של חיים (הנה מוטלות גופותיו) גורי.

על חתולים ועל גבינה

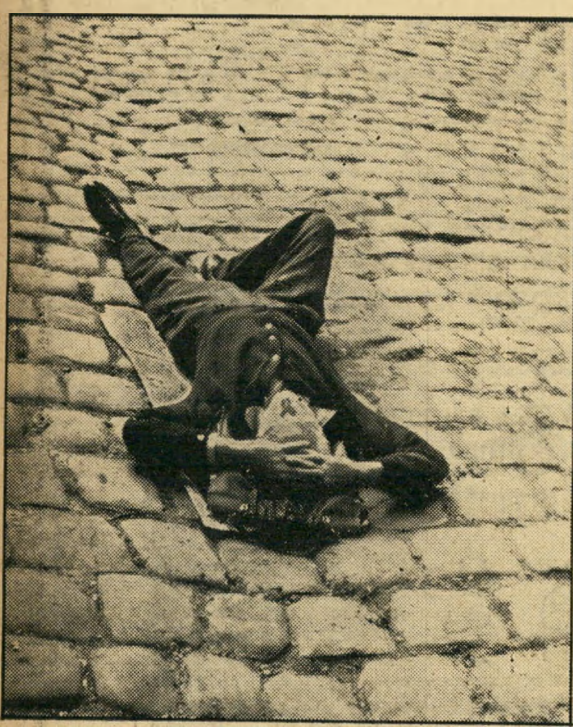
פאריס אינה אך בירת הנשים, השמפניה וחיי הלילה, פאריס היא גם מטרופולין הריחות. לא ריחות תמרוקים בלבד, אלא גם ריחות הקלו- שאירים הישנים תחת הגשר, התלי בית, וריחות הניחוח של גבינות.

מיוחדים, עם כל מיני פטריות אימות ונוראות. היא נאה במיוחד לקינוח פשטידת-בשר או לקינוח צלי ארנבת ברוטב יין. הבנה אובדן שייכת לסוג הרוקפור, אלא שהיא קצת פחות יבשה, ואת שתיהן מוטב להדיח ביין ארום כבד הקרוי בון.

הגבינות הנוראות ביותר הן גבינות העזים, וכל האוכל אותן יכולים ליהנות. על סוג זה נמנות השברטון, הרוקאמזור, השמבישו והקורס — הלא היא גבינת קורסיקה. הן נאות במיוחד לקינוח "סוטה" — כל בשר הצלוי ברוטב קל מן הקל, ואסור להדיחן ביין שאחז האלכוהול שבו הוא פחות מ-15. הגבינה הקורסיקאית היא הנוראה ביותר, כי היא עקשנית מאד. את טעמה אי אפשר להפיק מהפה בשום אמצעי במשך כמה שבועות. ומרגלים שנפוליאון כבש בעזרתה את אירופה.

בזמן האחרון החל להתפשט בצרפת מנהג נפסד — אנשים החלו לשתות שמפניה בכל הזדמנות, אפילו בארוחת הצהריים, אדם אחד שאני מכיר יפה עורר סקנדל באחת מסעודות הצהריים המפוארות של פאריס, כאשר ביקש שיגישו לו מי וישי כאות מחאה נגד השמפניה שהגישו לשולחן. כמנהגו ראו ועשו כמה אנשי רוח ומצפון, אלה המחזיקים בדעה הנושנה שהשמפניה יפה בשעה 11:00 בבוקר לאחר רכיבה קלה, או סתם אחרי הצהריים, או בהלילות לילה.

הבית בו אני גר בפאריס הוא אחד היחידים בהם קשה להחזיק גבינה ללא חשש ממזל — בית-חולים, משמאלי — מנזר, קצת הלאה — בית-קברות ובית-סוהר, ובין בית-החולים ובית-הקברות — בית נאה של איגוד הסופרים, הנוהגים לבקר בו רק בצאתם מבית-החולים הנזל לבית הקברות הנזל. העכברים עוברים יום יום במסע גדול מהמנזר לבית-החולים, בית-הסופרים, בית-הסוהר, ובית-הקברות, ודרך המסע היא על כרכוב החלון. החתול שלי בובו שומר בנאמנות, אך שאר השכנים מעדיפים לחלול את הגבינה על חבל המתלון, ועד שלא קראתי שיר של משורר אחד קתולי בו כינה את צרפת "ארץ ללא צפרים" לא הבנתי מדוע אין צפרים בצרפת. כאן הפרות עפות באוויר. ובכלל, כאשר צרפתי שואף לחיים נאים וקלים, עם הרבה כסף וגם מכונית, הוא אומר: "אני מחפש גבינה", לא כמו אצלנו, שמחפשים את המחר.

האיש הזה עושה בדיק מה שהיה עושה סבא שלו באותו מצב — כשאין מיטה וקורת-גג. ישנים על אבני המרצפת תחת כיפת השמיים. אין זו תופעה יחידה בפאריס, רבים הם הקלזוארים — אלה הנותרים בדרך קשה זו מנוחה לעצמותיהם העייפות.

פאריס

חיות הבית הנפוצות ביותר בצרפת הן חתולים וגבינה. בדרך כלל חיים יצורים אלה בשלום ובאחוזה איש עם רעהו, והדמיון ביניהם אינו מעט ואינו מקרי. גבינה חיה מזכירה בהרבה חתול-מת, ובדרך כלל נוהגים אורחי פאריס להחזיק חיות אלה באותם המקומות. כל המשקף על פאריס ממעוף הצפור יוכל להבחין על כרכובי החלונות בחתולים שחורים המטיילים בין קופסאות גבינה. בכלל, כרכובי החלונות כאן הם פרק חשוב בארכיטקטורה, ומי שאינו יודע מהו חלון צרפתי יידע מעתה שזהו מין חלון גדול המגיע עד הרצפה, מגודר בגוונותה קטנה ומעליו כרכוב. ואני סבור שהכרכוב נבנו במחשבה תחילה לצורך החתולים והגבינה.

הכרכוב בפאריס הרבה חתולים. בדרך כלל הם נחשבים כאן ליצורים מועילים, כי הם משמידים את העכברים הזוללים את הגבינה. חוץ מזה הם ממלאים תפקיד חשוב בחיי החברה והמשפחה, ומסייעים בשמירת המוסר וטוהר המידות, כי הם אדוקים מאד. רק ברומא ראיתי חתולים רבים יותר, ואדוקים יותר. אשה אחת כאן סיפרה לי שהחתול שלה — זיוזיו שמו — אוכל רק ממני הבשר המשובחים ביותר, וכאשר היא הולכת עם זיוזיו לאטליו וזיוזיו אינו טועם מהבשר, אין היא קונה את אותו הבשר.

הגבינות מתחלקות לחמשה סוגים: לבנות וקלות, רכות וחריפות, שלוקות, גבינת כבשים וגבינת עזים. נתחיל מהלבנות. בלזן — טוב בקיץ, עם כוס חלב, אחרי סלט. קר — בצורת לב — כנ"ל, אלא שהבזן היא רזה והקר מאד שמנה.

קנזואיס — גבינה לבנה וחריפה, מתובלת בכל מיני דברים משונים. טוב לאכול אותה בהרים, במזגאורי קר, עם יין לבן, חדש וחריף. פטי טוים טוב לאכול עם סוכר, ודמיסל וסן מרטל טובות במיוחד לאחר ארוחת ערב קלה בקיץ, אף הן עם יין חדש וחזק. את גבינת פונטנבלו טוב לשתות רק עם מים, לאחר נדוד ירכות.

אלם כל אלה הגבינות הן רק לעניים, שידם אינה משגת לאכול בשר. אלה האוהבים לאכול עוף צלוי, למשל, ישמחו לקנות אותו בגבינת ברי, העשויה גושים עגולים ענקיים, שהם פורסים פרוסות דקות, אותן שוטמים ביין בורדו אדום או ביין סן אמיליון הבא מהכפר סן אמיליון. גם הקלומיה, הדיק הבאה מבורגונדיה והקרה דליאט המוגשת בקופסאות עץ מרובעות הן גבינות רכות, צהבהבות וחריפות. ואין כמוהן עם היינות הנזל לאחר עוף צלוי.

הקמאמבה, גבינתה הלאומית של נורמנדיה, היא ללא ספק מלכת הגבינות. אותה טוב לאכול לאחר כל מיני הבשר שבצרפת, במיוחד עם יין בורדו או בוזולי. העניים אוכלים אותה במקום בשר, וסימן ההיכר שלה הוא קופסת עץ עגולה. פון לבן ורואי טוב לשטוף ביין דזיאנס, אך גם בבוזולי יספיק. גבינת המנטר מוצאה מאלזס, אף היא יפה לקינוח כל מיני בשר, אלא שטוב להדחיה בבוזולי כבד. סן נקטה היא גבינה מיוחדת במינה, המיוצרת במחוז ההררי, הפרוע והגידה ביותר של צרפת — אברן. היא נאה במיוחד לקינוח רוסטביף, ומן הראוי להדחיה ביין הריינוס האדום או, כפי שנוהגים המהדרים, ביין לבן חריף שיש בו שמץ טעם פירות.

פרק מיוחד יש להקדיש לגבינת הליברו. זוהי הגבינה החריפה ביותר עלי אדמות. ורק מעטים טעמו ממנה. אי אפשר להימצא יחד עם ליברו בעיר אחת. מי שאכל ליברו פעם אחת בחייו יכול ללכת למנזר, כי אפילו האשה העלובה ביותר לא תסכים להימצא במחיצתה. תפקידה המיוחד של הליברו — לגבורים אנשיהשם שטעמו ממנה — הוא לשמש קינוח לתרנגול מבושל ביין בורגונדי אדום וכבד, שהוא מעין המאכל הלאומי של בורגונדיה ומדיחים אותה ביין מורגון.

הגבינות השלוקות אף הן נאות כשלעצמן ונאות לכל מיני צרכים. את התוס והאמנטל אפשר לאכול ככה סתם. אך גם עם סלט או ביצים בקלדיחור, והגריר היא הגבינה המיוחדת לכל מיני הפסטיטו שבקעולם. קנטל היא גבינה נפלאה, לאנני טעם, ואין כמוה לקינוח חמיה מיוחדת במינה העשויה מיני חמצצים ושימן חזיר ושמה פטי טאלה, אי לקינוח בלאנקט — שהוא מין בשר-עגל צלוי ממושכות ברוטב לבן ללא יין, או לקינוח פשטידת בשר.

הפורטלי היא גבינה בורגנטי, הנאה לקינוח ביצים בתרד. כל אלה הגבינות השלוקות נאות להדחה ביין בורדו או ביין חדש, לבן וחריף.

מגבינות הכבשים, מן הראוי להזכיר את גבינת רוקפור, הבאה מהכפר רוקפור. כל אנשי הכפר עושים גבינה. ואסור להם לעזוב את שטח הכפר. הכנת הגבינה הזאת דורשת כמה שנים, במרתפים

בעל עיניים נמרצות, פנים שזופות, שערות מכסיפות והולכות, המינידה על שיי ליב מרץ ונטיון, בעל לבוש הדור, נראה כאיש אנטיקאי, כפי שדמותו מופחה על ידי הוליווד...

גבורם של שני התיאורים הוא הר קורט א. בכר, לשעבר שטאנדארטן-פירר (גנרל) של הס.ס., כיום סוחר-דגנים ומיליונר בעיר ברמן. התיאור הראשון ניתן לפני שנה על-ידי ישראל קסטנר לכתב העלם הזה, בשיחה פרטית. השני ניתן השבוע על-ידי סופר מעריב, נורברט ("פיליפ בן") גישוסקי, שביקר אצל הגנרל במשרדו בעיר ברמן.

כלי-שרת של שרת. עתונאי בן גבר עגול-פנים ועבה-משקפיים, לא היה המבקר הראשון מישראל. לפני כן ביקר אצלו איש הארץ משה קרן, כנראה שעות מעטות לפני שנקטל על-ידי שבין-הלב (העלם הזה 930). לפני כן ביקר אצלו אדם מסתורי עוד יותר: עדה-קטיגוריה נמוך-הקומה ואדום-השיער יואל בראנד — האיש שיצא להתקיף את קסטנר, נשבר באמצע המשפט והפך מאז כלי-שרת בידי שרת. בראנד קיים שיחה סודית עם בכר, נשאר עמו בחליפת מכתבים.

עליה-לרגל המונית זו אל הגנרל הנאצי לא הייתה מקרית. גורלו המוסרי של המשטר הישראלי תלוי בתוצאות משפט קסטנר. קורט בכר הוא העד החשוב היחיד היודי את פרטי שיתוף-הפעולה בין ועדת-ההצלה הסוכנותית לבין מפקדת ההשמדה. האליל

פתח-תקווה

— ארוכה ארוכה

הבלונדי הפך, איפוא, למעין בורר בין שתי הדיעות היריבות בישראל. הנאצי הוא שיכרע — לפחות לדעתם של כמה אנשים — אם שרת יהיה כסדר או לאו.

לרוע המזל הנה לקורט בכר כמה סיבות טובות מאד לעזור למשה שרת.

האוצר הגנוז. קורט בכר היה תמיד איש-אמונים של בנקאים מערב-גרמניים. קשרים אלה עזרו לו, כנראה, לעלות לגדולה בממלכת הס.ס. ארגון זה לא היה רק בית חרוש לעניינים. היו לו עסקים רבים ומסופעים — הס.ס. היה מדינה בתוך מדינה, בעל בתי-חרושת, היצאות-ספרים, עתונים, רשת-ריגול, נציג-חזק ובתי-ספר משלו. היה דרוש גאון כספי כדי לנהל עסקים כה נרחבים. קורט בכר היה גאון זה.

עלייתו מחדש לגדולה מאז המלחמה מעידה על גאוניות זו. סקרנים יתעניינו לדעת מניין בא ההון היסודי לעסקי המיליונים. טען השבוע ידידו של בכר: "ידידיו היהודיים, שהצילם בבואדאפסט" נתנו לו את הכסף.

תיתכן גם סברה אחרת. במשפט נתברר כי בכר קיבל מידי ועדת-ההצלה כשני מיליון דולאר בכסף ובתכשיטים, כמחיר חיי היהודים. אחרי המלחמה מיהר בכר להחזירם — אולם איש אינו יודע מה קרה לאוצר עצם זה. הוא פשט געלם. רק 50 אלף דולאר הוחזרו לסוכנות. טען עורך-הדיון תמיר במשפט: בכר התחלק בכסף זה עם קסטנר, לכן מעוניין קסטנר לחפות עליו. אולם השופט הלוי החליט שהדבר לא הוכח.

שמיעה אחרת, גם היא לא מוכחת, אמרה שהכסף נמסר למיסדות הקרובים למפא"י, ושזו הסיבה העיקרית להגנתה של מפא"י על קסטנר. על כל פנים, לא מן הנמנע שחלק מן ההון נשאר בידי בכר — ושי

• ראשית-יבות של שוטף-שטאפל (פלוגות-מגן). הארגון בעל המדיס השחורים הוקם בשנתו על-ידי הטיילר כדי לפקח על ארגון הס.א. (שטורם-אבטיילונג, פלוגות-סער) בעל המדיס החמושים, שהיה הרבה יותר גדול וכלל יסודות בלתי-הימנים על הפיהרר.

במדינה

שמו על הסדר במסדרונות הכנסת. לא היה כל צורך בשרות המקצועי: שום שריקה לא התלקחה. להיפך, יחדיו בשותף ולבבי שיר בבית עם פתיחת הכנסת השלישית.

פלוגת השוטרים הצדיעה. גבר נמוך, לבוש מדיה חקאי של מוסד שדה בוקר, נכנס: דוד בן-גוריון. המזנון התמלא. ידידים וחתיקים לחצו איש את ידי רעהו — קומורניסט לאיש חרות, צ"כ למפ"מ. האנשים שנה עתה גמרו להשמיץ איש את רעהו, והמתכוננים להמשיך בכך בעוד חודשיים, נהגו לפי שעה כידידים בנפש.

דקה לפני שעת האספה רבתה התרועה בכניסה: חמש-עשר ח"כ חרות, איש איש עם אשתו או בתו, ערכו את תהלוכת הנצחון. חיש מהר קבעו את הטון במזנון ובמסדרונות. אמרה פולה בן-גוריון, שופעת פעילות כרגיל: "מה יש? מה אתם עושים כל כך הרבה רע?"

ישר בידיים. הצד הלא-נעים של היום היה ביקורם של חברי הכנסת השניה שלא נבחרו מחדש, ושהומונו במיוחד כדי לחזות בלוחית עצמם. הם הסתובבו בצללים. חבריהם המאושרים יותר ניסו לחייך לעור מתם כאילו לא קרה כלום. אפילו הרב מרדכי גורן, שניהל כזקן החברים את הישיבה עד לבחירתו של הוישבראש יוסף שפרינצק, פרש על הסרגיה צעף של רחמים, נפרד מן "החברים שנטשו את עבודת הכנסת...".

כאשר קם משה שרת להודיע על הת-

הארץ

מר צבי איזקסון, נשיא התאחדות האיכרים, יצא את הארץ... בקשר ל" שיוק ההדדים בעונה הקרובה (מערב). י. ש. תל-אביב

משהו רגוב בממלכת ההדר.

מסתבר, שמר (חיים) כהן עצמו יופיע בבית"ס העליון (ידיעות אחרונות). פחם עמנואל, תל-אביב

בחנית בגרות?

צבר (29) חמוד, משכיל ושעיר מעוג ין באותם הנתונים (ידיעות אחרונות). לאה דויטש, רמת-גן

שעיר לעזאזל?

פטר הממשלה, נזכרו אחרים לראשונה שאמנם הוא מכהן עדיין כראש-הממשלה. עד אחר רגע לא שם איש לב אליו: בן-גוריון היה השליט. אמרה אפילו אשתו של ח"כ חרות, ברחמנות: "מתחשבים אליו לא בסדר...".

פה ושם נעשה בחצי לב נסיון לעורר מחלוקת. אלם לם הטידורים היו בטוחים מאש: אחרי פתיחת הבית בנאום נשיא המדינה, נבחרו סגניה-הוישבראש (שמונה) וחברי הועדה המסדרת (23). הכל נעשה בחיך. בכל זאת הבחינו חדרהמבט שמהוה ושתנה בכנסת. עם עלייתם לגדולה של אנשי חרות, קיבל הבית צביון יותר פוליטי, פחות כלכלי מקודמו.

כסיעה השנייה בגדולה הושבו אנשי חרות ליד מפא"י, במקום של הצ"כ. התי לוצץ אריה בן-אליעזר השתחרר, שופע הנימוסיות: "עכשיו אנחנו כל כך קרובים עד שאין כבר צורך לצעוק. אפשר להשתמש ישר בידיים...".

משפט

כמו בסרט בלשים

שני זוגות נכנסו לחנותו של צורף נצרתי — הבחורים בחליפה, הבחורות רעולות פנים — ביקשו לקנות מטבעות זהב. "אחרי החתונה" הסבירו: "אנו עוזבים את ישראל ומסתגלים לירדן. הכסף דרוש לנו להסתדר שם".

תחילה מאן באסם פרח הצורף. לבסוף הסכים, קיבל 100 ל"י כדמי קדימה, קבע פגישה לאותו ערב בדירתו, להשלמת ה"עיסקה".

אקרה נשקף לפתע בשעה הקבועה הופיע אחד הבחורים ואתו ארוסתו הרעולה.

* לרוע מזלו של שפרינצק, שנולד ביום 25.2.85, הקדים אותו נורוק, יליד 7.11.84, בדיוק ב"110" יום.

כעזרתו הקים את משרדו, בו מתרוצצים ימים עשרות מזכירות, כתבניות ומשרתים. **הגנרל האנושי.** בכר לא היסס להרים על גס את קסטנר. במשפט סיכם שמואל זמיר את התקפת-המחץ על בכר במלים: "אדוני, האמר בכר הציל (יהודים) א מר זימלר הציל. האומר בכר היה בסדר — זמיר הציל. האומר בכר היה בסדר. אני ארחיק לכת, אדוני: האומר קסטנר היה בסדר — אומר בכר היה בסדר, אומר זימלר היה בסדר!"

הלוי קיבל טענה זו. פסק הוא: "בכר יצל את השמדת היהודים הן בהונגריה והן ברייך קאמפצי סחיה לכללי ופוליטי: לפני יהדות העולם... (קסטנר) היה מעניין 'השתתף בפעולות האליבי של בכר. שותף' זאת האינטרסים בין בכר וקסטנר היא שהניעה את קסטנר לשוב לגרמניה ולהמשיך בפעולות משותפות אלו."

כאילו רצה לאשר את זהות האינטרסים, זילל בכר השבוע את קסטנר במלים נר-שות. "האיש הגדול ביותר שפגשתי בימי ימי, שיבח הנאצי את היהודי. 'לדעתי ביאה עבודתו של קסטנר להצלת מספר דול של אנשים'. אולם גם את תרומתו ולו לא העלים בצניעות מיותרת: 'העז' ה שהגשתי בימים ההם (להצלת יהודים) געה מתוך גישה אנושית, ואיתה גישה חיבת אומי כיום לסייע לגילוי האמת!"

גולגולת המתים. בנקודה אחת בלבד ייתה סתירה בין דברי הנאצי לבין דברי יהודי. במיסמך שהוגש לבית-המשפט כתב קסטנר בשעתו לאליעזר קפלן שהודות התערבותו ניצל בכר ממשפט של פושעי-הלחמה. היה זה המיסמך שהפך את קצרת המשפט, הוכיח כי קסטנר שקר בעדותו. כי קודם לכן הכחיש ומרצות שעזר לשחרר את בכר, או שהעיד לטובתו.

עתה הודיע גם בכר כי התערבותו של קסטנר היתה מיותרת. מדבריו מסתבר שגם זאמריקאים, גם הרוסים וגם ההונגרים נבחינו מיד בגישה ההומאנית העמוקה של גנרל הס.ס. ושהם היו משחררים אותו גם מבלי שקסטנר, בשם הסכנות והיהדות העולמית, הצהיר לטובתו.

בכר היה מ"כ, לפחות בעליפה, לתת ל"ישראלים את ההזדמנות להיווכח מה גידת אנושיותו, הודיע כי הוא מוכן לבוא לישראל, להעיד לטובת קסטנר. הוא לא יירש אם יביא עמו, כמוצג משפטי, את המדים השחורים ואת סרט צלבי-הקרס של שש בימי גדולתו הקודמת, ואת סמל הס.ס. רב-המשמעות: גולגולת-מתים עם שתי עצמות צלובות.

עתונאים אינם רצויים

גבר לבוש מעיל חום ובעל שער אדמדם, בן 50, ירד מא/ק ארצה, צעד בעצבנות הלון וחזור באולם הנוסעים בגמל חיפה, זיכה בחוסר-סבלנות ניכרת לתרונו בסידור זמכס. המטען כלל מזוודה מלאת בגדים, מזוודה שניה מלאת ניירות ומסמכים. כאילו לרמוז על תכנה, עמדה עליה מכונת-תיבה.

רבים היו מעוניינים, אולי, לדעת את זוכן המסמכים. כי האיש, שאמר בגרמנית "עוד מוקדם מדי לדבר", נתגלה כיואל בראנד, איש-המכתורין של פרשת-קסטנר, דאח לעיל). אשתו, האנוי, הקרובה לקסטנר, נמדה לצידו, דאגה שלא יאמר מלה מי תרת. **דעה מפויימת.** טען בראנד: "נסעתי לאירופה באפריל על דעתי ועל חשבונאי. גני רוצה לפרסם ספר שיגלה את האמת על השואה, ועלי לאסוף עוד פרטים להשי' מתו. כתבתי אותו בגרמנית, הוא כבר נורגם לעברית, יתורגם גם לאנגלית ול"רפתית. מצאתי לו מו"לים. עד שיופיע, לא אספר כלוב". הוא לא סיפר גם אצל יי ביקר, ואם כללה רשימת מארחיו את קורט בכר.

בניתיים כתב בראנד מאמרים על השואה עתון שחיצי ובעתון אמריקאי. אולם על משפט קסטנר ופסקיניו לא כתב, לדבריו. כי: "יש לי דעה מסוימת ומרצת מאד על נושא זה."

האנוי בראנד שמה קץ לשיחה, רגזה ללויות כאשר הזמין את עצמו עתונאי לדירת בראנד באותו ערב. היה ברור: עתונאים אינם רצויים.

הכנסת

אין צורך לצעוק

הכבאים, שהובאו מן הסמינר הארצי לכיבוי-השריפות המתקיים עתה בירושלים,

ההרגל הכביסה

יותר טוב מכל סבון

המפיצים: חברת נאמנות למורה הקרוב בע"מ
תל-אביב — טל. 84363 חיפה — טל. 4811

אגודת יורדי ים זכרון

ההגדרה של מפעל הפרסים תחסיים ביום ג' 6.9.55

בנשף גדול בגני רמת-אביב

הפרס הראשון: מכונת נוסעים אירוויליס

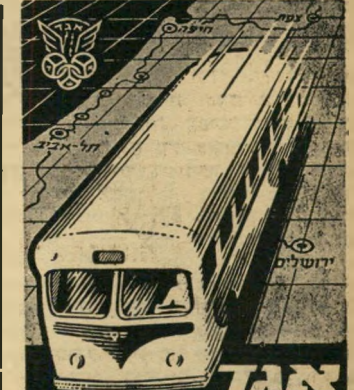
הפרס השני: מקרר חשמלי
הפרס השלישי: מכונת כביסה חשמלית
הפרס הרביעי: מכונת תפירה

ועוד מאות פרסים אחרים
הזריזו כרכישת אגודת מועד ההגדרה מתקרב

פני ים המלח יורדים

פני ים המלח יורדו ב-25 השנים האחרונות בארבעה וחצי מטרים. כידוע, ים המלח הוא המקום העמוק ביותר בעולם כולו ועומקו מגיע כעת ל-394.8 מטרים.

כשגובה ים המלח יורד — כותבים על זה בעתונים ובספרים. אבל אם יורד סכום המזומנים שברשותך — אין זה מענין איש. אלא אותך. ושוב, רק אתה האדם שיכול למנוע את הירידה הזאת ואת תוצאותיה הקשות. במקום להוציא את כספך למטרות בלתי-חיוניות, דאג להסדיר כל חודש סכום קבוע אפילו קטן, שיצטבר עם הזמן לסכום ניכר. פתח מיד חשבון ח"ג (חסכון גמול) בבנק לדיסקונט, בו תכניס כל חודש סכום קבוע (100- עד 1000 ל"י) ובמשך עשרה חודשים תהיה זכאי לקבל נוסף לכסף שחסכת והריבית גם הלואה בגובה איתו סכום. את חשבון ח"ג (חסכון גמול) אפשר לפתוח בכל סניפי בנק א"י לדיסקונט בע"מ ללא כל הוצאות.

אגודת יורדי ים המלח

פתיח רחבי ירושלים וחתי. הפסק הדין וחתי. וסוף מ"י ש"ר וסוף כשישיר ר"י כשיכר. חוסר פור רחוק. אור. הקום ב"ד פון בסביר ב"ר שפוח הים

אגודת יורדי ים המלח

מזד ועד אילת

בלה חופשתך במלון «הנשיא» בירושלים!

* אור צח ויבש * סביבה שקטה במרכז העיר * מטבח אירופאי * מאכלים יפים * זפי בחירתך

המלון המפואר והחדש עם בריכת השחייה היחידה בירושלים והמפוארת בארץ. חתונה, חתונה, חתונה זמנך משעה 5 עד 7 אחר הצהריים ומ-9 בערב עד אור הבוקר. אמנים בינלאומיים. הפתעות נעימות.

הנהות גדולות למבדי חופשה ארוכה
מזון. הנשיא — ירושלים — רחוב אחר העם 3
טלפונים: 4420 — 4428 — 4429 — 4473 — 4474

בית חרושת לעגלות ילדים

latirok

לתיצוק בשדות התיצוק

25 שנים

לגן הילדים

500-

מחלוקת חסכון

נכד התיצוק בעגלת "לתיצוק"

בין הלאומים השלום החם

אם יוסיף המצב הבינלאומי להפשיך בקצב הנוכחי, שכי לא תהיה בקרוב אפילו שירות להשיג חתימת קרח קטנה בזירה בה החליקו לא מכבר אלופי המלחמה הקרה. הדיפלומטים כמעט וטובעים בימים אלה בים הידידות של שמפניה. יתכן שאחרי דים מהם, הדוברים עתה מפיקים לנשף, ממחרים מסויר לוועידה, מתגנפים ליום בו יכלו לשבת בשקט, להשמין איש את רעהו בנחיות.

בעונת השלום החם, הסובייטים הם האלו פים. בראשית השבוע הדהימו את העולם כולו, כאשר גילו בועידת האטום בגינבה, כבודר אב, ממון אדיר של סודות אטום מיים. האמריקאים, שאינם רשאים — בהתאם לחוק שלהם — למסור אפילו סודות בלתי חשופים לבניבריתם, נראו מגוכחים.

תפוח מעץ הדעת. התדהמה הוכיח פלה כאשר הודיעו הסובייטים שהם משחררים 640 אלף חיילים מצבאם. היתה זאת מכה ניספת מתחת לחגורה האטומית: עד כה טענו האמריקאים כי הם זקוקים לעליונות בנשק הגרעיני כמשקל נגדי להמוני צבאיהם הסובייטי.

כמו כל התמונות הסובייטיים, היה שי זה לא רק פרי של גינת השלום, אלא גם תפוח מעץ הדעת הצבאית הצלולה. מאז הפכו בצצות המימן, מפציצי-הענק והקלידי עיניים המונחים לנשק המכריע, שוב אין חיל-הרגלים העצום שווה יותר מאשר גדוד הפילים של חניבעל. גם העשירה במדינות העולם אינה מסוגלת לפרנס צבא אדיר כזה, ובאותה שעה להשקיע הון תועפות בייצור הנשק החדש הקר.

אישים

פקיד הביטוח

מייסד המשפחה היה רוכל פשוט אך חזקאופי, שהסתובב בעגלתו ומכר את מרכולתו. בנו הפך לספק-מלחמה נמרץ וחזק, התעשר מצרכי הצבא. הנכד כבר היה סוחר מכובד, חבר האצולה הבורגנית בעירו. הנינים שוב לא היו אלא אנשי תרבות רכים ועדינים, שחסר להם כוח הגברא הרוש למלחמת-הקיום. בדור החמישי שי הגיע תהליך ההתנחלות לסימו: הצאצא האחרון היה מעדן עד כדי חולניות, חסר כל כוח של קיום עצמי.

זאת היתה העלילה המרכזית של בית בודנובורק, כפר שהעלה בשנת 1905 אדם צעיר (30) בשם תומאס מאן מתחום הנשייה לפיסנת התהילה. הכל שיבחו אותו. מעטים שמו לב לעבודה שהסכר היה אושר ביוגרפיה מוסווית: תומאס מאן, בן משפחת סוחרים אצילה בעיר-האגונה ליבק, פקיד בחברת ביטוח, מאס בעולם הכספים. הא רצה להתמסר לעולם הרעיונות, הדיכוי העדין, התחושה האמנותית.

שיחת שהפנים. חור חגשים שנה צירף תומאס מאן את שמו לרשימת גדולי כל הדורות. כשהלחנה אשתי בשחפת, ליווה אותה לבית-הבראה במרומי הרי שווייץ. הוא הפך את המקום למרכז עלילת ספרו הגדול ביותר, הר הקסמים, שניחש מראש בצורה גאונית את כל בעיות הדור. שני השחפנים הנפגשים בספר הם כומר ישועי, נציג התורה הטוטאליטארית הטוען למרות המשטר, וב-החופש, המאמין בחופש הדת. אדם כל ויכוחי המאה ה-20 — פאשיזם, קומוניזם, ליברליזם — משחקים בוויכוחי שני הידידים-האויבים, יורקיהדום.

מאן לא האמין מעולם כי תפקיד הסופר הוא לרדוף בנשימה עצורה אחרי עלילתו. הוא היה מוכן בכל רגע לסטות מן העלילה, להתעכב בפרספטיבס ועצרים, המתוארים באירוניה עדינה ומעודנת. פחות אירוניה היה מאן כשעלו הנאצים לשלטון: כאיש היה צפון הגרמני, המעורה במסורת, בו לנאציונים הצעקני והבהמתי של היטלר האוסטרי, ונש את מילותיו, לא השתקע בה מחדש גם אחרי המלחמה. בהתגבר מקיארתי באמריקה עבר מאן לשווייץ.

שם מת השבוע, בגיל 80, אחרון הגרמנים בעלי שיעור-הקמה העולמי.

* ההאנזה היתה ברית של ערי צפון גרמניה, שהתקשרו יחד להגן על עצמאותם ומסחרם נגד המלכים והאצילים של ראשית התקופה החדשה.

נאשם יוליוס הרפרין (באמצע) תוצאת השידוך

דרכי חיים החסידה והעז

השדוך, שהוצע לאביה של נדרה שבה את ליבו, אך לא את לב בתו. אולם חוקה מצוות האב, נדרה נישאה לבחיר לב-אביה. הקטנות שהחלו אחרי הנישואין לא פסקו, תובלו עם זאת בביקורים תכופים של ה' חסידה, שפקדה מאז את ביתם תריסר פעמים.

סעדיה שומלי (42), פועל נקיון בעיריית תל-אביב, מצא פרנסתו בדוחק תמידי, הרי ליד ששה ילדים עד ליום בו התגייס לשירות הצבא הבריטי ב-1940. סעדיה התגלגל במדבריות לוב וסהרה, ומדי קבלו-חופשה השאיר לאשתו "מוכרות" בדמות שלושה ילדים נוספים שנולדו עד לשנת 1945, שנת שחרורו מהצבא הבריטי.

כחיל משוחרר, קיבל בית בן שני חד-רים ביד-אלהיה, ברחוב גיבורי ישראל. בבית זה נולדו עוד שלשה ילדים. האחרונים זה שעה, כיוון שלפני שנה וחצי מאס סעדיה באשתו ובתריסר ילדיו, הפקידים ועבר לבית אמו החורגת בשכונת מכבי.

עונת החופש. לנדרה (39) לא היתה ברירה, היא הוכרחה לפרנס חשעה מילדיה (שניים נישאו, אחד משרת בצבא), עבדה ככובסת. אולם לא עלה בידה להשתכר כדי מחייתה.

היא החלה להתרוצץ במשרדי העיריה, דרשה תשלום מוונות מבעלה, עובד העיריה שערק ממנה. רק אחרי ארבעה חדשים פסק בית-הדין על מתן 135 ל"י לחודש כדמי מונות לנדרה.

עונת החופש הגדול הגיעה. נדרה רצתה לסדר את בתה צביה (14), בבית-הבראה של קופת חולים בנסעים. העיבות הכוזבאית לית בשכונת התקווה. דחתה אותה שוב ושוב. לאחר שלושה שבועות של רצוא ושוב ענתה האחת לנדרה כי דמי הסידור הראשוניים יעלו לה 10 ל"י.

נדרה ענתה כי אין ביכולתה לשלם את הסכום בפעם אחת, הציעה השלם בשני תשלומים בני 5 ל"י כל אחד. לעיסקה זו לא הסכימה האחיות והמשיכה בדרכה. "עצמתי אותה", אומרת נדרה, "היא נשכה לי בידי כדי שארפה ממנה, תפסתי לה בשערותיה, החלה קטטה, אנשים הפרידו בינונו".

בעד עז תנאי. המערכה השניה התנהלה בבית-משפט השלום. "כשהבאתי אתי המישה מילדי לבית-המשפט, שאל אותי השופט אם אספתי את כל ילדי השכנים... הוא לא האמין כשעניתי כי יש לי ע"ד שבעה, ברך השם".

האחות נשבעה שלא נגעה בנדרה, נדרה לא הכחישה שפגעה באחות לאחר שזו נשכה אותה. פסק השופט: שלושה שבועות מאסר לנדרה שומלי.

בצאתה מבית הסוהר לפני שבועיים, חזרה נדרה לעבודתה ככובסת. בעלה מברר אפסריות שיבה אליה, אך נדרה מתנה: "אני אסכים רק באם יתן לידי את כל משכורת. אני אחליט מתי עלי לקנות שמיכה לבתי, או מכנסים לבני ולא הוא. אדרי תריסר ילדים הוא מצא שאני אשה לא טובה והלך ממני, שילך לו. כעת אני מצטערת רק שאיבדתי עז חולבת יקרה, שמתה מחוסר טיפול בזמן שישבתי בבית הסוהר...".

יוליוס נמצא בחיפה: אחד מדורי הכרמל, ששמר על עילום-שמו הכיר אותו לפי ה' תמונה שבעתון, טילפן למשטרה. אמרה קרר בתו של יוליוס: "הוא אפילו לא ידע כי המשטרה מחפשת אחריו. הוא נסע לחיפה כדי לנח אחר מותה של אמו. הוא מיסכן, תמים כמו ילד".

כעבור יומיים ישב יוליוס בפני שופט שלום חורן, ישראל אוסטררי. האוין לדברי גולדמן שביקש להוציא פקודת-מעצר נגדו ל-15 יום. גולדמן סבר כי יוליוס בא לישראל לא רק כדי להינשא.

"לך הביתה!" השבוע הובא אחיו ה' בכור של יוליוס, אברהם, בפני שופט-שלום חורן אחר, יוסף בן-חנן כסוף השיער, בשל סיבה אחרת לגמרי: למרות שלא נסתיי מה עדיין חקירת המשטרה וטרם היגש כתב-האישום ביקש גולדמן לשמוע עד אשר עמד לחזור לחוף-לארץ, הסתמך על סעיף 6 של הנוהג הפלילי המרשה תהליך זה.

פרקליטו של הרפרין, מיכאל כספי, התנגד בכל התוקף, הרעיש כי אין לדון במשפט כל עוד לא הוגש כתב אישום, "הדבר הוא בלתי צודק כלפי הנאשם ואינו מאפשר חקירת שתי וערב מליאה". השופט קיבל את טענותו של גולדמן, העיר: "אין כל אי-צדק כלפי החשוד בדיון זה, אם הוא נוכח בחקירת העד".

כספי לא הרפה: "גם עצם נוכחותו של הרפרין כאן אינה חוקית. הוא הובא בלי כל צו-הבאה ואני יכול באותה הצורה להגיד לו: לך הביתה".

לאחר שופט-השלום הראשי בפועל, ד"ר יוסף כהן-מגורי, אישר את החלטתו של בן-חנן, נשמעה עדותו של תייר מחוף לארץ שהעיד כי קיבל כספים מגבר "שהיה דומה להרפרין אילו היה מגולח". הוא לא ידע מאין באו הכספים וכיצד הגיעו לגבר זה. כספי לא נוכח בחקירה, בהפסקה הורה ל' הרפרין לא לשאול שום שאלות, יצא את בית-המשפט בלי רשות בן-חנן. לאחר שאמר למרשו: "אתה יכול ללכת הביתה!", התייר חזר לחוף לארץ. הרפרין לא חזר הביתה: הוא הוחזר לכלא.

באס לא רצה לעסוק במסחר בנוכחות אשה אך למראה אלפי הלירות שהבחור הוציא מכיסו שינה את דעתו, הביא 200 לירות זהב אנגליות.

אז, בדיוק כמו בסרטי שוטרס-וגנבים, שלף הבחור אקדח מול באס המבוהל, הודיע כי הינו בלש של משטרת ישראל וארוסתו שוטרת מחופשת. הזהב הוחרם, באס הג' בוך נעצר, הואשם במכירת מטבעות זהב, דבר האסור על פי החוק.

בתחנת המשטרה הופיע אביו של באס, מיכאל פרח, בן ה-80, טען הוקן בעל רע' מתי-הכסף, שהוריש את עסקו לבנו: "המט' בעות שייכות לי. בני גנב אותן ממני".

עזר משפט ועזר משפט. שופט הש' לום הגלילי יעקב בר-זאב קיבל את טענת האב, קנס את הבן ב-500 לירות, פקד להח' זיר את הזהב לזקן, אך הקריירה המשפטית של הסובייטים היתה עדיין רחוקה מסיומה. התביעה הכללית הגישה עירעור בפני בית-המשפט המחוזי, זכתה.

הסיכוב השלישי נוהל עלידי גרשון צ'ר' ניאק, פרקליטו החיפאי של פרח, בפני בית-הדין העליון. טען הוא: מיכאל פרח אסף את מטבעותיו עוד מימי התורכים, מעולם לא סחר בהן. החזקת זהב, לפי החוק, אינה עבירה. אם בנו גנב את הזהב וסחר בו, אין זו אשמת האב.

הפעם היה פסק-הדין סופי. שני שוטרים חמושים החזירו את הזהב — שהצטמצם בינתיים ל-184 מטבעות — אל ביתו של פרח. על פי החוק אסור לאזרח לשאת עמו זהב או לטלטלו.

הכרחות

הצד השני של הגבול

מברחי המטבע הישראלי לא זנחו אף תכסיס בנסיונם להקדים בצעד אחד את המשטרה, במירוץ הנמשך זה שנים רבות. לפני שלושה שבועות גילה מפקח ראשון של המשטרה הכלכלית, מיכאל גולדמן בעל ה' פנים הנפוליוניים, את התכסיס הגדול: פקודות התשלומים וההוראות לא נכתבו בכתב סתר מסתורי בדיו שקופה. הן נכתבו בדיו גרילה באדיש פשוטה וברורה. צריך היה רק למצוא את הכתב. גולדמן מצא אותו ב' ציור השני של הכול המורכב על המכתב.

כל המכתבים הובילו לחיבת דואר מסויימת בבנין הדואר התל-אביבי, ומשם לדירתו ה' מפוארת של אברהם הרפרין אשר כדוגמתה אפשר למצוא רק בהוליווד. בעל הדירה (ש' הוא גם בעל חנות ברחוב אלנבי) פתח את המכתבים מבלי לקרוא את תוכנם, התעניין רק בכתוב מתחת לבולים ולמדבקות שונות שכיסו את המעטפה.

גולדמן וחבריו, ערכו ביקור אצל הרפרין, מצאוהו בלתי מגולח, מתאבל על אמו רחל שמתה לפני שבועיים. בדירה נמצאו שני חבריו של הרפרין: מריאן הולצמן, (50), בריא גוף ובעל לסת כבדה, ויעקב אלקין כחול העיניים (גם הוא כבן 50). על שם ה' עברו למטה הארצי של המשטרה.

תמים כמו ילד. האדם הרביעי היה חסר: אחיו של אברהם, יוליוס, אשר אמו הביאה אותו משווייץ על-מנת שיתחתן בארץ ויחזור לארץ מולדתו אוסטריה, כשהוא נשוי לישראלית. למחרת, נראתה בכל העיתונים תמונתו של הרפרין, אולם לא למטרת עידוד: יוליוס נעלם מביתו התל-אביבי והמשטרה חימשה אותו בכל הארץ, ממטולה עד אילת.

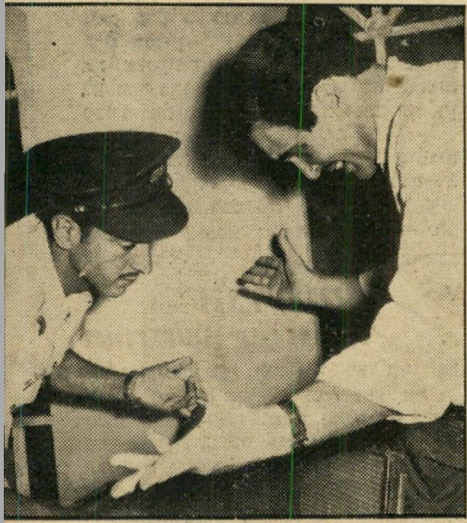
נאשמת שומרי

יותר מדי ילדים

"שרמו" מ

הצילומים בעמודים אלה נלקחו מתוך הצגתו החדשה של תיאטרון "אחל" א.ד.ר.ד., מאת יגאל מוסינזון. אולם רק חלק מהם צולם על במת התיאטרון, בין תפאורות מצוינות ושחקנים מאופרים. שאר התמונות צולמו במקום העלילה עצמו: סימטאותיה של יפו, בהן משגשגים הפשע והזנות. במאי המחזה מנחם גולן לא רצה

להעלות על נדענות מרב לסימטאות ראשון את ד"ר הזה שמצול

2

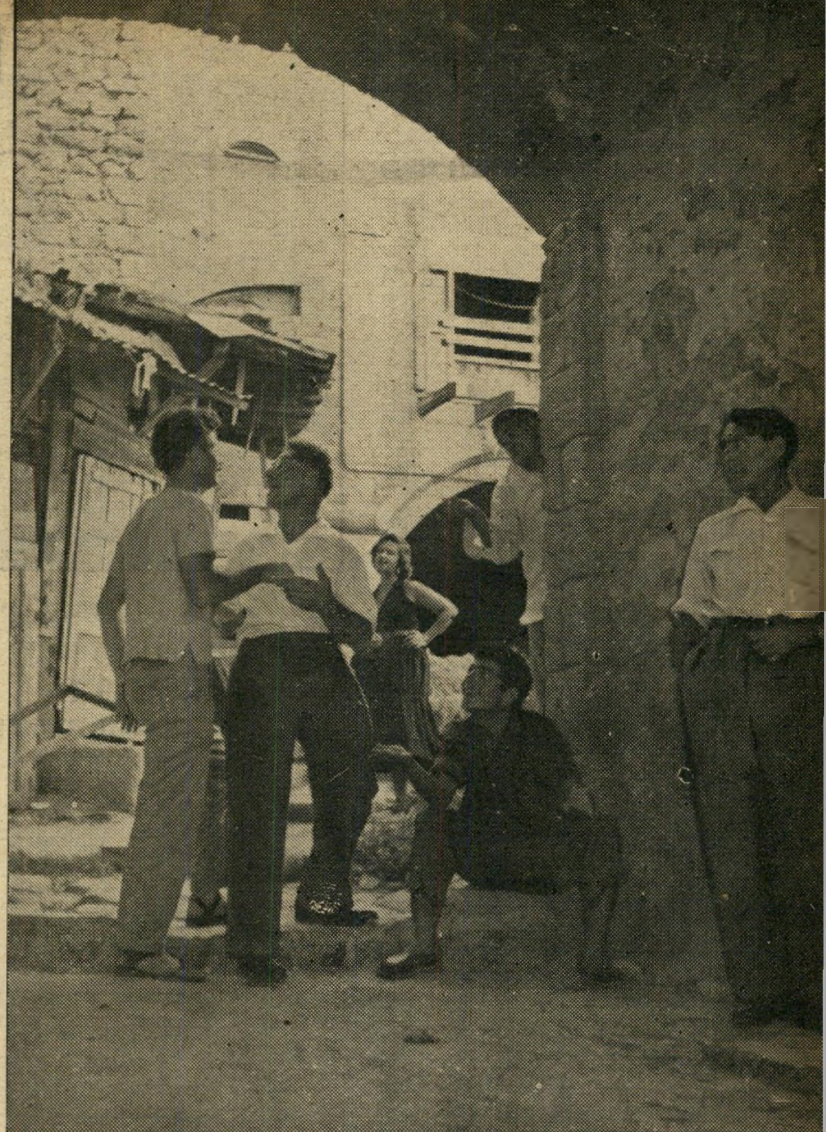
ב
ב
ב

בנימ
בתש
רעים
שוד
המש
שאינ
כיס
יותר
לרש
יחזור

שניידר (אברהם רונא). המבלה חלק גדול מחיי ליד שולחן הביליארד י"ל אלד האדו, היה חברו של שרמן לפעולה. אך אין הוא רוצה להיות חברו ליציאה מעולם הפשע. הוא מבטיח לשרמן כי כל חבריו בעבר לא ינקפו אצבע לעזור לו בחידוש המשפט ובהשגת זיכוי: "אם האיש הזה עורר-דין, אז הוא בטח צוחק לך ישר בפרצוף! מפני שאתה חמור אם אתה חושב אפילו לרגע שאתה, חתיכת כלום, חוכל להילחם נגד כל המשטרה, וישעוד כל החברה לא ילכו אתך, אלא להיסקר — ישבוקו עליך. רוצה לשמוע? גב אני לא. מה יצא לי מזה?"

5. שניידר לא ילך

1. סימטאות החיים בתיה וחצרותיה של יפו העתיקה שנתמלאה אנשים חדשים — הם מקום חיותם וגידולם של גיבורי אלדוראדו! ווביק, נער הרחוב (הלל נאמן, משמאל) וחברו למעללים מיקו (ברוך ישראלי יושב). מאחוריהם מציצה מארגו (אלישבע מיכאלי), מאחורי הקיר — קוהלת המטורף, (סעדיה דמארי). מימין: סמל המשטרה בוגאנוב (יהודה גבאי), אימת העולם התחתון, בין כל אלה נקלע רופא-ישיני תל-אביב תמים (דניאל בן-שלמה, במרכז).

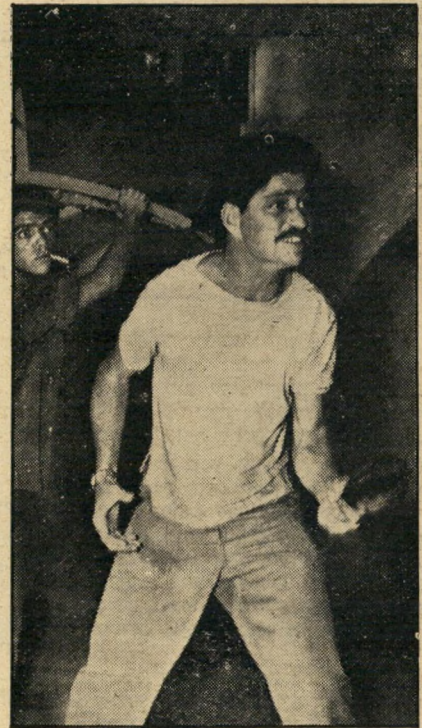
4. מארגו שימרת סוד גם את מארגו מוסה הסמל בוגאנוב להתזיר למוטב: "ממשיכים ב" מקצוע, מארגו?" "לא, סמל בוגאנוב. חושבת מחרתיים אולי נזחיל משקיבית. הסוסיאלית הנחמדה תסדר לי העבודה הזוהי." "את יודעת מה מסומן על הקלפים שלך, מארגו? עגבת ובית-סוהר. ובעוד עשר שנים תהיי דומה לשק מעוך של תפוחי אדמה." חשובה יותר העיבודה שמארגו היא היחידה השומרת בלבה את האמת המלאה על רצח רחלבסקי.

4. מארגו שימרת סוד

אהל" בעולם התחתון

שלם!"

במה את הנערים הללו בדמות של קריקטורות
נכמבטא ספרדי מודגש. לכן יצא עם צוות 'שחקני'
פגש את גיבורי המחזה במציאות, למד ממקור
'חיהם ובעיותיהם. אל סידרים אלה נלווה 'העולם
'קדטה תמונות מתוך המחזה על רקע החיים עצמם.

סמל
אנוב
עולה

שרמן (אורי לוי, למעלה מימין) החליט לחזור
לאחר שהתאהב בנעמי בנימיני. מאמציו ללמוד מופי
ידי השוטרים הבאים לערוך אצלו חיפוש לאחר כל
תרחש בעיר. מאחורי חיפושם אלה עומד סמל
בוגאנוב (יהודה גבאי, בתמונה הימנית משמאל),
אמין בחזרה בתשובה: "מצוי מוטב שתהיה גנב
'שרמן המלומד, היודע חוק ומשפט, הוא הרבה
טובן בשבילי!" למעלה משמאל: חוביק מאיים
תכנון של הסמל בוגאנוב בשבר'קבוק, אם לא
ממילת'עלבו.

3. גם למארגנו יש לב

שרמן נשפט בשעתו על רצח הפושע רחלבסקי ויצא חופשי מחסור
הוכחות, אך לא זכאי. המשטרה טענה כי תביעות אצבעותיו נמצאו

על פני האקדח הקטלני. שרמן טען כי היה זה זיוף של הסמל בוגאנוב.
עתה הוא רוצה לטהר את שמו לקראת העתיד, מבקש את אבי'חברתו
עיר'הדיון בנימיני, לחדש את המשפט. למטרה זאת הוא מזמין אותו
ואת כל החבורה לבית'הקפה אלדוראדו. רק פרט אחד בעברו הוא רוצה
להסתיר מאבי'חברתו: יחסיו עם הזונה מארגו, שאותה זרק.

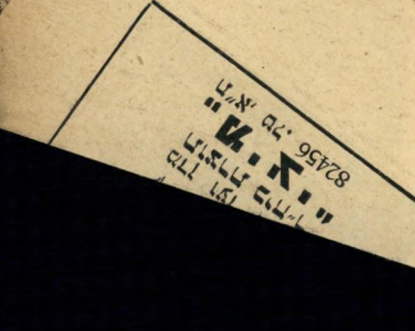
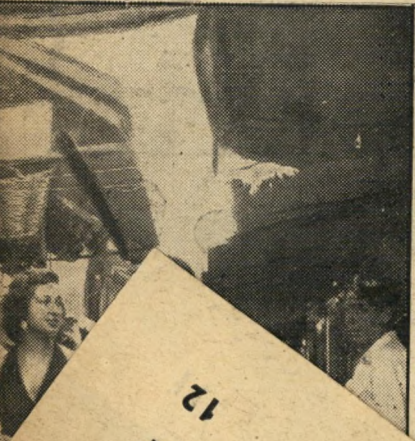

6. ווביק ומיקו מתקוממים

והיו גם דעתם של חוביק ומיקו, שהמשקאות מעוררים אותם
מהלומות. הקונצאק פותח את פיו של חוביק, הפונה לעורך הדין
בנימיני: "מה אתה עושה, מה?" לא שמעת על דברים כאלה? זה
ה שאני אומר, זה לא מן הספר, זה מן החיים."

7. בנימיני מושך ידיו

לחדש את המשפט, כשנודע לו שהסמל בוגאנוב
אולם דווקא ברגע זה נודע לבנימיני על
מחליט שלא להניח לבתו לשים את גור
לחזור לרחוב היפואי לחיי הפשע.

בחברה ובמשפחה

יום יום קוראים לנו בטור פופולרי זה בעתון על סעודות ומסיבות רשמיות. אחד התנאים הראשונים להצלחת כל מאורע חברתי מסוג זה הוא בחירת המשקאות הנכונים. המסורת הצרפתית המפורסמת בשטח זה קבעה כללים אלה:

לפני הסעודה — אפריטיף (וורמוט וזכרון). לדגים — יין לבן (שטו מונטן). למנה העיקרית — יין אדום שולחני (אדום עתיק או פומרד). לקינוח סעודת — כוסית קוניאק או ליקר מהתוצרת המובחרת של "כרמל מזרחי".

בעולם הרחב

משתמשת הנשים לשיעור רצון בטקסטיל-שמפו לדברי צמר, משי ואריגים עדינים. השתמשי גם את בקצף רך ללא אלקלי של

הצלחה מזהירה בארץ ובחוץ לארץ

המפיצים היחידים: חב' גורית בע"מ

גבי קציעה ממו

חזרה מארה"ב ובריטניה עם שיטות חדשות.

מספרה לגברות סלון קציעה

תל אביב, רחוב אידלסון 6 קומה ב', כניסה מהחצר. מס' הטלפון החדש:

23650

מחירים נוחים

טייפ-טופ-סדקוז

נמכר בכל חנויות ומכולות אילת.

עם מצפוננו הלאומי והמקצועי, אילם לא היה לפנינו ברירה אלא להחליט שבמקרה והממשלה לא תקבל את חתימתנו השקלה והסופית, לא נוכל להוסיף ולשאת בעיני העם באחריות לבטחוננו הצבאי. באולם נפלה תדהמה אפילו הרמטכ"ל הזקן הופתע כליל.

זוהי הפיכה צבאית! התפרץ שריה בריאות.

האלוף חייך חיוך צונן של בוז. לא, אדוני השר. אנחנו חיילים, לא פליטיקאים. המוסר המקצועי קבע כי קצין חייב להתפטר כאשר גישה הצבאית אינה זוכה לאימון הממונים עליו.

לא היה כל ספק: ההכרעה נפלה.

שדה ההמראה של הקמע היה במשטח הגדול ממורת לשדה בוקר. אהוד בילה את הערב בחיילתו של דוד בן-גוריון. הישיש כדי לקיים

הבטחה שנתן בשעתו לאביו. כשיצא משם היה במצב רוח עכור מאד. הפוליטיקאי בן ה-88, שעסק זה 15 שנה באפלטון ובזכרונות, התעקש להדריך את בנו של משה בענייני בטחון. האסון היה לדעת אהוד, שדחקא בענייני בטחון חסרו לו המושגים היסודיים ביותר. ככל מומחה אמיתי, סבל אהוד קשות כשהתייחס למקצו עז בבורות המתייחסת של חובבים.

כמו רבים מקרב הצעירים, היה אהוד מוכנע כי בן גוריון ובני דורו הכניסו את המדינה למבוי סתום עוד לפני שהוקמה. כל הצרות של עשרים השנים האחרונות נבעו, לדעתם, מאיכושרם של מייסדיה המדינה לחשוב באופן צלול והגיגני. קשה היה לאהוד להאמין, כי רק 25 שנה עברו מאז עמד בן גוריון בשיאו. דבריו על "אקטיביזם בסחונני", "קוממיות יהודית" וכדומה צילצלו כאילו נולדו בימי מתושלה.

רק פעם אחת כמעט התפרץ אהוד. היה זה כאשר הזהירו הזקן לבל להפריז בהערכת הערבים. "אני מכיר הערבים", אמר, "ראי תי עבודתם בסגירה ובפתח תקוה, כשעבדתי בפרדסים. לעולם לא ישיגו דבר". אהוד משך בכתפיו. מה הטעם להתרגז? היה ברור שהאיש הזה לא שינה את דעתו מאז 1905, לפני שבעים שנה. הוא לא הבין את הערבים מעולם, ועתה, אחרי ההתקדמות העצומה של הערבים בדור האחרון, הבינם פחות מן המיד.

בעצם, לא היה אשם. אחרי הכל, הוא וי חבריו באו מפלין ומרוסיה וגורשו לפתע להתמודד עם בעיות שלא חלמו עליהם כנעוריהם. מה הם למדו על המרחב, על הערבים, על מלחמות הצלבנים? אהוד התאמץ לחייך בנימוס. "כן, מר בן-גוריון, אמסור דרישת שלום לאבא". ריבונו של עולם!

בהגיעו לשדה ההמרה, אה, כבר היה הכל מוכן. במקום שררה איירה מזורה, שדב קה חיש מהר גם בו. המפלצת עמדה כי מרכו, אימתנית ויפה

באורו החיור של הירח. מסכים הסתודדו כמה דמויות, קצינים גבוהים, טכנאים ומדענים, קבוצות קבוצות, כנפחדים. האנשים שוחחו ביניהם כמעט בלחש. הכל הזכיר את הספרים שקרא אהוד בילדותו. חסמבה במח: משום מה חזר לעצמו כמה פעמים על השם המוטומס — חסמבה, חסמבה, חסמבה... בה...

הוא הסתכל בשעון. תשע שלוש וחמש. עוד 25 דקה.

הם חיים ברנע זה, אמהות, תינוקות, זקנים, זוגות אוהבים, הורים גאים, צוחקים, מחלוצים, אמר קול נשי באוזנו. הא הס' תובב כנשון נחש. ליאורה אורנת עמדה לידו, כשמבט מזור בעיניה. "אהוד", אמרה לחשה, "איך אתה יכול? איך אתה יכול?"

הוא יהרוג מאה אלף, אך יציל שני מיליון, השיב הגבר הצעיר. פניו החדים לבשו בהצה קשוחה, כמסכיכה.

הוא אפשר לשקול חיי אדם כשקריקמה?

"אנחנו רוצחים", אמרה אוריק בקול משור נה.

נשים, נשים, חשב אהוד. לא מסוגלות אף לרגע להתרומם מעל לעצמן, להסיר את הקליפה הרגשית, להפוך למכשירים קרים, מדויקים, חסרי רגש. ומוחו כבר חישב: מה אם הפצצה תכזיב? הרי לא ניסתה כלל! אולי חלה איוו שהיא טעות קטנה? ברנע זה כבר נעות החטיבות דרומה: שתי אוג' דות לאורך שפת הים, ביבשה; אוגדה שלישית באניות מנמלי אילת ועקבה לפורט תופיק, אוגדה רביעית בדרך הים לאלכסנדריה, חלקה מוטסת בהליקופטרים. למעלה מששים אלף צעירים חיים, שיפלו אל תוך הגיהנום אם לא תשבור הפצצה במחיריך את רצון ההתנגדות של האויב.

שרקה חדה הפסיקה את השיחות הלחור שות. הדמויות האפלות התמתחו בעל-כורחן. קול קר, חסר גוון, התנשא מעל לשדה:

"חמש עשרה דקות!"

בלא ידידיו ספר אהוד את הלגיות. שניה אחר שניה. לרגע עלתה לנגד עיניו תמונת רחוב קאהירי סיאן לעת עתה. אולם הוא דחק את הציור מן ההכרה. לא לענין, לא לענין.

"ארבע עשרה!"

לא לחשוב על שום דבר. הפיר נפל. הגורל שוב אינו תלוי ברצון אדם, הוא הפך עצמאי, מתנשא מעל לראשי יוצריו, וקולו צלול ומי תכתי:

"שלוש עשרה!"

לפתע נישא על פני השדה קול חרישי, אלמוני: "מעני, מעני אוחילה, קירות לבני, הומה לי לבני, לא אחריש..."

"שתיים עשרה!"

כי קול שופר שמעת נפשי, תרועת מלחמה...

"אחת עשרה!"

שבר על שבר נקרא, כי שודדה כל הארץ, פתאים שודדו אוהלי, רגע — ירעור תי...

"עשר!"

עד מתי אראה נס, אשמעה קול שור פר?...

"תשע!"

כי אויל עמי, אותי לא ידעו. בנים סכלים המה, ולא נבונים המה...

"שמונה!"

התממים המה להרע, ולהיטיב לא ידעו!...

"שבע!"

ראיתי את הארץ והנה תוהו ובוהו, ואל השמים — ואין אורם...

"שש!"

ראיתי ההרים — והנה רועשים, וכל הגבעות התקלקלו...

"חמש!"

ראיתי והנה אין האדם, וכל עוף השמיים נדדו...

"ארבע!"

כי כה אמר ה': שממה תהיה כל ה' ארץ!...

"שלוש!"

המתיחות הגיעה לשיא. רק במאמץ עליון אפשר היה לסבלה.

"שתיים!"

רסט אחו בנ כחים.

"א — ה — ד!"

קול הנפץ הסביע את המלה האחרונה. לרגע ניצתה האדמה.

"אז חזרה הדממה.

המקום, בו עמדה אך זה עתה המפלצת, נשאר ריק.

פנישתם השלישית של הרמטכ"לים נתי קיימה מחוץ לקאהיר ברחבה אשר לפני ארמון זעפראן. הי אורחים עגודי העיר טורים לא הרגישו עצמם בנח. הם ניחשו את כוונתו של ה' דיקטטור המצרי. אחרי שהשיחות הראשונות לא גרמו כמעט לשום התקדמות, גילה ל' עולם הערבי את פניו הכינים. עתה הא' זינו מליונים למשאומתן המשורר, ראו מליונים את פני הקצינים ברשת הטליוויה המרחבית. צלחה ארדון האמין, כנראה שלחץ המליונים יזי את אורחיו.

"אחים, בני ערב", פתח הגבר השחור, נמך המצח ולוהט המבט, את הישיבה הי משודרת. "לפני תשע מאת שנה פלשו ה' פראנקים אל מולדתנו, רצחו ושרפו וחי סו וקרעו את ארצנו לבתרים. מאה שנה ישבו בעיר הקדושה. מי עזר להם, בני ערב? מי נתן להם את הכוח להדביר את כובשי

העולם, את זרע מוחמד, עמר וחאלד? אחי, מתוכנו קמו בגודים שלחמו איש בר עה, אמירים שכרתו ברית עם הפולש הזר נגד אחיהם. אולם כאשר קם שליח הגורל, אל-מאליק אל-נאציר אל-שולטאן צלאח ארדיון, ואיחד את עמנו בכוח החרב, הקי' אה מולדתנו את הרעל הפראנקי מת כה.

אחים, בני ערב, האם מוטל עלינו שוב לאחד את ארצות בני ערב בדם ואש? זה 17 שנה ביתרו הציונים את עולמנו לשנים. מה נתן להם את הכוח להדביר את זרע צלאח ארדיון ובייבס? אתם, בני ערב, ממלוחתים ונסיכים. האם לא אחד הלם לבכותיכם בדמשק ובחרטום, במסול ובי בנגאוי? בשמכם, אחים ערבים, אני פונה אל אורחי, מפקדי צבאותיכם המהוללים, בשאלה המנקרת במוחכם: האם מכוים אתם לאחד סוף סוף את צבאותינו תחת מפקד אחד, תחת דגל אחד, דגל הכהר?"

הרמטכ"לים ישבו מדוכאים. הם, בני ה' מעמל האצילי ששלט במרחב מזה דורות, שנאו בלבם את ההרפתקן הכורדי, שביקש לערער את יסודות המשטר בו עלו לגדולה. למעשה העמידם לפני הברירה: להיכנע לו, או לעמוד מול התקוממות המתחרת האיונית במולדתם.

הרמטכ"ל העיראקי היה הראשון שנאלץ להגיב. הוא היה גבר בגיל העמידה, שנשא על פניו את צלקות פצעיו מימי הסיבוב השלישי. "הממ", אמר, "החשי ליכס של בני עמנו, בכל רחבי המרחב, הוא יסוד מדיניותה המצחרת של ממשלתי. נשקול את הצעת הוד מעלת, הנשיא המכובד של מצרים, בכבוד ראש ובאהדה עמו קה."

הרמטכ"ל הסורי שלח בו מבט של הכרת תודה. "גיבורי האיטלאם מאז ימי הנביא קמים לעיני רוחנו. נבקש דרכים ר' נחפש פתרונות לבעות המכאבות של הדור. בעזרת אללה הרחמן והרחום..."

איש לא שמע את המשך המשפט, אם אמר נס נמשך. רעם אירי, כדבר אללה בים הדין, החריש את האוזניים. האורות כבו, האדמה רעה, גל חום אירי הצליף על ה' פנים. הקיר הקדמי של הארמון התמוטט. ומעבר לנהר, במרכז העיר, מרחק של שלושה, ארבעה קילומטרים, עלתה לאיטה פיסריה אדומה שהאירה את הרחבה באור מזור.

"פצצה אטומית", נפלטו המלים מפי ה' עיראקי, שביקר לפני תריסר שנים ב' תמרונים האטומיים האחרונים של הצבא האמריקאי.

"אל יאה ד", נאנק הסירי, מוכה הלם.

הראשון שהתאושש היה האויב. הוא זינק אל בין אורחיו, חטף את המיקרופון ופנה לעבר ה' פיסריה הבורקת. אור גדול נדלק בעי' ניו, רגש פראי עיוות את פניו. "בני ערב!" צעק בקול צרוד אל תוך המכשיר, "הציו' ני החליט במקומנו. בשם אללה הנוקם, בשם הכבוד הערבי, על החורבות העשונות של בירת ערב, אני מכריז על הקמת ה' מדינה הערבית הגדולה והמאוחדת, מחופי מארוק ועד היר פרס, ממעיינות הנילוס עד מעיינות הפרת. תעיש אל-דאולה אל-ערביה אל-נוברה!"

הוא תחב את המכשיר ליד העיראקי ה' מהומם. הגנרל הקשיש הזדקף. "בשם הצבא העיראקילשעבר: תחי מדינת ערב המאוחדת!"

"בשם צבא הרפובליקה הסורית לשעבר: יחי צבא האחדות הערבית!"

"בשם צבא מארוק: יחי מפקדנו, אל-זעים צלאח ארדיון אל-איובי אל-תאני!"

"בשם צבא תימן... בשם אללה והצבא הסעודי... בשם צבא לבנון החופשית, בעז' רת ישו אדונו... בשם צבא סדאן... בשם הצבא המלכותי ה' ביי... בשם כוחות טור ניסיה... בשם חילות אלג'יריה..."

הכורדי הרים את ידו. לעיני המליונים קפאו פניו. קולו, קולו שעוד לפני רגע חשב להב' ת, היה עתה שקט ומתכתי: "אחי, אורחי המדינה הערבית הגדולה, עת מלחמה היא נבקץ את כוחנו לאגרוף אחד. אני מכריז על משטר צבאי ברחבי המדינה. ה' הגת ארגון האויבים בכל ארץ חטול לידה את השלטון בתוקף מידי, עד להודעה חד' שה' ראשי המבט של הצבאות יחזרו מיד למפקדותיהם. להתראות בירושלים המ' שוחרת!"

הכורדי הרים את ידו. לעיני המליונים קפאו פניו. קולו, קולו שעוד לפני רגע חשב להב' ת, היה עתה שקט ומתכתי: "אחי, אורחי המדינה הערבית הגדולה, עת מלחמה היא נבקץ את כוחנו לאגרוף אחד. אני מכריז על משטר צבאי ברחבי המדינה. ה' הגת ארגון האויבים בכל ארץ חטול לידה את השלטון בתוקף מידי, עד להודעה חד' שה' ראשי המבט של הצבאות יחזרו מיד למפקדותיהם. להתראות בירושלים המ' שוחרת!"

פסוקי השבוע

● **הנשיא יצחק בן צבי**,
שעת יציאתו ממפעל הנייר בחד-
ה: "הפועלים יוצרים את הנייר
הטוב. אנחנו העתונאים ואנשי הס-
פר, מבזבזים אותו." **יצחק טבנקין**, מנ-
היג אחרות העבודה, בתגובה לגי-
שושים הקולוניאליזם של בני גיי:
"על מפא"י להחליט עתה אם ללכת
ממשלה בבהא עם חבריה מההנסח
השנייה, או עם חבריה מהעלייה ה-
שנייה."

המחזה החדש שכתב עבור התיאטרון ה-
אמרי עם היתלת המגילות הגנויות: המח-
זה, שהא המשר לרומא מלך בשר ודם,
יירא בשם מלחמת בני אור... כשיצא
הבמאי זורי הכיב הכיב עם צוות
עובדיו לצלם בגן הביולוגי התל-אביבי, אכס
הנחש ההורג את אחד הגיבורים, בסרט
באין מולדת, נדהמו הסירטאים כשהציע
שומריהם לשחרר נחש ארסי מאס... נחש
אינו תוקף אדם, הסביר הוא, מאס אינו
תוקף תחילה... בחור מישלר לזימד הומר
הצגה מלודא את המרת האמריקאית רון-
מרי קלדני, שהתפרסמה בעיקר בשל
שריה בוא אלי הביתה, לשידור השיר
שפירסם אותו: ווי אהיו זאל איך גיין?
(לאן אף?). כששרה הזמרת שיר זה בפני
קהל ניו-יורקי, קיבלה מיד תשיבה מצד
מאזינים יהודים: "בואי אלי הביתה!"

הבדיחה האחרונה שנמצאה בין
חברי שדה-בוקר : באחד מסופי-השבוע
הגיע כמנהגו לרשם העומד-להיות-ראש
הממשלה-המועד לבין **גוריון**, הבטי
וואה כי חברי המשק שתלו במשך השבוע
חלקת דשא קטנה ליד חדר-האוכל, אמר
במאומם : **"יפה, יפה, סוף סוף
ש ת ל נ ו דשא"** . . תוצאות עבודתה
של הוועדה לבדיקת שכר עובדי המדינה,
שזכתה לכינוי "וועדת גר" ע"י שם יושבי
ראשה הנמרץ, ח"כ מפא"י **ישראל גוריון**,
עוררו חמת זעם בין עובדי המדינה שהד-
בוקר לה מיד את הכינוי "**וועדת גור-
בישט**". אחד מהם, שלא התספק בכך,
טרט וחישב כי בגימטריה "י. גור" שווה
ל-אין בו כסף" . . . **יואל פלג**, הצנחן ש-
העומד באור מופקעם בפני-שם קטנה, עבו
השבוע בחינה בתעונה, וזה בשריון של
טיס פרטי. בוחנו היה חברו לוועדת-החקירה
המספלת בהפלת המסיס אל-ענן כבולגאריה,
עימנואל צור . . . **מנחם בלון**, מנהיג
תנועת החרות שהוריד את שפמו בשבוע
שעבר לפי דרישת אשתו, עורר ביום פתי-
חת הכנסת השלישית את תשומת ליבו של
שרהבטחון-לשעבר **פנחס לבון**, שהצ-
היר : "זה לא מתאים לך בלי שפם !" **אני**
בלון : "ענשה הסכם. אני אגדל מחדש,
וגם אתה תגדל !" **לבון** : "אני לא. גולדתי
בלי שפם" . . . לאחר שנודע כי מקהלי-
מעליית לכנסת, וזה יושב-הראש החדש-ישן,
שמסרדו נמצא בקומה השלישית של הבניין,
לחזור ליצני : **"יוסף שפרוניצק כונה
בפי כתבי הכנסת 'הד מועייתו' !"**

**הצגת הבכורה של "אדוראדו"
התקיימה בחמות המשטרה:** לא
חר שכמה טיפוסים נישו לבמאי ההצגה
מנחם גולן ואיימו עליו כי "באי שמואג
שלו לא יראה הרבה זמן", הועיק הבמאי
לכולם אהג ניידת משטרה, שהעביר שומר-
ראש למלא התפקיד הראשי **אורי לוי**.
הא ליווה אותו אפילו מתורגמאפור כל
ניסתהבמה... הצגת בכורה אחרת, בלתי
רשית, שהתקיימה באולם אורה בחיפה
הסתיימה גם היא במאורע מוזר: לאחר
סגירת המסך על בערת האומון, הצגתו
האחרונה של התיאטרון הקאמרי, תפס
הקהל הנלהב את מחברתו, **לאה גולדברג**,
העלה אותה על כפיו לבמה לקול התשור-
את... **משש שמיר** הוליס לקשור את

בגין — לפני/אחרי
מתאים / לא מתאים

תל-אביב, רחוב אידלסון 4, טלפון 24433

חמי טבריה

ערוכתנו: במקרה של אי-שביעות רצון תוחזר התמורה. המפיצים היחידים חב' נורית בע"מ.

		7	6	5		4	3	2	1	
12					11	10		9		8
	16					15			14	13
		20		19		18				17
	25		24	23			22			21
		29		28				27	26	
			33	32		31			30	
39	38			37	36		35			34
		43				42	41			40
	48		47			46	45			44
		52		51		50		49		
				54					53	

מזרח: 1. יום
קדוש בנפשו הסור
בה מציון, 5. חב'
רת ביטוח ישרא-
לית; 9. ראש הממ-
שלה המיועד; 13.
פסח, למשל; 15.
תריסר; 16. בכי;
17. מלך הביטוח;
18. ח"כ חדש צעיר
וצבאי; 20. שוטח;
21. מגן מפני הש-
מש; 22. בירת הלוח-
צה; 23. רעל; 25.
מיסוי אגודת הפ-
ביאים; 26. מושל
מהוז עותומני; 28.
טיפש; 30. משמ-
חת לב כל סטטים
טיקאי; 33. ליקוי
גופני; 34. דורון;
35. זג קצור ראש;
36. בעל מקצוע ב-
תעשיית הכבדה; 38.
הנעלמים; 40. מה
שהלוי השלי על גיר
נוולד, ל"י אחת;

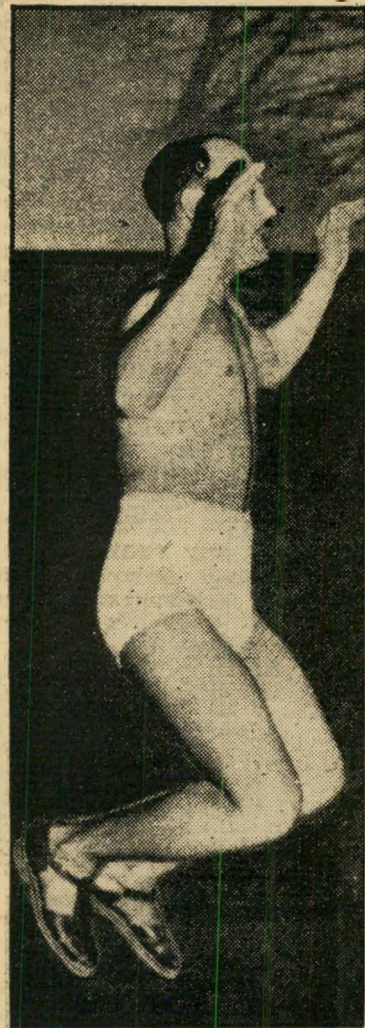
לתשומת לב פותרי התשבץ :

- רשימת הזוכים שפורסמה בגליון ה- שבוע שעבר איננה של פותרי תשבץ 928, כי אף של פותרי תשבץ 927.
- בגלל מחזוריות מפעל הפיס יחולקו האגרות רק בראשית חודש אוקטובר שנה זאת.

41. בריית המדינות ;
הערביות ; 43. כתר ; 44. מלת שאלה ; 46.
אויב הצמר ; 48. ראש ממשלת צפון הודו
סין ; 49. מנהיג מפ"ם ; 53. בעל מקצוע יהו
י מקורי ; 54. חגורה ;
מאונך ; 2. תן ! ; 3. שמו הפרטי של קיי ;
4. מטריגולדין ; 5. לחיל הים ; 6. אות
ערבית ; 7. הברה היוצרת שמתעצם ; 8.
פותח בקבוקים ; 10. ירושלים דליטא ; 11.
"פרו ו... ומלאו את הארץ !"; 12. בת
שאל ; 14. מערפה ; 16. העיתון הנקרא ב"
יותר במדינה ; 18. עשרה מטרים מרובעים ;
19. "יון עכ"ם" ; 22. העלייה האשונה ;
24. מאשר עובדות ; 27. אבר בגוף ; 29.
כותבים אותו ט" ; 31. פלוסוף גרמני ;
32. אחת משבע העממים ; 32. עץ ; 37. מ"ש
קה יבשתי ; 39. משמעת ; 44. מכלול עצים ;
46. היא מתגדשת, מדי פעם ; 47. חמסין ;
49. המספר הזה, חסר שלוש ; 50. אוניברסי
אמריקאית ; 51. על אודות ; 52. מטבע
ישראלי ;

השבוע לא יכול היה סלאח סאלם, שר לענייני סודאן, להתאפק. כאשר שעה יתר מאחרים לכריתת ברית-האיחוד המקרי רית לפני שלוש שנים, ראה את עצמו בעל זכות הטפה. באותה ספונטניות בה התפשט אז בלב הגיוגל הסודאני לרקוד ריקוד מלחמה כושי, השמיע עתה אזהרה לאזהרי: "אנחנו שלכדנו את הסודאנים נגד האנגלים. אם יהיה צורך, נדע לעשות זאת גם נגד אל-אזהרי. כי בשבילנו, חשיבות סבת סודאן הרבה יותר מידידותנו האר שית לראש ממשלתה."

מוסלמים נגד מוסלמים. האזהרה

מייג'ר רוקר סלם

דינקא, דינקא, קום לקרב

לא השתמעה לשתי פנים. כבר למחרת פירסומה, הופיעו בעתונות האנגלית כתבות מכורסות, בהן תוארו פעולות השלד חים המצרים בין שבטי הדינקא בגיוגל של דרום סודאן.

שבטים אלה, לרוב עובדי-אלילים, תמיד שנאו את הכשים המוסלמים, תושבי צפון סודאן. הפעם היחידה שהסכימו להתאחד עמם הייתה בהשפעת סלאח סאלם, נגד המשטר השלטון הבריטי. עתה חידשו המצרים את הסתתם, כיוונו נגד אל-אזהרי ואנשיו. גימט-ההסתה העיקרית: אל-אזהרי הוא מוסלמי, כל אנשיו מוסלמים הרוצים לחלוש על הסודאן כולו, בלא התחשבות בשבטי הדרום או בידידי השבטים, מנהיגי היבשת השחורה, היושבים בקהיר.

השבוע התפוצצה פצצה שהוכיחה כי המייג'ר-הרוק — כפי שקראו לו עתוני העולם — נתכוון בכל הרצינות לתוכן אזהרתו. בהחלטה שזעזעה את מעמדו של ראש-הממשלה הדינא, מפלגת האיחוד הסודאני, כי איסמעיל אל-אזהרי נראה המייג'ר לנשיא: שטר: כשהוא רוקד ערום לגמרי, בין מאווי הערומים, שחוריי-העור.

* תמונתו בתחתונים, בשגת הרקוד, הקימה רעש מסביב לכדור הארץ, הפכה את "המייג'ר הרוקד" לאישיות בינלאומית. יש הטוענים כי התמונה רוששה, וכי בתמונה המקורית נראה המייג'ר לבוש: שטר: כשהוא רוקד ערום לגמרי, בין מאווי הערומים, שחוריי-העור.

מצרים איש רוצה למות

כאשר רצה איברהים אחמד ראשד את בנו מוסטפה (3) ובתו נדיה (2) היה זה מעשה של מה בכך. לא-פעם ארעו מקרי רצח פנים-משפחתיים באלכסנדריה וראשד עצמו, לאחר שהטביע את ילדיו הצעירים בגלי הים, חזר לביתה-הקפה החביב עליו, המשיך במשחק הששי-בש.

גם פסקדין המוות לא היה מאורע בלתי רגיל: אותו יום עצמו נידונו למיתה ארבעה פושעים ברחבי מצרים. חיקו של ראשד נשלח למופת של אלכסנדריה, למען יאשר את פסקהדין.

האב נתן, האב יקח. מאותו רגע, חדל רוצחילדיו להיות נושא לדיעות קצרות בברוניקה המשפטית. בן לילה, קפץ לכותרות הראשיות, איים להעמיד את ממשלת מצרים בפני משבר ממדרגה ראשונה. כי, בניגוד למצופה התנגד המופתי, שייך אחמד עלי אל-לית, לאשר את גזר הדין.

לא זאת בלבד, אלא שפירסם כרוז מנו-מקת, בה ציטט את הקוראן לרוב, הוכיח כי דת המוסלמית איסרת בכל חוקה הריגת אב על רצח בנו.

אלוהים לא קבע חוק. אם כן, מה ימנע בעד כל אב לקדם ולרצוח את בנו?

השיב השייך: "גנתי שאלוהים היה קובע עונש גופני חמור לכל הרוצח בן-האם פירוש הדבר כי רק חוק זה מונע אבות מלהמית את בני חלציהם? ואם ב טל חוק דמיוני זה — האם היו הופכים כל האבות לרוצחים? אין כיום שום חוק אלוהי נגד פשע זה. בכל זאת אין הוא קורה אלא פעם באלף שנה — ורק בנסיבות מיוחדות."

הציע המופתי בן ה-50: "אנו מרכז האיסלאם וחובה עלינו לקיים את חוקי האיסלאם. על כן, הריני איסר את הוצאתו של ראשד להורג. אורכא: יוטל עליו מאסר עולם, יוכה בשיטים, יועבד בפרך. אך את נשמתו אין ליטול ממנו."

בית אלה וכוית משפט. השופט שהוציא את פסקהדין לא קיבל את דעת המפתי. הוא כינס את העתונות, הסביר כי למופת דעה מיעוט בלבד והגשת התיק לאיש רו אינה אלא עניין פורמלי. לבסוף השמיע הכרזה שנועדה להסעיר את מצרים כולה: "אנו חיים עתה במאה העשרים. דורנו הוא דור המהפכה. טוב יעשו השליטים המכובדים של אל-אזהר * אם ינהלו את ענייני אלה בבתי אלה. את בתי המשפט ישאירו נא לשופטים."

מה היתה דעתו של הרוצח עצמו?

בבית המשפט הודה מיד באשמה, הסביר כיצד עשה את מעשהו בשעה של טירוף דעת. כאשר שמע על הוויכוח סביב גור-דינו, כתב מכתב לראש הממשלה. "א מנהיג האומה! המופתי צודק, מצפוני מייסר אותי יומם ולילה... איני יכול לישון... איני יכול לאכול. צווחות ילדי ממלאות את תאיי... והו עונש כבד מדי. אנו! בשם הרחמים, אם לא בשם הקוראן, הוצא אותי להורג!"

סודאן

אזהרה לאזהרי

לפני שנה-שנתיים היו מנהיגי סודאן אר-יות החברה המצרית. ראשי ההפכה נישקום וחביקים לפני ריכוזי צלמים, עתונות מצרים הקדישה גלילות מיוחדים לבעיות הסודאן ואילו מצריות חניניות ובהירות עור ראו לעצמן כבוד באירוח אחיהן השחורים מדרום העמק.

ענה השתנה הכל. יחסה של ממשלת חרטום לממשלת קהיר קרוב מאוד לאיבה גלית. מזכיר מפלגת השלטון בסודאן, שהעז להתעקש בעמדתו הדידוקרית כלפי מצרים, הודח מתפקידו. איסמעיל אל-אזהרי, ראש הממשלה, חזר והדגיש: "אנו רוצים ביחסי שכנות טובה עם מצרים. אולם אין אנו מבקשים להחליף את השלטון הבריטי בשלטון מצרי. ככל שיקדימו שליטי מצרים להבין זאת, יוטב לשני הצדדים!"

* האוניברסיטה הדתית של קהיר, הגדולה במרכזי הלימוד הדתי המוסלמי.

חות אם ימנו את המידות של אלה הרר צים לבחור להם חברים לעט, ולא יפנו בצורה: "שבשום פנים לא תשתייך ל-חברה סלונית — כל לי בשנמותכם." לא מעטות הן הנערות (והנערות) המשתייכים לחברות סלוניות ונשאים בי כל זאת מעניינים, ישרים משכילים, ואילו פילו תמימים. כשם שלא מעטים הם אלה הבונים לחברות סלוניות ואינם ראויים לכינוי "נוער ישראלי..."

במכונית של אבא-ה

שני סטודנטים בעתיד, כלומר בעוד חודש או חודשיים (931/596) כותבים לי, כמין רישול כלאחר-הי של רצונם הנוכחי הוא להכיר שתי נערות בנות 18-17 שהיינה יפות, פשוט יפות, "אם כותבות כאלה לי מידור" רואים הם צורך להוסיף. הם כשל-עצמם, טוענים הם, בוחלים בבילוי הסטודנטי המהווה את מנת יומם של הנער והנערה ה-עירוניים. כלומר: החברה הסלונית, ואם כי אינם מתנגדים לבילוי ערב-מדי פעם במסגרת זו, הרי שהם מעדיפים בילוי שונה מזה הנוטה לבילוי הנתון בתנועות-נוער, אם כי אינו זהה אלו. כנון: "מילויים במכונית של האב הטוב", פיקניקים וכדו. הם מוסיפים בפסקות רבה, שאבותיהם נותנים להם את מכוניותיהם רק אם הנערות שהם יוצאים בחברתן הן יפות ויחד עם זאת משכילות, אם אפשר למצוא כאלה. הם אפילו הרחיבו לכת להבטיח גם לי ולכעיל/חברי מקום. אנו, כמובן מוותרת על הטריפ. ומוסיפה כי כל דמיון בין בילוי לבין תנועת-נוער הוא מקרי בהחלט. על הנערות שהרצינו לכתוב אליהן להיות מתאריכו או מסכימה.

סדן — כשבילוי

(931/598) הוא צעיר העובד כמכונאי באחד המפעלים בתל-אביב, דבר שאינו מפרע לו, לדבריו, להיות ער לכל המתרחש בעולם התרבות. הוא מחפש חברה לעט בי דמות נערה תל-אביבית בת 17, אותה יש ברצונו להכיר אישית מאוחר יותר. עלינו רוצה היה שלא תהיה חברת תנועת נוער (וכן) תרקוד ריקודים סלוניים ולא תמאס בבילוי בנשפים. אולם בתנאי, שבילויים אלה יתפסו מקום חשוב בחייה. הוא ישמח להיווכח שנערה זו אוהבת גם לערוך טיולים בארץ (בטרמפים). אל כל התכונות האלה הוא מוסיף, כתנאי הכרחי, מראה חמוד.

עד כל הפונים אלי ככד ענין שהוא, לצרף חמש מאות פרוטה בכדיים.

קיבלתי מכתב מלא תרעומת וטינה על אלה הרואים במושג "חברה סלונית" דבר שלילי, אני מביאה בזה את חברי הכותבת ומזמינה, בשמה, את אלה הרר צים להתחכך אתה. לכתוב לי למדורי, אשמח לפרסם את דבריהם, בתנאי שלא יהיו ארוכים מדי.

"מכתבו של איש צוות א/ק תל-אביב, שמצאת לנכון לפרסמו במלואו (העולם הזה 924). היה נכון בתחילתו ובסופו. אך באמצע... מתפלאה אני שאדם צעיר זה היה בעל השקפה כיוצא כל כך על "חברה סלונית". מהי בעצם, חברה סלונית? לדעתי (אני שייכת לאחת מהן), זוהי חברה של צעירים המשתדלים לבנות חלק מומנם הפנוי תוך כדי ריקוד, שירה, משחק ועוד. אינני מבינה מה הרע בכך. דומתני כי אופיה של חברה תלוי באופיים של המשתייכים אליה, ולא להיפך, על כן, אדם המשתייך לחברה סלונית אינו יכול לקלקל בה את מידור תיו הטובות, אלא להיפך: החברה יכולה להיות מושפעת מהן.

אמנם, לצערי, יש להודות בכך כי לא בכל החברות הסלוניות מתנהלים ה-ערבים על הצד היותר טוב. יש ולפעמים "עוברים הצעירים את הגבול ומתפרעים", אך בכך אשמים הם עצמם. מגבשי אופיה של החברה... דבר זה לא מוכרח לקרות דחא בחברה סלונית, והוא תלוי בדרגה התרבותית של הצעיר, במידת האינטליגנציה שלו, בחינוכו (לאו דוקא בהשכלתו).

על כן יתהו הפונים אליך ביתר פיק

סיגריה משובחת, פיה מסוננת
20 סיגריות 400 פרוטה

ספיקים

על עכבר ואיש

(ראה שטר)

אין אנשים משועממים יותר מהמבקרים הקולנועיים היושבים בהלווי. הם מתרגלים במהירות מפתיחה לכל להטוטי עסקי הבידור, מציצים לכל אחורי-קלעים, אינם נוחים להתפעל משום דבר בעולם. אולם, אפילו לגבי תריסר המבקרים הפהקנים הללו היה הסרט שראו החדש חריגה מסעירה. לא היה שום דבר מיוחד בעלילתו: הוא נמשך 15 דקות בלבד, הראה רק מראות גוף וכמה חיות שוטטו בתוכם ללא מטרה מיוחדת. החייה נבעה מאורח-החיים: לאחר שנכנסו המבקרים לאולם, נסגרה הולת, התמזגה עם קיר האולם העגול למסך-ענק אחד שנחכסה תמונת-קולנוע המקיפה את היצירה מכל עבריה. הסינמאסקופ, התלחמם, הסינרמה — כל אלה נראו כמשחק ילדים עלוב לעומת מסך-ההיקף החדש של 11 מטר גודל הקרנה ורקו עליו ממרכז התיקרה באורח מתואם את התמונה הכוללת. הודה אחד המבקרים: „הרגשתי כאילו אני טס בצלחת מעופפת“.

הקולנוע בעל המסך ההיקפי היה רק אחד הפלאים הממלאים מפה לפה גן-ישע שועים חדש בקנה-מידה בלתי-ידוע עד כה, שנפתח החודש לקהל המבקרים בעיירה אנהיים שבקליפורניה. הגן נקרא „על-שם יוצרו, בשם דיסני-לנד, אולם מיד לאחר פתיחתו זכה בפי העיתונות לכינוי שהועתק בשינוי קל מן הברית החדשה: „ממלכת הדמיון עלי אדמות“.

תנון פלאסטי וטיסה לירח. הגן החדש, בו ביקרו כבר יותר ממיליון צופים בשבועת הראשונים, מחולק לארבעה מדורים עיקריים:

- ארץ-הדמיון — בה מסיירים הצופים בשבילי דמיון של דיסני עצמו. הם יכירו לים לעקוב אחר דרכה של עליסה בארץ-הפלאות, לעבור בחור המנועל שלה ולהגיע למסכת-התה של הכובען המשוגע, להתקדם משם לארץ-אי-כוחה של פיטר פאן, בה הם נתקלים באניות שודדי הים, מחנה האינדיאנים, וסלע הנולגות, לבקר אחר כך בממלכת-החלומים של שבעת הגמדים ועשרות מתקנים אחרים.

- ארץ-ההרפתקה — מוזיאון-ללא-כתלים של פלאי הטבע, בו שטים המבקרים בסירות על פני נהר במרכזו של ג'ונגל, בו חיים באורח חופשי קופים, צבאים, פילים ועשרות חיות אחרות. בעלייתו מסוכנים יותר, כמו סוס-ירא ר ותנינים, הוחלפו במידגמים פלאסטיים מדויקים, המתנעעים ופוערים את פיהם. כן רוכבים המבקרים על חמורים ועורכים ביקור בכפר טאהיטי אמיתי המיושב לידים טאהיטיים שהובאו במיוחד ומקבלים משכורת רק כדי לחיות במקום.

- ארץ-הגבוה — קטע זה הוקדש במיוחד לפרקים של ראשית ההיסטוריה של האדם הלבן באמריקה, כשבמרכז עומת דמותו של דיווי קרוקט, הגיבור המצליח של אחד הסרטים האחרונים ביותר מתוצרת דיסני. כאן צפוי למבקרים מסע בעגלת שוורים מכוסת-כילה, תוך גיהול מלחמות עזות עם חייזר-הרעל האינדיאניים.

- ארץ-החמר — הוקדשה למדע-דמיוני, מאפשרת לצופים להציץ אל תוך כוראטומי כביכול או לעלות לסילונית הנוכעת לירח.

העכבר והאיש — התיאטרון של הוליווד הצעצוע הגדול ביותר בעולם של הילד הגדול ביותר בעולם, כך כינה את הגן אחד מידידיו הקרובים של היוצר. כי חלש דיסני, האיש שיצר במשך 26 השנים האחרונות 678 סרטים קצרים וארוכים, שציתוני פורים המצויירים שלו נמכרים ב-30 מיליון טפסים ב-26 מדינות כל חודש, שספרי-הילדים שלו נמכרו עד כה ב-110 מיליון טפסים, שתקלטי השירים מסרטיו נמכרים ברבבות, ישנים וחדשים כאחד, ושיצר את אחת מתוכניות הטלוויזיה האהובות ביותר על הקהל האמריקאי — עשה את כל זאת דווקא בזכות העובדה שמעולם לא חדל להיות ילד החולם חלומות-בהקיץ, ולאחר מכן, שלא כרגיל, מגשים אותם.

חלטר אליאס דיסני, בן רביעי למשפחה בת חמישה צאצאים, נולד בשנת 1901. חביו של המאה העשרים וגילו כגילה 55. חביו לכיתה בבית-הספר זוכרים אותו כתלמיד

מפיק דיסני

לייל גודל, צעצוע גדול

למדרגה של עיטור-לוחאי לצוירים ילדותיים, בעד שאחרים הלילו בכל פה את הרעיון של „הבאת התרבות להמונים“ מכל מקום, ההמונים עצמם לא זרמו לפאנאסטיה.

הקשיים התרבו כאשר, עם סיום הפקת פינוקי, פרצה מלחמת העולם, ובפני דיסני נסגרו השוקים הבינלאומיים הגדולים מהם הפיק את מחצית הכנסותיו. גורל דומה אונה גם לבמבי, שמכל הבחינות האחרות נחל הצלחה רבתה. הייצור נפסק כליל כאשר פרצה בסטודיו שביתה, בתביעה להעלות השכר. היה חשש שמפעלו של חולט דיסני ייסגר סופית, אלמלי נזכרה ממשלת ארצות-הברית ברגע זה כי היא זקוקה לסרטי-הדרכה למחמתים וכי אין אמצעי הדרכה טוב יותר מהסרט המצוייר. בשנים הבאות הפיק אותם דיסני למאות.

ההתאוששות בתום מלחמת העולם היתה איטית גם היא. הבו לנו מוסיקה, שירת הדרום ועד לשיר עוררו הד בינוני בלבד. ההצלחה חזרה והאירה פנים, רק כאשר חזר דיסני לסיפורי הילדים ממש — סינדרלה, עליסה בארץ הפלאות ועל כולם: פיטר פאן, הילד המעופף, בעל העיניים הדפדפות וחבוש המצנפת, הנלחם בגבורה במפקד שודדי-הים בארץ-אי-כוחה ממשיך לרתק שבוע אחר שבוע את ילדי תל-אביב.

טביעה מתחת-למים. את הסרטים המצולמים הרגילים החל דיסני להפיק כמשקל תקציבי נגדי ליוקר הייצור של הסרטים המצויירים, אולם לא בלי מאמץ יוצר אישי, דרכו. הנושאים נבחרו לפי אותו קו שהדריך את בחירת נושאי הסרטים המצויירים: סיפורים המתאימים לילדים, מושכים גם מבוגרים, בעלי ערך יומי-מאקסואלי, המאפשר לחזור ולהציגם גם כעבור שנים. כך נוצרו 80 הסרטים, רובן הוד, חזרוב והשושנה, והאחרון שבהם — הוא גם הסוב ביותר — סו מיל מתחת למים, שב-עקבותיו נבעה הוליווד כולה בצילומים תת-מימיים. כהתחלה לקו חדש יש לראות את דיווי קרוקט, מלך הגבול הפראי, המבוסס על חצי-ההיסטוריה חצי-פולקלור, זכה להצלחה על מפתיעה עד כי דיסני הודיע על כוונתו להסריט פרשיות רבות אחרות של ההיסטוריה האמריקאית.

פרשה לעצמה מההוה הסרט, אחד משחתי הפעולה המתרחבים והמצליחים של דיסני. על תחילתם מספר מסרטי-בעד-ראשי בסטודיו דיסני, אל מילוט:

„הייתי בעל צלמניה באלסקה. יום אחד נכנס לתנות חולט דיסני ואמר: איך היה מוצא חן בעיניך צלם כל סרט עבדתי? שאלתי: איזה סרט? והוא ענה: אינני יודע. תמונות. מכרות, דיג, סלילת כביר שים. אני חושב שאעשה מזה איזה סרט תעודתי, או משהו כזה.“

עוד כלבים-ים! לא ידעתי למה הוא בדיוק מתכוון, אך יצאתי החוצה והתחלתי לצלם. שלחתי לו את הגליל וקיבלתי מברק:

מיקי-מאוס לכינוי כולל לסרטים המצויירים. הסרט הראשון של מיקי, שהיה גם הסרט המצוייר הראשון המלווה בפסקול של מוסיקה ודיבור, נחל הצלחה כה עצומה, עד כי דיסני החל להפיק מיקי-מאוס אחד לחודש, הגדיל את צוות עובדיו מחודש לחודש עד שהגיע כיום לצוות של 1000 עובדים כמעט, המכונים בהוליווד „המסטר פנים של דיסני“.

העכבר לבושי-המכנסים המכופתרים, בעל האוזניים המעוגלות, הידיים החבושות כפפות והנעליים הגדולות מכפי מידתו, היה לחביב העולם כולו למן הרגע הראשון. באנציקלופדיה בריטאניקה הוקדש לו ערך מיוחד, ושיאה המנוח של ארצות-הברית, פראנקלין דילאנו רוזוולט, לא החמיץ אף אחד מסרטיו, מוסוליני העריך אותו, היטלר שטם אותו, הסובייטים קראו לו „סמל מעמד הפועלים“ ואברהם שלונסקי בחר בו כדי מות המרכיז של ספר-ילדים המתאר את בניין הארץ והבאת עליהם. הוא זכה גם להיכנס להיסטוריה: ב-6 ביוני 1944, יום פלישת בנות-הברית לצרפת ופתיחת החזית השנייה, נקרא המבצע כולו בשם מבצע מיקי-מאוס.

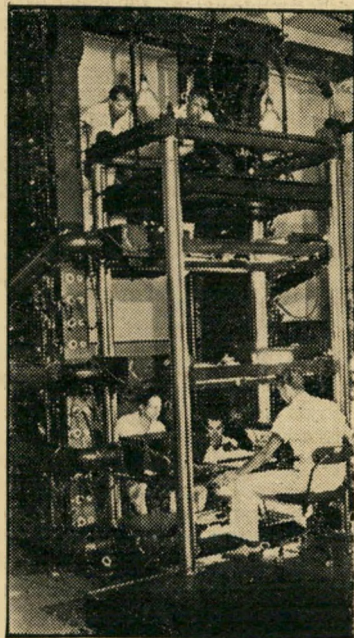
מזכורות אסורות בהחלט. דיסני שילם לעכבר הגואל באהבת-אמת: ברוב סרטיו הקלטי דיסני מפי עצמו את קול דיבורו הציצני של העכבר, ועובדיו ביתו יודעים כי אסור באסור חמור להעמיד בתוכו או סביבו מלכודות עכברים. „כמה מן האנשים המקסימים ביותר שפגשתי“, אמר פעם דיסני, „היו עכברים!“

אולם העכבר — יחד עם חבריו שנוצרו לאחר זמן קצר: פלוטו הכלב, דונאלד הברבור ואחרים — החל לשקוע גם הוא. הרצאות הייצור היו גבוהות ביותר, כפליים ממחיר הייצור של סרטים מצולמים, והם מציגים לא נטו לשלם סכומים גבוהים עבור הפרפראות שקדמו לסרט הארוך העיקרי. דיסני החליט לעשות צעד נועז, לעבור לסרטים מצויירים בעלי-אוד-מלא, יצר לפני 18 שנה את שלגיה ושבעת הגמדים, זכה לגדולה בהצלחתו עד כה. שלגיה, שייצורה עלה 1.5 מיליון דולר, לא זאת בלבד שהכי גיסה לדיסני עד כה 14 מיליון, אלא שקי תה גם את ליבם של כל נותניהטון בחיים הרומנטיים של אמריקה. הללו הוזרזו להעניק חולט דיסני שני תוארים של דוקטור-כבוד, כינו אותו בשם „משרור ההומאניות האמריקאית החדשה“.

דחבוש המצנפת, עיניים פראיות. אולי כינוי זה הוא שפיתה את דיסני לניסוי נועז עוד יותר, כשהחליט מיד לאחר שלגיה על יצירת פוסטאסיה, בשיתוף עם המנצח ליאופולד סטוקובסקי ופרשן-המוסיקה דימס טיילור. על ערכו האמנותי של פאני פאסיה מחולקות הדעות. היו בין המבקרים כאלה שראו בפוסטאסיה חילול המוסיקה המקודשת של באך ובטהובן, הורדת ערכה

מבצע מיקי-מאוס. לגורל לא טוב מזה זכה בית-המלאכה שפתח ב-1925 בהליבור. הוא ייצר 76 סרטים קצרים, שלא הביאו את ההכנסה המקוה. ברגע נואש זה נזכר דיסני בדיד-נעורים: עכבר שנהג לטייל בחופשיות על שולחן עבודתו, קיבל מידיו מזון, זכה לשם חיבה: מורטימר. אשתו של דיסני, ליליאן, הציעה לשנות את השם למיקי, יצרה בכך את הכינוי של אחד היצורים האהובים ביותר על המין האנושי. מאז ועד היום נתן מיקי את שמו ל-5000 מוצרים תעשייתיים שונים שיוצרו ב-740 מפעלי-תעשייה. שועני מיקי-מאוס בלבד נמכרו עד כה ליותר מ-8 מיליון צרכנים. בפי רבבות צופי קולנוע הפך השם

הסרט הנוע

צינום זה חושף את אחד מסודות הייצור של הסרטים המצויירים. זוהי מצלמת-הענק ההופכת את הציורים הנפרדים לסרט אחד. מצויות בה כמה מדרגות. בתחתית נה שבה מניחים את הרקע המצויר, שאינו משתנה במשך זמן-מה, אך יכול להתקרב ולהתרחק לפי הצורך. מעליו מניחים על דוח זכוכית את הדמויות המשונות של התמונה, הממטטות להתנועע. רק במקומה העליונה מניחים בזה אחר זה את ציורי הדמויות המרכיזות, ו-בין צילום לצילום מחליפים את כוליה, או לפחות את אבריה הנעים. עבודת הציורים היא איטית ומדויקת מאוד, עונה כפליים מצי-לום הסרטים הרגילים הבחבזיים ביותר, בהם זוכים בזככי-הקוד-נוע השונים במשכורות ענקיות.

"יותר מדי כבישים. יותר מדי מכרות. עוד כלבירים. עוד אסקימ סימ".
יצאתי לאחד האייב בהם חיים כלבירים לאלפים. צילמתי אותם כשהם נלחמים, צדים דגים, מודושים, מולידים צאצאים ונעלמים שוב בים. חייתי באיגלו של אסקימוס. כעבור חצי שנה שלחתי את הגלילים לדיסני, וקיבלתי במרק: "צלם עוד כלבירים". כך נולד הסרט אינדיאניס. מתוך עשרות קר לומטרים של צילומים ערך דיסני סרט של 30 דקה.

ההצלחה היתה עצומה. לאחר מכן נשלח מילוט לאפריקה, שוטט שם חודשים על ח דשים במכונית משורינת בעלת חלונות זכוכית, צילם מעדף להם את האריות והפילים שבאו לרחוץ את היצור החדש, המור. שיכלול שטות העבודה איפשר להפיק גם בשטח זה שני סרטים מלאי אורך — המדבר החי והעדרה הנכחדת. "הצלחתי להוכיח", אומר דיסני בגאווה, "כי הטבע מלא דמיון יותר מכל מה שיכול להשיג הדמיון האנושי".

התוכן, בעל-פה. דיסני הוא כיום ללא ספק אחד האנשים בעלי ההשפעה הרחבת הרבה ביותר בעולם. יוצרם של הפולקלור המוכן והמיתולוגיה-ביצורים המונח משפיע יותר מכל אדם אחר על עיצוב העולם הנפשי של מיליוני הילדים בעולם כולו, ובישראל לא פחות מאשר בכל מקום אחר. ומי האיש היחיד לקבוע את גורל העולם יותר מזה המחזיק במפתחות לנשמת הדרך הבא?

הצירוף של דמיון ילדותי מתפרע ובלתי

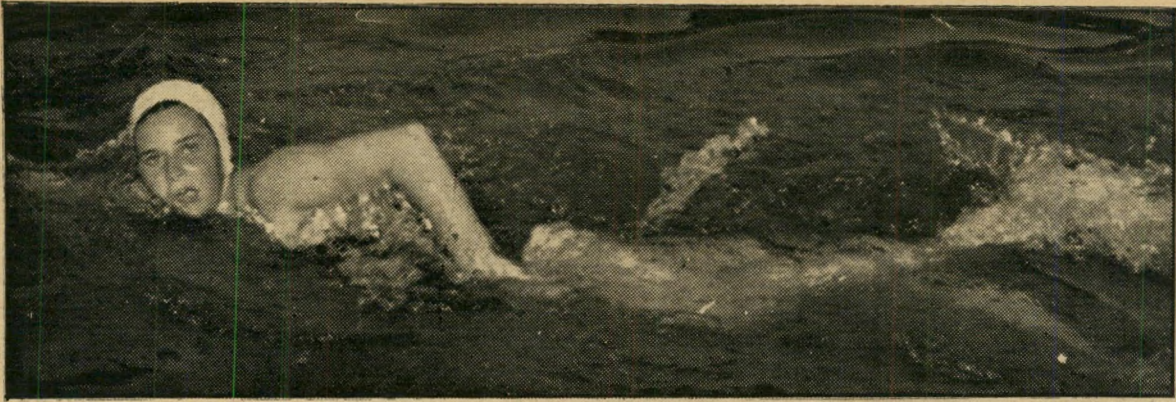

כוכבת קדוה וזרי קאדהון מה שהיה

מכיר-בגבולות, עם אמצעי הטכניקה החדישה ועם עבודה של 14 שעות ביממה נתן לו כוח זה. חוסר-השכלתו אינו מהווה מכשול. אילי להיפך — הוא מסייע להזדהות הנפשית העמוקה והישירה עם הילדים ועם כל דבר ילדותי, ראשוני, בנפש הכבוגרים (אניני מסוגל לבזבז זמן על קריאת ספר, אמר פעם, "אני מעדיף שמישהו יספר לי על-פה את התוכן!"). אבל נדמה שדיסני עצמו אינו מעריך כראוי את הכוח העצום הנתון בידי, משתעשע בכדורי הקלע שלו כאילו היו כדורי-זכוכית צבעוניים בלבד. האנסטי טינקס — יותר מאשר השכל — הוא המנחה אותו לקלוע בכדורים אלה למרחק הנכון, וזוהי, אולי, התכונה אשר זכתה לפני דור האטום והחללית לכינוי ההערצה: גאוניות.

סרטים אלימות ומיניות

אלימות מהולה במנה של מיניות, זה תפריט סרטי השבוע החדשים, בהם משמש המערב הפרוע רקע לפחות לשניים: **גן הזהב והרשע** הוא סרט סינמט-קופי על אודות אשה גורלית (סוזן הייורד) הרוכבת בלוויית ארבעה חברתנים: שרף

אדוה שושנה ריכנר זהב, כסף, ארד וששה שבועות מחלה.

ספורט

סגנון החזה, עברה חיש לסגנון המהיר יותר: החתירה. גם כאן עשתה חיל. בת 15, נכללה בנבחרת ישראל למשחקי ה-15, נכללה הרביעית, הרעיושה בנצחונותיה את מומחי השחייה בקבעה שני שיאים ישראליים חדשים בשחיית 100 מטר חתירה (1:13.7 ד') ו-400 מטר חתירה (6:04.0 דקה).

הרגליים לא זעקו. במשאל שערך העולם הזה אחרי המכבייה, נבחרה שושנה כספורטאית הישראלית המצטיינת במכבייה הרביעית.

מסירותה לאגודתה אינה יודעת גבול. אירע לה מקרה כאשר נסעה באופנוע לחיפה, מקום בו עמדה להיערך אליפות ישראל בשחייה, נכחתה קשה ברגלה. מחשש שלא ירשו את השתתפותה העלימה את המקרה ונטלה חלקה בתחרויות. התוצאה: שלוש מדליות זהב, מדליית ארד, שישה שבועות מחלה... כי תלמידת המחלקה השמינית בגימנסיה "של-וה" התל-אביבית אין היא מבכרת שחייה על לימוד והיא שומרת על מקומה כתלמידה חרוצה.

משימתה הבאה: להיכלל בנבחרת ישראל לתחרויות השחייה האולימפיות, שתיערכנה במלבורן שבאוסטרליה, בשנה הבאה.

הווי

האמת, כל האמת...

בתל-אביב, הופיע תימני בבית-המשפט כדי להצהיר בשבועה, נדוש להניח את ידו על התנ"ך ולהישבע כי הכתוב בהצהרתו הוא אמת, חור אחרי השמש: "אני נשבע באלוהים כי כל הכתוב כאן הוא האמת", נשאל עלידי השופט "איפה כאן?" ענה: "בתנ"ך, כמוכן!"

★ ★ ★

על הגובה

בפרארה, איטליה, השליך קארלו בונוצי (30) כרורים מפסוס, לאמר: "ידידים יקרים ואורחים: בשלחי לכם ברכה זו ברכוני להפגין כי אחרי שאשתי עזבה אותי אניני מדוכא והריני עליו ושמה!"

★ ★ ★

הגנה אנטי-אכזרית

בבתים, התערב אברהם ישיכיל (24) כשי ראה גבר אחר מטריד לעת ערב נערה צעירה, הציע ללוותה הביתה, הוכה בדרך עלידי גבר שלישי כאשר הנערה בקרה לעזרה, טענה שניסה לאנסה.

★ ★ ★

כברו וחשדו

בקובה, יפאן, חשד נהג המוגית טורי מיטסו סאנו באחד מנוסעיו, הובילו לתחנת המשטרה, גילה שהאיש התכוון לפוצץ את עצמו במונית במסען דינאמיט.

★ ★ ★

היי, דרומה!

בתל-אביב, התפרץ אורח קשיש למטה הדור הצעיר של מפא"י, דרש בתוקף מן הצעירים הרבים שנכחו במקום להיענות לקריאת בן-גוריון ולרדת מיד לנגב, דירבן אותם בהטלת כסא כראש אחד מהם.

כדורסל יציאת מצרים

המברק הבהול שנשלח לקהיר כלל שאלה: האם לשחק נגד ישראל? התשובה שמיהרה לבוא היתה נמרצת וקצרה: לא! בדרך זו עלה בידי ישראל לנצח את מצרים, זו הופעם השלישית מאז נוטלות קבוצות ישראליות חלק במשחקים בינלאומיים.

ההיסטוריה של אי הופעת מצרים למשחקים נגד ישראל החלה במוסקבה בשנת 1953. ישראל ומצרים, נכללו בין שמונה הקבוצות שהגיעו למשחקי הגמר במסגרת אליפות אירופה. המשחקים התנהלו בשיטה בה היה על כל מדינה שנכנסה לגמר לשחק נגד שאר יריבותיה.

בבוקר השכם. הציפיה למפגש הישראלי-מצרי היתה רבה, אולם בעוד שנבחרת ישראל עלתה למגרש, לא הופיעו המצרים. ההמנון הישראלי נוגן וישראל זכתה בשתי נקודות ללא משחק.

הפעם השנייה בה לא הופיעו המצרים למשחק נגד ישראל היתה באליפות הסטודנטים שערכה בשנה שעברה בבודפשט, בה שוב נכללו ישראל ומצרים במשחקי הגמר, ובהגיע מועד המשחק לא הופיעו המצרים. בשבת שעברה חזר אותו מחזה בשלישית. באליפות הסטודנטים בסן-סבאסטיאן שבספרד, פיזרו המצרים עלוני תעמולה אנטי-ישראליים, הגבירו את המתח סביב המשחק. המשטרה הספרדית נקטה אמצעי זהירות מוגברים, מועד המשחק נקבע בשעת בוקר מוקדמת, במגמה להימנע מנוכחות קהל רב. **דקה:** אולם לא היה צורך בכל אלה. בשעה היעודה הופיעה הנבחרת הישראלית, חיכתה למצרים 20 דקה כנהוג, ומשלא הופיעו פסק השופט נצחון לישראל ללא משחק.

אמר ד"ר פאול שלימיר, נשיא הפדרציה הבינלאומית לספורט אקדמי: המצרים הפרו בכיור את חוקי ספורט הסטודנטים, ינקסו נגדם צעדים משמעתיים.

לעומתו טען ד"ר עבד אל-מונעם, כי ארצו שרוייה במצב מלחמה עם ישראל, לכן אסור להם לבוא עמה אף במגע ספורטיבי.

הודות לשתי נקודות אלה, זכתה ישראל במשחקי סן-סבאסטיאן במקום השני, אחרי ברזיל, שצברה אותו מספר נקודות כישראל, אולם בתחרות ביניהן ניצחו שחקני ברזיל בתוצאה 48:36.

שחיה

המטרה - מלבורן

נערה בלוגית יפה, חטובת גוף, לבושה בבגדים שחור, ניצבה על אבן הנוק ב"ב"ב ריכט-השחיה.

בהישמע אות הנוק לשחיית 100 מטר שחיית חתירה לבנות, זינקה למים הצלולים. מחוגי הסטופר נעצרו, עם סיום השחייה, בקבעם: 1:13.5 דקה. הושג שיא ישראלי חדש בשחיית 100 מטר חתירה לבנות.

שושנה (שוש) ריכנר (17), היא המאז שרת שקבעה בשבת האחרונה שיא זה.

מיום בו החלו רגליה וידיה של שוש לשקשק במי הבריכה מלווה אותה ההצלחה. בגיל שמונה הצטרפה לקבוצת השחייה של ברית מכבים עתיד ובהיותה בת תשע כבר זכתה בתחרות הראשונה שלה למרחק 33 מטר שחיית חזה. אולם שושנה, הריגמית מטבעה, בחלה ב-

טקסאסי לשעבר, שחקן וגובה קומה, טיפס גארי קופרי (גארי קופר): ציניקן מן האס-כולה של ריצ'ארד ויידמארק (ריצ'ארד ויידמארק): מוג המוכיר מאד את קמיון מיציל (קמיון מיציל): מכסיקאי פרימיטיבי (יקי-טור נואל מנדוזה). מטרת הרכיבה: לחלץ את בעלה של היוורד (יו מארלו) ממפולת שארעה במכרה זהב.

לאחר הרפתקאות ציוריות: בחלקן על רקע של קלעים מצוריים, מגיעה התבונה אל המכרה, מחלצת את הלחץ, אך נתקפת במטר של הצים אינדיאניים. לבסוף נשארים לבדם גיבור קופר ואלמנה היוורד. השמש שוקעת.

במסך האש. הגיבור השחקן הוא רי קאלהון והאיש ההיסטורי המוכיר את קמיון מיציל (ראה לעיל) הוא קאמירון מיציל. האשה היא אחרת, אך די גורלית: קורין קאלבה. היא בעלת מרוח המתאבדת בדיר מיציל, מסתבכת בקטטה רבת עם כמה וכמה רבני-פסע אותם מחל גיבור קאלהון ביריות מספר.

שני הסרטים האלה עשויים לפי המתכונת הבדוקה של המערב הפרוע. מה שהיה בהם, כבר היה באלפי סרטים אחרים ואף על פי כן אופירות הסוסים מוסיפות לשעשע ולרתק לא רק את הקהל הרחב, אלא גם כמה וכמה מן המבקרים המקצועיים היותר נאיביים.

לא ראשון או אחרון. זאת אין לומר על סרט אחר שבכורתו נתקיימה השבוע: **לגיון הזרים.** גם כאן מרובים הדפוסים: עלם הנאשם ברצח, נבלט אל הלגיון שבו "אין שאלים שאלות" — אך גם — כך הוא מגלה במאוחר מדי — אין נותנים את התשובות.

נוספים על המגויס: בעלת מרוח (עיניים מפתות) החושקת בו (וויזואל רומאנס); עלמה חמידה האהבת אותה, הולכת אחריו עד לאפריקה; אחיו הקטן הנהרג כמו באליה גיבור ההפכה האיטלקית, אך הפעם לא מכדורים אוסטריים כי אם מאוירים; סמל אכזרי (מארק לורנס), רבי-חובל ט"ב לב ואחרים. כל אלה משתדלים להפחית רחמים בגיון הזרים. לשווא. אין זה הסרט הראשון על אודות החיל המופלא של הקיסרות הצרפתית, ומן הסתם לא יהיה זה האחרון; אבל יש לו כל הסיכויים להיות הרע שבכולם.

בקצרה

בקארולין השובבה מופיעה מאר' טין בשמלות הרבה והרבה גם בלי שמלות.

בתיי אדי קנטור מבליט חקין אדי בראסל את עיניו, מנופף את ידיו בתנועות אופייניות לנושא סרטולדות זה.

את אשה מסוכנת ילך לראות — למרות סילבאנה פמאניני וז'אן גאבין — רק מי שמוכן להסתכן ולהרדם בקילנוע.

האיש הזה הוא מסוכן הוא הטוב שבסרטי המתח שנראה לאחרונה בארץ, ואדי קונסטאנטין הטוב והנפלא שב"בליים-הרפתקנים.

האיש הזה הוא מסוכן

אהבה ונישואין בישראל השניה

הכלה

המכירה

הודעתה של

רימה מרימה

מעברת נהריה

אני גיה במעברת נהריה, אני נשואה לבעלי סלמן ויש לי המש בנות ושני בנים. יש לי בת בשם סבה, נשואה לנעים ברהום עוד מהיות בעיראק וגם הם גרים במעברת נהריה. לנעים ברהום יש בן דוד ושמו יוסף זעור. אני מכירה את יוסף מעירק אבל לא היה מבקר אצלי ורק כאן בארץ היה תמיד בא לבן דודי נעים, בעלה של בתי טובה.

כל פעם היה יוסף הגיל מבקש ממני שיתחתן עם בתי ה צעירה דיו. ביקורו הראשון היה מלפני שנה בערך. פגשתי אצל בתי טובה והוא התחיל לבקש ממני שיתחתן עם דיו. היות והיא היתה קטנה אמרתי לו שאיני יכולה להרשות לה להתחתן. הוא אמר לי שיעשה אתה קידו שיהיה ולכשתהיה בת 18 יתחתן אתה.

הוא אמר לי כי היות ויש לו בית קפה הא יכול להשיג עבודה לבעלי אצלו בבית הקפה ואני התחלתי להסכים ש הוא יכיר את דיו. לפני שנה ערכנו אירוסין. יוסף זעור בא למעברה שלנו והביא איתו טבעת קטנה של חתונה ו עשינו מסביבה.

הסכמתי עם יוסף זעור שאני אסע עם דיו לקסטינה, אצל אחותי בכדי שיתחתן איתה שם. קבענו כי ביום חמישי, ה כונה למחרת יום ההסכם, אני ודיו נסע לקסטינה וכך היה. נסעתי עם דיו עד לבית אחותו של יוסף זעור ונשארתי שם עם דיו עד ליום ראשון בבוקר.

כשיוסף הגיע אלינו, הביא אתו אוכל ודיוני אוכל בשביל חתונה, כך שבערב דיו תתחתן עם יוסף הגיל. בערב של יום ראשון זה, אינני זוכרת את התאריך, זה היה לפני חודשים וחצי, אחותה של דיו הביאה שמלה של חתונה ודיו התרחצה והתלבשה.

אחרי שגמרנו לאכול נכנסה דיו עם יוסף זעור לתוך חדר סמוך לחדר המטבח ושם נשארו ביחד כמנהג החתונה. לפני שדיו נכנסה עם יוסף לחדר, הסברתי לה מה עליה לעשות ואני ואחותו של יוסף מסרנו לדיו שני סמרטוטים בשביל הדב. זה הוא המנהג שלנו. כי אני צריכה להראות לכל אחד מהשכנים שהבת שלי היא בתולה.

החתונה והחוקית

יוסף ודיו נשארו לבד בחדר משך שעה בערך ואחרי זה הוא יצא מהחדר ובא אלינו לחדר השני. אני מיד רצתי לחדר של דיו והיא מסרה לי את שני הסמרטוטים וראיתי כי יש עליהם דג. הראתי אותם לנעימה ברהום, אחותו של יוסף, ועד עכשיו נשארו אצלה. אני לא לקחתי אותם; כל הבנות והנשים אשר היו בחתונה ראו את דם הבתולים של הבת שלי דיו.

תשובה לשאלה: במשך החתונה לא היה שום רב ולא עשינו שום קידושין חקיים. אולם ביום האירוסין כאן, במעברה שלנו, כשהוא שם לה את הטבעת הוא עשה ברכה. אינני יודעת מה אמר. לא היה שום רב ביום האירוסין, רק אחד שהיה במעברה. אני לא מכירה את שמו והוא מזמן עזב את המעברה. הוא עשה ברכה על היין וכולנו שתינו קצת מהיין, אבל לא היתה חתונה חוקית. יוסף רק אמר כי כשידיו

זה לצד זה קיימים בישראל שני עולמות שונים. לעיתים, מפרדים ביניהם עשרות מטרים בל בן, אך המרחק הנפשי הוא כמרחק המאה ה עשרים מימי הביניים. איש הישוב הוותיק יכול לבקר במעברה, לשוחח עם תושביה, לחזות בתנאי קיומם. אולם רק לעתים רחוקות מאד יצליח לחדור אל מבצר למסך השוני, להציץ אל תוך עולם שהוויו והשקפת חייו העברו מ דור לדור ככל כוחם הפרימיטיבי. בעמודים ה באים, מגיש "העולם הזה" מיסמך אנושי הח שף הווי זה בכל נימיו. החומר הועתק בתיק נים קדים בלבד מתוך פרטי כל בית המשפט המחוזי בתל אביב. הפרשה, בה הופיעו ד"ר שאול יעקובסון מטעם המדינה ועורך דין צעיר בשם אברהם נ. גיי, כשם הנאשם, טמונה בתיק פלילי מס' 7/55 והובררה בפני השופט יצחק רוה.

התהיה בת 17 שנה הוא יקח איתה אל הרב ויתחתן אתה. אחרי החתונה שהתקיימה ביום ראשון בקסטינה, נסעתי עם דיו ובתי טובה, בלית יוסף, והגענו לצריפי של יוסף זעור בכפר ענה שם נשארו עם דיו ובעלה יוסף בערך 12 ימים. בתי טובה עזבה את מעברת כפר ענה ורק אני ודיו עם בעלה נשארו בתוך הצריף. אני הייתי יושנת במטבח על מיטה ודיו ויוסף היו שניהם ישנים על מיטה לחדר. הוא היה שוכב אתה כדרך איש ואשתו.

כעבור ארבעה ימים, זאת אומרת ביום ששי, קבלה דיו דרך נשים ומתיוס שקבלה אותה התחילה לישון איתי במיטה שלי ויוסף במיטה שלו. דיו נשארה טמאה במשך שמונה ימים ובימים האחרון, זה היה יום ששי, דיו התרחצה. הסברתי לה מה לעשות וחזרתי למעברת נהריה.

נשארו בנהריה 12 ימים בערך ושוב נסעתי בחזרה למעברת כפר ענה לראות את הבת שלי. הגעתי שם ביום רביעי בשעה 12 בצהרים. כשנכנסתי לצריף מצאתי את דיו מבשלת הפוחי אדמה. נשארו שם עד שגמרה לבשל ואחרי זה דיו התחילה לספר לי שיוסף נתן לה מכות.

בעלי החזיר את דיו

שאלתי אותה למה והיא אמרה לי כי בעלה יוסף רצה שהיא תשכב אתו שלא כדרך הטבע. הא אילץ אותה בכוח וקרע לה את השמלה ואת הלבנים. היא הראתה לי את הבגדים שנקרעו ובמו עיני ראיתי שמלת לילה צבעונית עם נקודות, גיפיה לבנה ובגדים לבנים שהיו קרועים.

אמרתי לדיו שאני אדבר עם יוסף למה הוא עושה דברים לא יפים ובשעה שמונה בערב בא יוסף הביתה. מיד כשהוא נכנס אמר לי מי הביא אותך. אבל אני התחלתי לשאול אותו למה הוא שוכב עם בתי שלא כדרך הטבע. יוסף ענה לי שכך הוא רצה והוא עשה זאת שלוש פעמים. בפרוש אמר לי זאת. אמרתי לו אתה יודע תורה וזה אסור. הוא אמר לי שכך הוא רוצה לעשות לה ובמקום גינשו, נעל את דלת הצריף והתחיל מרביץ מכות לדיו. אני בקשתי שלא ירביץ לה והא אמר לי אם את רוצה את הילדה, קחי אותה ותחזירי לי את הנירות שהתמתי עליהם וגם תחתמי שאחם לא מכירים אותי ושאיני לא ישתני אתה והיא יכולה לעזוב את המעברה.

יוסף הבטיח לשלם כסף.

ביום ראשון של החתונה בקסטינה הראה לי יוסף את הניר הזה ואמר לי כי אני צריכה לחתום עליו כי הוא מאשר שביום הכתובה ירשום לדיו 1000 ל"י ואני שמתי את בוקן

דיו. זהו הניר (העדה מצביעה על הצהרה מסומנת באותיות T.D. 6.1.54).

אינני יודעת מי כתב את ההצהרה הזאת; בזמן שי סף נתן לי לחתום, לא הסכמתי לחתום ואמרתי לו כי הוא צריך לשלם לי 200 לירות מזהר. הוא אמר כי הוא מסכים לתת לי את הכסף בעוד חמש ימים ועל זה אמר שהוא מוכן לחתום שנית. במקום היה יהודי בשם סלים — אינני מכירה את שם משפחתו — חותמה של נעימה ברהום — שמה התון סליה.

הוא כתב את ההצהרה של 1000 לירות ובה רשם שבעוד חודש ימים יתן לי יוסף 200 לירות. חתמו על זה העדים סלים זה, והשני — אני לא מכירה אותו. אינני יודעת בדיוק מה הכוונה של הסחורה שכתבו בנייר. רק כעת שמעתי מהמשרה.

תשובה לשאלה: עד עכשיו לא קבלתי שום כסף מיוסף זעור. אפילו היה נותן לי את הכסף, הייתי מתלוננת למשרה על המכות שנתן לבתי.

תשובה לשאלה: ביום האירוסין הסכימה דיו להתארס עם יוסף, אבל אחר כך לא הסכימה להשאר איתו והוא תמיד היה בא אלינו. כשהייתי אצלה במעברת כפר ענה ראיתי את כתונת הלילה שיוסף קנה לה. היו שתיים: אחת כחולה והשנייה ורודה. את הורודה ראיתי קרועה והכחולה עוד בכור. אבל שתיהן כעת נמצאות אצל יוסף במעברה.

תשובה לשאלה: דיו לא הביאה איתה שום בגדים של יוסף והמן על ידה של דיו וגם בימים האחרונים שאני נשארו עם דיו בבית — אני מתכוונת למשך 12 יום אחרי החתונה — היתה הטבעת אצלה ביד. רק ביום רביעי האחרון, כשבקרתי אצלה, לא ראיתי בידה את הטבעת כרגיל. שאלתי והיא אמרה כי יוסף לקח את הטבעת.

התלוננתי על המכות

האמנתי בכל אמונה שלמה כי יוסף התחתן עם דיו הבת שלי ולא ידעתי שהוא רק צוחק ממני. אחרת לא הייתי מסכימה לזה שיתחתן איתה.

תשובה לשאלה: כשהלכתי ביום רביעי אצל יוסף במעברת כפר ענה לא הלכתי במיוחד לבקש את 200 הלירות. הלכתי רק לבקר את הילדה שלי דיו. נכון שדיני הכינה 50 לירות ורצתה לתת אותם ליוסף זעור שיעזוב אותה. אבל הוא לא רצה ולא הסכים, למרות שבהתחלה הסכים לקבל.

תשובה לשאלה: דיו לא הביאה איתה שום בגדים של יוסף זעור. היא לקחה רק את הסודר האדום שלה ואת הבגדים הקרועים אשר אני זרקתי לזבל. דיו אף פעם לא התחתנה אי שוכבה עם איש, פרט ליוסף זעור והפעם הראשונה היתה בקסטינה לפני חודשים וחצי.

הודעתו של

סלמן מרימה

מעברת נהריה

לפני שנה בערך פנה יוסף זעור לאשתי בנרישה להתחתן עם בתי דיו. בזמן הה היתה דיו בת 14 שנה. אשתי סיפרה

לי על כך ואני לא הסכמתי. כל פעם הוא היה בא ומדבר עי אשתי; הוא גם פנה אלי בדרישה לנישואיו עם דיוני, אבל אני הייתי תמיד דוחה אותו ואומר כי אינני יכול להריו שות לדיוני להתחתן כעת, היות והיא צעירה מדי. אבל תמיד היה בא ומבלבל את הראש לאשתי ואשתי רימה היתה מבקשת אותי תמיד. בסוף, הסכמתי שהוא יתארס אתה ויעשה קידושין.

לפני שנה בערך, או דיוני היתה בת 14 שנה, נערכו קידושין לארשמיים. הענין התנהל כך: יוסף זעורר הביא טבעת נישואין ושם אותה לבתי דיוני באצבעה. עשינו גם את ברכת הגפן, אולם כל זה לא היה באופן רשמי. במקום היה יהודי בעל בית-כנסת, שמו משה, הוא אשר טיפל בענין ועשה את הברכות ואת הגפן. כיום משה זה נמצא בעפולה אבל יש לו משפחה בנהריה והם יכולים להראות לנו את כתובתו המדויקת.

יום אחד בא יוסף זעורר למעברה וביקש שארשה לו להתחתן. לא הסכמתי והוא הרביץ לי מכות. זאת ספרתי לסמל

המקרה היה במוצאי שבת. נגשתי לביתו של סלמן מרימה ושש היו הרבה אנשים ממשפחת מרימה וגם בחור לא מהמעלה שלנו. אינני מכירו וגם אינני יכול לזהותו. נתבקשתי עליידי סלמן לערוך קידושין. קבלתי לרשותי כוס יין וברכתי את הברכה הזאת: "סברי מרגן, ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם בורא פרי הגפן, ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצוותיו וציונו על העריות ואסר לנו את האסור רות והתיר לנו את הנשואות לנו על ידי חופה וקידושין". אחרי שגמרתי את הברכה אמר החתן: "הרי את מקדשת לי בטבעת זו כדת משה וישראל", והשחיל לה את הטבעת באצבעה. אחרי זה הלכתי הביתה ואינני יודע מה קרה מאן. לא קבלתי שום שכר עבור הקידושין שערכתי לזוג הנ"ל, אלא עשיתי זאת רק לפי בקשתם.

תשובה לשאלה: לאף אחד לא ערכתי קידושין בצורה כזו כאן במעברה, מלבד בתו של סלמן. רק בזמן האחרון שמעתי כי בישראל עושים את הקידושין בליל החופה וצריכים להזמין רב מוסמך.

ההורים הסכימו לתת את בתם —

שושנה במסגרת נהריה והוא הוזהר את יוסף זעורר שלא יבוא יותר לנהריה. זעורר הלך, אך כעבור תקופה קצרה חזר. הפעם לא הרביץ, ואני לא התלוננתי נגדו.

הוא לא בא אלי, אלא לבן אחותו נעים ברהום. לפני חודשיים או שלושה חודשים בערך היתה אשתי אומרת תמיד כי יוסף רוצה להתחתן ואני הרבה פעמים רבתי אתה. לבסוף הסכמתי ואמרתי שאין לי התנגדות שיתחתנו. רציתי כבר לגמור את הדבר הזה. אשתי קבעה את מועד החתונה עם יוסף זעורר; אני לא התערבתי ולא התעניינתי.

אני רק יודע כי ביום חמישי לפני חודשיים לקחה רימה אשתי את דיוני ונסעה אהא לקסטינה בכדי שדיוני תתחתן עם יוסף. הודיעו לי כי הן נוסעות לחתונה ואני נשאיתי בבית כי יש לי ילדים קטנים בבית.

בתי התביישה ממני

ראיתי את דיוני ויוסף והכל היה בסדר. אשתי רימה מסרה לי את הגני הזה (העד מצביע על הצהרה מסומנת 6.1.53.3) ואמרה לי כי בו כתוב שיוסף ישלם לנו 200 לירות דמי מוהר ובים שיתחתן עם הבת דיוני ירשום לה בכתובה 1000 לירות. קבלתי את הנייר וחזרתי לנהריה.

רק כעבור כמה ימים חזרה אשתי רימה הביתה ואמרה לי כי הם חיים בסדר ואין ביניהם שום ריב. כמה ימים אחרי זה, אינני זוכר את התאריך — זה היה ביום שני או ראשון — אשתי רימה אמרה לי כי היא רוצה לבקר את דיוני על מנת לבסור לה כרית למיטה. היא לא אמרה לי שום דבר בנוגע לכסף. אחרי יומיים חזרה וספרה כי יוסף זעורר הרביץ מכות לדיוני וקרע לה את הבגדים בגלל זה ששכב עם דיוני שלא כדרך הטבע. היא בקשה ממני ללכת ולהחזיר את דיוני.

נסעתי לשם ביום ראשון — אינני זוכר את התאריך — הגעתי לכפר ענה בשעה 12. עליידי בתי-הקפה ראיתי את יוסף זעורר ונגשתי אליו, אבל לא דברתי אהו כלום. הוא נגש עמי לביתו ושם ראיתי את דיוני יושבת. פניתי ליוסף בשאלה מה הענינים, למה אתם רבים ולמה הרבצת לה? הוא ענה לי כי דיוני אינה רוצה לבשל ואינה רוצה לאכול. אז דיוני התחילה לספר כי היא קרע לה את הבגדים והרביץ לה. היא לא אמרה לי שהוא שכב אתה (שלא כדרך הטבע) כי התביישה ממני. התחלתי לאמר ליוסף שזה לא יפה והוא מיד אמר לי כי בהחורה — הכוונה לדיוני בתי — הסכימה לשכב אהו כך והוא כבר שכב אתה שלוש פעמים.

הוא לא התבייש ממני ובפרוש אמר לי זאת בנוכחות דיוני. אמרתי לו שזה אסור, אבל הוא אמר לי שדיוני הסכימה ולכן עשה זאת. בקשתי ממנו שיתן לי סך 200 לירות אבל הוא לא רצה לתת לי. בקשה זאת היתה עוד בביקורי הראשון אצלו, כשהם היו חיים בסדר. אבל כעת, כשראיתי את המצב, אמרתי לדיוני לבוא אהי לנהריה.

כשרציתי לצאת עם הילדה מהצרף, היא נגשה לחבילת הבגדים שהיו עטופים בסמרטוט לבן ואמרה לי כי אלה הם הבגדים שהוא קרע לה והיא רוצה לקחתם. אבל יוסף סחב מידה את החבילה שנשארה אצלו בצרף. הוא יצא אתנו עד למכונית ושם נפרדנו.

תשובה לשאלה: אני לא מתנגד שהבת שלי תשאר נשואה ליוסף זעורר כי עכשיו היא כבר אישה ולא בתולה. מי יקח אותה ממני?

הודעתו של

משה ברזני

מעברת נהריה, צרף 236

אני בארץ ישראל שלוש שנים בערך וגר במעברת נהריה. אני נמצא גם לעתים קרובות במעברת עפולה. לפני שנה בערך בא אלי אחד, אינני זוכר מי, אמר לי כי עומדים לקדש את הבת של סלמן מרימה ליהודי אחד. אינני זוכר את שם הבת של סלמן אבל זאת היא שיושבת עליי הצרף (העד מצביע על דיוני מרימה). היות ואני משמש חזן של מעברת נהריה וגם מוהל במעברה הנ"ל, נגשתי לבית של סלמן.

לפני שנתיים בערך באתי בדברים עם הוריה של טובה, אשת בן דודי, ואמרתי להם שאני מוכן להתחתן עם בתם דיוני. אז היתה בת 14 שנה. הוריה הסכימו לזה אבל לא יכולתי להתחתן עם דיוני כי היתה רק בת 14 שנה. התארסנו ושמתי לדיוני טבעת באצבעה וגם ברכו את ברכת הגפן. אינני זוכר את הברכה שברכתי על הטבעת ששמתי בידה. היה איש אחד שאני לא מכירו והוא הראה לי מה לעשות וגם אמר את הברכה ואני חזרתי על מה שהיה אומר.

לפני חודשיים בערך הייתי אצל ההורים של דיוני במעברת נהריה והוסכם שנתחתן. קבעתי עם אמה של דיוני כי אני אעשה את החתונה בביתה של אחותי נעימה ברהום בקסטינה.

ראשית כל, הנשים — אם ואחות — היו מדברות עם דיוני בתוך החדר השני. אחרי שיצאו נכנסתי אני וסגרנו את הדלת. דיוני נשארה רק בשמלה הלבנה של החתונה. היא לא הורידה את השמלה הזאת.

אמרתי לדיוני שהיא כבר אשתי והיא לא אמרה לי שום דבר ולא התנגדה לשום דבר. החזקתי אותה על מזרן. דיוני לבדה הורידה את בגדיה ואחרי זה (בעלתי אותה) בהתאם לנוהג איש ואשתו בליל החתונה. אחרי שגמרתי קמתי, התלבשתי ויצאתי החוצה לחדר השני שבו ישבו האורחים אהות ואמה של דיוני. נכנסנו לחדר ושמעתי שהנשים מחוללות ושרות, מאחר שהוכח כי דיוני היתה בתולה. כי המנהג של העירקים הוא כזה.

כולנו היינו שמחים ואחרי זה ישבתי עם החברים ולמחרת בבקר נסעתי עם דיוני ועם אמה למעברת כפר ענה. גם אהותה של דיוני חזרה אתנו.

התחלתי לחיות חיי נשואין ובמשך שבוע ימים נשארה אמה של דיוני אתנו בביתי. היא היתה ישנה בחדר הקטן של המטבח ואני ודיוני היינו ישנים במיטה ביחד. אמה של דיוני נשארה אצלו בבית עד ליום ששי אחרי שלימדה את בתה כל מיני דברים איך להתרחק אחרי הגידה.

ארבעה ימים אחרי החתונה הופיע אביה של דיוני, בקש ממני 50 לירות ואמר כי הייתי כבר צריך לקיים את ההסכם שחתמתי עליו לשם תשלום 200 ל"י עבור דיוני ושאתן לו מפרעה של 50 לירות. עניתי כי אתן את הכסף אחרי חודש. בהתאם להצהרה שחתמתי, הוא אמר לי בסדר, עד התחתן החודש הבא, ונסע לו למחרת. גם רימה, אמה של דיוני, נסעה ביום ששי ונשאיתי אני ודיוני לבדנו. חיינו כרגיל ואף פעם לא התנגדה לי ולא השתמשתי נגדה באיוזה כח שהוא.

נשארו לחיות שנינו ביחד והערכ חנוכה, כמה ימים אחרי שאמה הלכה. היא שוב חזרה אלי ואמרה לי שבמעברת נהריה אין עבודה ואביה של דיוני לא עובד. היא בקשה אותי לסדר לו עבודה אצלי בבית הקפה וגם ביקשה שאדאג להם לצרף במעברת כפר ענה, הנמצאת בקרבת תל-אביב. עניתי לה כי המנהל לא יסכים לתת להם אישור לקבל צרף, אבל הם יכולים לקנות צרף ב-700 לירות, דבר שלא כדאי להם כי זה ביוקר.

רימה שמעה את תשובתי וחזרה לביתה. כעבור שמונה ימים בערך בא אלי אביה של דיוני ואמר לי שהוא רוצה לקחת את בתו. לא התנגדתי, אולם דרשתי שישאיר את הפתקה שחתמתי עליה לשלם 200 לירות וכתובה בסך 1000 לירות. רק אז יוכל לקבל את דיוני. סלמן השאיר את ההצהרה אצל השכן שלי נזם ולקח את בתו.

לא אמרתי זה להיות זונה

פרושה של הצהרה זאת שאני מתחייב לקדש את דיוני לכשתהיה בת 17 שנה וארשום לה בכתובה סך של 1000 ל"י. מעבר לדף של ההצהרה כתוב שאני אשלם לחותני 200

לפני 11 דשיים בערך באה אלי רימה מרימה, יחד עי הילדה שלה ובידי מזורה. הן נכנסו אלי הביתה ורימה סיפרה לי כי באו בהסכם עם אחי יוסף שדיוני תתחתן אצלי בקסטינה. שלחתי את בני לבארשבע וגם לרמלה כדי להזמין את המשפחה והיא הזמין את סלח קרובי, איני יודעת את שם משפחתו. יוסף אחי הופיע רק ביום ראשון והביא אתו בשר וערכנו חתונה. אחרי ארוחת הערב נכנסה דיוני לחדרי עם יוסף אחי.

הכנסתי להם מזרן על הארץ כמנהג העירקים, הם סגרו את הדלת ועשו את המנהג וכעבור חצי שעה נפתחה הדלת. אחי יוסף יצא מהחדר ואני נכנסתי, לפי המנהג, עם אה הכלה ואחותה טובה. מצאתי דם הבתולים של הכלה על שני סמרי טושים, השייכים לאם הכלה. אינני יודעת כעת איפה הם. אני בטוחה שנלקחו עליידי אה הכלה.

תשובה לשאלה: הילדה של רימה לא התנגדה בזמן החתונה.

הודעתו של

רחמים סלמה,

רמלה, רחוב תו, 81

היה נשף בערב וכולנו אכלנו וישבנו ביחד בחדר של נעימה ברהום, שם ראיתי את יוסף זעורר והבחורה שלו דיוני

— אם הבעל ישלם 200 לירות

לירות בקשר לסחורה חופשית שקניתי ממנו. הכתנה לדיוני בתו, אשר התחתנתי אתה. לא אני אשר נתתי את העצה לכתוב בצורה כזו את הנוסח כי אם האנשים שישבו בנשף החתונה.

תשובה לשאלה: מאז שהתחתנתי עם דיוני הייתי מוכיח לה שאני נשוי אתה באופן חוקי ומסביר לה כי בזמן שתהיה בת 17 שנה אתחתן אתה אצל הרב. מהיום הראשון שהכרתי את דיוני עד היום האחרון שגפרדתי ממנה לא הרבצתי לה שום מכות וגם לא העלכתי אותה בשום מלה ולא נתתי לה שום סטירה בהיותו לבדנו בצרפי במעברה.

תשובה לשאלה: לא נכון ששכבתי עם דיוני שלא כדרך הטבע ולא עשיתי דבר זה ולא נכון הדבר הזה. זה שקר מוחלט: אני יודע שזה אסור לי לעשות דבר כזה. אני התחתנתי עם דיוני על מנת שיהיו לי אתה ילדים ולא בכדי לעשות טטויות כאלה שהיא טוענת נגדי.

תשובה לשאלה: לא נכון שאמרתי לדיוני שתלך להיות זונה ביפן. אני בכלל לא יודע אם כיפן ישנן זונות ובית קפה של זונות.

תשובה לשאלה: אני לא יודע לקרוא ולא ראיתי את תאריך לידתה של דיוני. לא נכון שבעלתי את דיוני שלא כדרך הטבע. אני מפחד מאלוקים.

וזאת הודעתי שהוקראה לי ותורגמה לי לערבית עירקית על ידי השוטרי 8581 ברוך יצחק ומאשרה כנכונה.

(1) התביעה הכללית מאשימה את הנאשם בעבירות על הסעיפים 180 ו-152(1)(ג), פח"פ והתבררו העובדות הבאות: דיני מרימה עלתה ארצה בשנת 1951 מעירק יחד עם הוריה, אחיה ואחותיה. היא נרשמה בתעודות הזהות ובתעודת העליה של אביה, ובשתי התעודות מופיעה השנה 1938 כשנת הולדתה. שנה זו נכנסה למסמכים הללו על סמך דבריו אביה, בלי כל בדיקה או הוכחה נוספת. המשפחה גרה במעברת נהריה ולשם בא הנאשם, שהכירה עוד מעירק, בקשרים אלה, והוחלט בין הנאשם לבין הורי דיני שהנאשם ישא את דיני לאשה. בשנת 1952 נעצר

איש אשר עשה ברכה על ידיו עד נוסף שהיה נוכח בשעת הטקס, אליהו סלים, העיד: "שמעתי שהנאשם אמר שהוא מקדש אותה בטבעת. נדמה לי, אולם אינני בטוח, שהאיש אשר חובש במעברת, קרא את הברכה... הגשתי שתיות ואוכל ובשעת ההגשה שמעתי ברכה". העד האחרון שהיה נוכח בשעת הטקס היה הנאשם בעצמו והוא העיד: "בקסטינה היה איש בגיל של 45-50 שנים והוא לקח יין וקידש ושתינו אני ביחד עם דיני, ואני נתתי את היין לדיני והוא שתתה. ואני אמרתי ברכה. אני שמתי את הטבעת לידה של דיני ברשות האיש ההוא. בשעה שאני שמתי את הטבעת לידה, ברכתי ברכה". (4) לאחר מכן נכנסו דיני והנאשם לחדר, בשעה שה קרובים והאורחים נשארו בחוץ ולאחר שגם אמה של דיני וגם אחותו של הנאשם ציינו את דיני בסמרטוט. בחדר אמר הנאשם לדיני שעכשיו היא כבר אשתו ובעל אותה. את ההמשך מתארת דיני במלים אלו: "אני נשאתי בחדר. אחותי ואחותו נכנסו לחדר ונתתי להם את הסמרטוט

מסקנה זו, והיא הודעתו של הנאשם במשטרה, בה אמר שלא התחתן עם דיני כדת משה וישראל, ובעדותו בפני לא הפכיר את דבריו אלה. אולם אינני מיהם ערך לביטוי זה בו השתמש הנאשם במשטרה לאור דבריהם של יתר העדים שהשתתפו בחתונה בקסטינה. בכלתי את הרושם שהנאשם איננו יודע תמיד את משמעות הדברים שהוא מביע, ומושגיו הם די פרימיטיביים.

אינני יודע בדיוק מה הן המלים שנאמרו בשעת ענידת הטבעת בקסטינה, אולם המלים נאמרו בנוכחות קהל רב, ויש הנחה שנאמרה הפירמולה המקובלת. בעצם אין השמוש בפירמולה המקובלת מכריע, והעיקר הוא שענידת הטבעת נעשת במסבות שנראה לעין שהיא נעשית לצרכי קידושין, ולאחר שהנוכחים עסקו בעניני קידושין. הדבר הזה היה ברור לעין, כי לא נעקר טקס סודי, אלא התאספו הקרובים והידידים והשכנים בכדי לחוג את החתונה.

(6) נכון שלגמר הנישואין דרושה גם כניסה לחופה, וחופה במובן הצר של המלה לא היתה. אולם המובן הרחב של "חופה" הוא: "ציאת האשה מרשות אביה או מרשות צמלה, וכניסתה לרשות האיש לשם נישואין, ולשם כך מתחילים חתן וכלה אחרי הקידושין. אין לי כל ספק שהתקיימה "התחן דות" זו במקרה דנן, ושדיני נכנסה לרשות בעלה לשם נישואין, ומסקנתי היא שדיני נשואה לנאשם ונחשבה כנשואה לו לכל דבר.

התוצאה היא שגם במובן סובייקטיבי וגם במובן אובייקטיבי אינם מקוימים התנאים של הס' 180, פח"פ, ויש לזכות את הנאשם מאשמה זו.

מינהגים ומושגים של העדות החדשות

(7) אם דיני נחשבת כנשואה לנאשם לכל דבר, אזי היחסים המיניים בין הנאשם לבין דיני לא היו בלתי חוקיים, אפילו לא היתה דיני ב-15.11.53 בת 16. אולם יתר על כן ספק בלבד, אם היתה דיני בתאריך ההוא למטה מגיל 16.

לפי ניירותיה, נולדה דיני בשנת 1938, ולכן באופן תיאורטי אפשרי — במקרה שהניירות מראים את שנת הלידה הנכונה — שנולדה ב-1.1.38, ואם כך, היתה ב-15.11.53 בת 16 פחות חדש וחצי. ביום 25.1.54 קבע המומחה ד"ר מוזס שהיא "בת 15 שנה בערך". דיני עצמה העידה שבספר ענה, היינו זמן קצר אחרי החתונה, אמרה לנאשם שהוא בת 16. איש לא העיד על תאריך לידה מדויק, ולכן אני חייב לקחת בחשבון את התאריכים הנוחים ביותר לנאשם.

מכל מקום נראה לי, שהנאשם הוכיח במדה מספיקה את ההגנה לפי התנאי אשר בס' 152(1), פח"פ. התוצאה היא שיש לזכות את הנאשם גם מהאשמה לפי הפרט השני של כתב האישום.

(8) קבעתי לעיל שהנאשם נשא את דיני במלוא מובן המלה. אפילו טעיתי בכך, קבעתי מכל מקום שהנאשם קידש את דיני, והסעיף הנ"ל איננו דורש יותר, לאור ההגדרה של "נישואין" בסעיף 1 של החוק הנ"ל, (אומר: "המקדש והנישוא").

אין כל ספק שכונת הנאשם (וגם כונת הורי דיני) היתה לעיקר על חוק גיל הנישואין, ורק לשם כך בחרו בדרך בה הלכו למעשה, ואין לי כל ספק בכונתו הודגות של הנאשם. הפרשה כולה מגלה מנהגים ומושגים שאינם לתפארת מדינתנו, אולם יש להבנים מתוך ההוי והרקע של העליות החדשות, שאלה אחרת שאלתי את עצמי במשך הדיון. ואותה אני שואל גם היום: מדוע דינו של הנאשם — אשר כפי שאני מאמין לו, רצה לשאת את דיני נישואי אמת ואשר גם היום רוצה בה — יותר חמור מאשר דינם של הורי דיני אשר הכריחו את דיני נגד רצונה להנשא לנאשם, ועשו זאת רק בגלל המוזהר של 200 ל"י ואשר גילו את כל פשעיו של הנאשם רק כאשר הלז לא עמד בהבטחתו?

יוסף זעורר — הנאשם שזוכה

הואשם הבעל באונס והונאה

לאור כל הנ"ל, ועקב סמכויותו לפי ס' 52, פק' השפיטה ע"פ כתב אישום, אני מרשע את הנאשם בעבירה על ס' 2 של חוק גיל הנישואין תש"ז — 1950, ואני מוכה אותו מכל יתר האשמות המיוחסות לו.

גזר הדין

בענין דנן מוטל על בית המשפט לא רק תפקיד מעניש, אלא גם תפקיד מחנך, ועליו להאגוג שגם שכבות אשר זרים להן מושגים תרבותיים, שאנו חושבים אותם לאלמנטריים, יסתגלו למושגים אלה.

לכן מצד אחד העונש איננו יכול להיות קל, אולם מצד שני אינני חושב שיש להטיל על הנאשם עונש של מאסר, מבלי לתת לו את האפשרות להראות שהוא מסוגל להסתגל לחיים חברתיים לפי מושגי רוב האוכלוסיה.

לאור כל זה, אני מטיל על הנאשם עונש של 3 חדשים מאסר על הנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא ירצה את עונשו זה, אלא אם כן שבמשך תקופה של שנתיים מהיום יעבור על עבירה מסוג פשע אי על עוון שהוא עבירה נגד הסדר הציבורי, ויובא לדין על עבירה זו במשך התקופה הנ"ל של שנתיים או לאחר מכן.

כמו כן אני מטיל על הנאשם קנס של 100 ל"י או במקרה של אי-תשלום 6 שבועות מאסר.

טקס של אירושין, בי שם הנאשם טבעת על אצבעה של דיני.

דיני אומרת שלא רצתה להנשא לנאשם, אולם הוריה וגם הנאשם לחצו עליה. לחץ זה לא היה פיתוי בדברים בלבד, אלא היה מלווה לפעמים בחיזוק בכוח הורו. לבסוף הסכימה דיני להנשא לנאשם, ונקבע בין הנאשם לבין הורי דיני שהחתונה תתקיים בנובמבר 1953 (לאחר שנה וחצי של אירושין) בקסטינה, בבית אחותו של הנאשם. וכן נקבע שהנאשם ישלם להורי דיני מוזה בסך 200 ל"י. (2) קישי אחד עמד בדרך ביצוע הנישואין: לפי הניירות היתה דיני בסוף 1953 בת לא יותר מ-15 שנים.

לכן היה ברור גם לנאשם וגם להורי דיני שהטקס הישני בפני הרבנות לא יוכל להתקיים, ולא כליך ברור מה נקבע ביניהם במובן זה: או סתם לחכות עד שדיני תהיה לפי הניירות בת 17; או לבקש את תיקון הגיל של דיני, או (וסברה זו הופיעה פתאום בעדותו של הנאשם בפני, והפגיעה אפילו את כניגורו) לפנות לרבנות כאשר דיני כבר תהיה בהריון — ובה כהונה כנראה לס' 5(א), חוק גיל נישואין, לפיו ביה"מ המחויב יכול להרשות במקרה זה עריכת נישואין לפני שהגיעה הנערה לגיל 17.

העיקר: תשומה המוזהר

מכל מקום נעצר ביום 15.11.53 בקסטינה, ביום ובמקום המיועדים לחתונה, מסמך (מיצג ת/4) האומר: "אני (הנאשם) מצהיר בזה שאני מתחתן היום עם... דיני... היות ויש טעות בגילה של הנ"ל, רשות הרבנות לא מרשה לנו להתחתן כל עוד שהגיל שלה לא מתוקן ולזאת אני מוכן ומוזמן לכתוב לה את הכתובה הרשמית... בכל זמן שרשות הרבנים מרשה בזה ובכל עת שאני אסרב לכתוב את הכתובה על עצמי, אהיה מוכן לשלם לאב הבחירה את הסכום (של אלף לירות)". הנוסח הזה נחתם בידי הנאשם, וניסף לכך חתם אבי הבחורה על הנוסח הבא: "היות (ובית) נשואה (לנאשם) אני מרשה בזה ונמחה לרשות הרבנים לכתוב את הכתובה על פי הדת אחרי שנוכל לחקן את הגיל".

הצוהר של 200 ל"י לא שולם עד עריכת הטקס בקסטינה ביום 15.11.53, והיות ואבי הילדה לא רצה להפריד ממנה ויטבר אותה לידו הנאשם, מבלי לבטח את עצמי, לכן נחתם הנאשם מעבר למוצג ת/4 על התחייבות זו: "(הנאשם) קיבלתי (מאביה של דיני) סך 200 ל"י בעד כוונת חפשי לבזה אני חותם ומתחייב לשלם איתה, עד תאריך 15.1.54, התחייבות זו נושאת תאריך 15.12.53, אולם הנאשם אמר במשטרה שגם היא נכתבה ונחתמה ביום טקס החתונה, וזה מתקבל על הדעת. כי להורי דיני היה הסכום של 200 ל"י דבר חשוב, ואולי הדבר העיקרי, ואני בטוח שלא היו מוסרים את דיני בידי הנאשם בלי התחייבותו לשלם סכום זה תמורת "סחורה חפשי" שקיבל מאת אבי דיני.

(3) מה קרה ב-15.11.53 בקסטינה?

לפני עריכת של אחות הנאשם התאספו קרובים וידידים ושכנים. מטעם דיני היו ניכחים אמה ואחותיה הבכורה, ומטעם הנאשם אחותו. רב לא היה נוכח, ולא הוקמה חופה. אולם דיני היתה לבושה בבגדי חתונה שנקנו לה מכספי הנאשם. את הטבעת שענד לה הנאשם בשעת האירושין, לקח ממנה הנאשם כבר מקודם, וביום זה שם הנאשם שוב טבעת זו באצבעו של דיני, וזה היה חלק של הטקס שנערך באותה שעה.

המונח על הטקס היה איש, ששמו לא נזכר ע"י אחד העדים, בגיל של כ-50 שנה, והוא אמר בברכות ונתן לזוג לשותות יין. בחקירה הראשית העידה דיני, שהנאשם לא אמר כלום בשעה שענד לה את הטבעת, אולם בחקירה הנגדית אמרה: "הנאשם אמר לי משהו לפני שישם את הטבעת, ואינני יודעת מה אמר. לא שמתי לב אז הבחור (בגיל 50) אמר את הדברים, שאמר הנאשם, לפני שהנאשם אמר אותם".

אדם בן 50 קידש את הווי

אחותו של הנאשם העידה שלא שמה לב למה שקרה בשעה שהיו נאספים שם כל האנשים. אולם בכל זאת ראתה

האם יש לך

ובוא אנחנו?

אבוי, ידידי! אין ידידים בעולם! אמר פעם אריסטו. ואכן, אתה נפגש ברחוב עם עשרות אנשים שאתה אומר להם שלום. ומזמין עשרות אחרים לביתך. אך כמה מהם קרובים ללבך באמת? על כמה מהם היית יכול לסמוך כי יגישו לך עזרה בצרה. כי ישמרו על סודך וכי נטל הידידות לא יהיה כבד מדי בשבילם גם אם יהיה כבד מאד? בחן את ידידיך אחד אחד לפי השאלון — ותדע.

1. האם אתה מכיר מישהו (מו"בן, שאין המדובר בקרוב משפחה), אליו אתה יכול לפנות במפ"תיע במברק בבקשה להלוות לך באופן דחוף 200 ל"י ולהיות בטוח כי תקבל את ההלוואה ללא הסברים נוספים?

2. האם יש לך ידיד שאתה יכול לשוחח בהנאה על כל נושא שהוא, ואפילו אם יש ביניכם חילוקי-דעות חריפים בנקודות רבות?

3. האם ישנו מישהו שתחבב אותו בדיוק באותה מידה ותמשיך לשמור על יחסים לבביים אתו, אפילו אם יוכה לפתע בפרס הגדול של המלווה העממי, בסך 30 אלף ל"י, וישמש נושא לקנאת כל ידידיו האחרים?

4. האם יש לך ידיד שיהיה מוכן לשמוע בשתיקה, מבלי להתערב או למחות, כיצד אתה גונב מבלי-דעת כמה מהחוכמות הטובות ביותר שלו בשעת שיחה בחברה?

5. נניח שאתה ואשתך נקראים תם שניכם לנסיעה דחופה אל בנכם החולה בעפולה. האם יש לך ידיד שאצלו תוכל להשאיר את הילדים האחרים למשך שבוע, ללא הודעה מוקדמת? ואם כן, האם יש סיכויים שגם כאשר תחזרו לא תצטנן ידידות זאת?

6. האם יש לך ידיד שאתה יכול לשבת בחברתו למשך שעות אחדות בשתיקה, מבלי להרגיש מועקה או צורך בדיבור?

7. האם אתה בטוח שלו היית בכיתה אחת עם ידידך ב"שעת מלחמה, היה הוא מוכן לסכן את חייו כדי לנסות להציל את שלך בשעת הצורך?

8. האם אתה יכול לסמוך על ידידך שיספר לך את כל האמת, גם במקרה שהדבר יהיה מכאיב ביותר עבורך, עבורו או עבור שניכם כאחד?

9. האם יש מישהו שאתה יכול לשלוח בחברתו את אשתך לטיול בארץ, ולהיות בטוח כי לא ינסה להצמיח לך קרנים?

10. האם ישנו מישהו שאתה היית יכול להתייעץ בבטחון גמור בקשר לבעיות הנוגעות ל"עניינים שבינך לבין נערתך, גם כשהם בלתי-נעימים ביותר?

11. האם ישאיל לך ידידך ברצון מצלמה יקרה או פטיפון חשמלי בשעה שאתה זקוק להם, ללא חשש וללא טינה?

12. אם בשעת נשף משעשע ביותר נתקפת לפתע בכאי-בים, האם יש מישהו שאתה יכול לסמוך עליו כי לא יהסס אף לרגע לעזוב את הנשף, להביא אותך הביתה ולטפל בך שם?

13. האם יש מישהו שאתה יכול לסמוך עליו כי יתמוך בך בסיכסוך שבינך לבין מעבידך?

14. האם יש מישהו שאתה בטוח כי יסרח לך אם תביא לבי"תו בשעת לילה מאוחרת חבורה של אנשים זרים לו למסיבה קטנה, שלא התכוננת לה כלל?

15. במקרה שאתה זקוק לעזרה רצינית והדבר גלוי לעין, האם יש לך ידיד שיושיט עזרה זאת מיד, גם מבלי שיתבקש לכך?

16. האם יש מישהו שאתה יכול לבוא לביתו לארוחת-ערב, ואף ללילה, בלי כל הודעה מוקדמת ומבלי שציפו לך, ולא לעורר טינה?

17. כאשר אתה שומע חדשה מעניינת, רואה סרט טוב או קורא ספר מושך, האם עולה בך מיד התשוקה לספר לידידך על כך, או לשכנעו ליהנות מאותו דבר?

18. האם יש מישהו (לא מבני המין השני) שכאשר אתה עומד לבוא אליו לביקור אתה יודע מראש כי יטרח להכין עבורך את הסיגריות והמשקאות החביבים עליך, אף על פי שאין הוא מצפה לכל תועלת אנוכית מביקורך?

19. האם יש לך ידיד שאתה יכול לסלוח לו אם יעיר אותך בעצם שנת הצהריים שלך, לאחר יום ועבודה מייגע ביותר, כאשר אתה רצוף מעייפות?

20. כאשר אתה נוהג בלילות בחברת ידידך, ללכת אתו לקולנוע ולסעוד בחברתו במסעדות, האם אין הוא נוהג לשים לב מי משלם ולהקפיד על כך שההוצאות יפלו בסוף פו של דבר לפחות בחצין עליך?

21. אם קנית או לבשת משהו שאינו לטעמו של חברך, או שעשית מעשה מבייש אותך לדעתו, האם הוא מעיר לך על כך מיד ללא היסוס, כשאתם ביחידות, אך אינו מכריז על כך בהיותכם בחברה?

22. במקרה שאתם יוצאים לב"לוח יחד בחברת נערה אחת ששניכם מחזירים אחריה, האם אין ידידך מנסה להתבלט על-ידי הקטנת ערכך וגילויי חסרונותיך?

23. האם נאמנותו של ידידך אליך עומדת בעינה גם כש"אתה, ברגע של עצבנות, מעליב אותו ללא הצדקה ונוהג בו בגסות?

סכום:

בספרות ישנן שתי יצירות המראות את שני הצדדים הקיצוניים של הידידות. את ידידות השקר מתאר אוסקאר ווילד בספרו הידיד הנאמן. הידיד הנאמן הוא טוחן עשיר המגלה חיבה לגנן הנס הקטן, כל עוד הוא מפקח ממנו טובות הנאה. כאשר מתהפך הגלגל, והנס הקטן זקוק לעזרה כלשהי, מפנה הטוחן את ערפו, ווילד מגיע למסקנה הצינית כי "הידידות היא רק גילגול נוסף של האנוכיות והאהבה העצמית".

לעומתו, מצוי בספרות היוונית העתיקה סיפור אודת אוואמידס, איש קירינה, שנטה למות בעירום ובחוסר כל, לפני מותו, כתב אוואמידס צוואה לשני ידידיו העשירים, אריתאוס ואישקוריוס, וחרכסניוס איש-סיקיון, לאמור: מצווה אני לאריתאוס לפרנס את אמי הזקנה בשיבתה, ולחרכסניוס סיגוס — שישא את בתי ויקצוב לה נדוניה רבה, בכל אשר תשיג ידו. ובמקרה שהאחד מן השנים ילך לעולמו, יירש השני את מקומו.

משהתפרסמה הצוואה לאחר מותו של אוואמידס, היתה לצחוק בפי כל. אולם שני הירושים קיבלו אותה בכל הרצינות וקיימיה ככתבה. כעבור זמן קצר מת אחד מן השנים, חרכסניוס, ואריתאוס נטל על עצמו את הירושה כולה: הוא פירנס את האם הזקנה עד יום מותה, ואת רכושו — שכלל חמישה כיכרות זהב — חלק בחלק בין בתו ובין בת ידידו, והשיא את שתיהן ביום אחד.

המסאי הצרפתי מיכאל דרמונטין, המצטט סיפור זה, הגיע למסקנה כי הידידות השלמה היא מצב בו שני הידידים מבקשים, יותר מכל דבר בעולם, לגמול חסד איש לאחריו. וכך אפוא, זה שמזמן לרעהו את האפשרות לגמול לו חסד, נותן בכך לחברו לא פחות ממה שחברו נותן לו.

האמת היא, כמו במקרים רבים אחרים, באמצע: הידידות איננה לאכול, כדעת אוסקאר ווילד, אך איננה יכולה להגיע לאותה מידה של שלמות והקרבה עצמית הנדרשת על-ידי מונטין.

לכן, העמוד העיני הוחד כה אחד מחברייך בנפרד, והעבר איתו כמבחן השאיות. תן לו נקודה אחת עד כה תשובה חיובית. אם נתת לו 23 נקודות — אתה מרמה את עצמך. אם נתת לו 18 וימעה — יש לך ידיד נאמן במידה יוצאת מן הכלל. אם אין לך אף ידיד המצליח לאסוף 13 נקודות לפחות, הרי אין לך אף ידיד אמיתי, אולם כנראה שגם אתה אינך ידידו האמיתי של שום אדם.

לכן הפוך את הסדר. העמוד את עצמך במקום אחד מידידך, וענה על כל השאלות כאילו כוונתו ממנו אריך. השתדל להיות ישר, ותמצא את הסיבה.

זהירות! השאלון כוון אינו מבחן יחסיים בין גבר לאשה, בשום מקרה. אם אתה גבר, בחן בעזרתו רק את ידידיך הגברים, אם את שייכת למין החלש, עסקי רק ב"ידידותיך הנשים".

אל תטרח להוכיח אותנו הביתה, נסע במכונית שרכם בעצמנו.

בבקשה, זהו חדר האורחים.